DAVID HUME

INCHISOAREA E DESCHISĂ

IN ROMANEŞTE de G. M. AMZA

„CARTEA NOASTRĂ“

CAP. I.

Un filantrop

Domnul Milsom Crosby era, cu drept cuvânt, un personaj absolut straniu.

Era bogat, era maniac.

Astea nu sunt, desigur, raţiuni suficiente pentru a fi, forţamente, clasat printre fiinţele aparte; căci numeroase sunt persoanele cu o situaţie înaltă, moştenitorii unei averi mari, care au dulcea manie de a-şi întrebuinţa timpul liber cu inofensive „treceri de timp“... ca studiul limbii elene, practicarea sporturilor, colecţiunea de mărci postale, de exemplu.

Dar la d-l Crosby era cu siguranţă ceva mai mult. Mai întâi origina averii sale era necunoscută şi, aceasta îl făcea să pară, deja, puţin bizar; apoi, mai ales, el avea mania cu adevărat stranie de a colecţiona... criminali.

Şantajiştii, simpli hoţi, nu prezentau nici un interes în ochii lui. Lui îi trebuiau marii criminali condamnaţi pentru ani lungi la muncă silnică în urma omorului, a loviturilor şi rănilor cauzatoare de moarte, faţă de autorităţi, de tâlhărie, etc. etc., pe aceştia el îi aduna cu braţele deschise îngrijorat tare de a-le conduce paşii în vieaţă.

Toate acestea erau cu adevărat bizare!...

. . . . . .

Pe o dimineață frumoasă, d-l M. Crosby, confortabil așezat în limuzina sa, se îndrepta către Princetown. Trebuie să fi fost tare absorbit în gândurile sale, căci nu vedea peizagiile înconjurătoare și, nu observa că automobilul său trecuse Moreton Hamstead și luase urcușul dela Post-Bridge.

El urmărea cu privirea rotocoalele de fum albastru al țigării sale când o mișcare de frână, violentă, făcu să sară în sus mașina proectându-l, pe el însuși, înainte. Un torpedo de sport cu două locuri venea cu mare iuțeală depe drumul Ashburton și nu evitase limuzina decât grație unui viraj curajos. Cele două trăsuri se opriră una lângă alta.

Domnul Crosby deschise portiera și se îndreptă către cel de al doilea automobilist. Un tânăr îmbrăcat într'o manta de piele îi surâdea vesel; el avea ochi albaștri și adânci, părul fin blond și liniile nete ale gurii sale ca și forma bărbiei, demonstrau o hotărîre și o voință puțin obișnuite.

— Sunt dezolat, — zise el. Mergeam ceva cam prea iute, dar eu am sunat. Mersul Dvs. era mai rațional dar Dvs. n'ați înștiințat. Din fericire nu s'a stricat nimic.

— Vă sfătuiesc să conduceți mai prudent, — remarcă Crosby.

— Vă promit. Sper că nu v'am dat prea multă emoție.

— Să nu mai vorbim. La revedere!

Crosby reurcă în trăsură în timp ce celălalt reporni, într'un fel mai moderat, în direcțiunea Princetown-ului. Conducătorul său fredona vesel; pericolul căruia îi scăpase nu-i stricase încă nervii.

Era ziuă mare când se apropie de trista închisoare

construită pe înălțime. El se opri pe marginea drumului și privind ceasornicul, citi ora.

Două minute mai târziu sosea Crosby care la rândul său se opri. Tânărul îl examină cu multă curiozitate. Era un om destul de corpolent, de circa 40 de ani, cu fața colorată, foarte bine îmbrăcat și având în ținută multă siguranță.

In acest moment porțile de grile se deschiseră lăsând trecerea la trei oameni. Aceștia se opriră pentru a sorbi aer, priviră în jurul lor și, unul, zărind pe tânărul de lângă mașină, îi făcu un semn. Câteva clipe după aceea, ei își strângeau mâinile.

— Mă întrebam mereu dacă am să te găsesc la ieșire, domnule Cardby, — zise noul sosit.

Era slab și suplu, ochii lui cenușii erau micșorați și trăsăturile accentuate.

— Eu țiu în general promisiunile mele, Kent. Ce mai faci?

— Desigur, mai bine, de o oră încoace.

Exconducătorul surâse întinzând mâna către sinistra clădire pe care o părăsea și privind pe tovarășii liberați cu el, scăpă un suspin lung de uimire.

— Ce este?, — între Cardby.

— Privește pe omul care vorbește acestui domn, este cel mai periculos tip din închisoare. Ciudate relațiuni pentru proprietarul unei așa de frumoase mașini.

— Cine este?

— Este Bonny Slater, un om teribil. El a petrecut, aci, șapte ani pentrucă ar fi lovit un polițist în cap. Cât despre venerabilul său prieten, acesta trebuie să fie d-l Milsom Crosby. El vine aici pentru a ajuta pe acei care ies din închisoare,

— Cum dracu îi alege el? pentru ce nu te-a luat pe tine în locul unuia din acești tipi?

Ex-condamnatul surâse, scărpinându-și barba.

— Eu eram în închisoare pentru o bagatelă, domnule Cardby. Eu n'am lovit pe nimeni. Numai pentru asta Milsom Crosby nu mă vrea pe mine.

Cardby încruntă sprîncenele privind din nou pe omul corpolent.

— Vorbești serios, Kent?

— Este ceea ce tovarășii mei îmi spuneau despre el. In tot cazul dacă-i dorește să fie *tari*, el e bine servit de data aceasta. Nimeni nu poate fi mai voinic și mai tare decât Slater. Ce vom face noi?

— Eu trebuie să mă opresc la Exeter și apoi vom pleca la Londra pe care vei fi mulțumit s'o revezi. Nu-i așa, Kent?

— A, da, domnule Cardby; nu-mi reamintesc cu ce seamănă orașul. Ce mai face tatăl Dvs.? N'am uitat frumoasa farsă pe care mi-a jucat-o.

— Este unul din motivele pentru care am venit să te caut astăzi. Poate vei putea să mă ajuți. Băncile ne-au făcut cunoscut că de două luni un nou pachet de bilete false a fost pus în circulație. Câte unul face o încercare și natural că se cunoaște. Îți voi arăta câteva bilete și vei putea să-mi spui cine le fabrică.

— Eu nu sunt un indicator, domnule Cardby.

— Îți amintesc, că noi n'am lucrat exact ca detectivi particulari, când am ascuns pe jumă'ate din ceea ce știam pe socoteala D-tale. Aceasta ți-a permis să fii liberat din închisoare cu trei ani mai devreme, acum noi îți cerem să ne faci serviciul la rândul D-tale. Dar, vom mai vorbi odată mai târziu. Ești dispus să lucrezi în mod regulat?

— Da, dacă găsesc o întrebuințare, căci dacă sunt prins încă odată, asta va însemna 7 ani de închisoare și eu nu-i doresc deloc. Am făcut o ucenicie în imprimerie înainte de a deveni falșificator de monede.

— Bun, să vedem ce e de făcut.

In acest moment Cardby auzi sunând și se dete laoparte pentru a lăsa să treacă mașina lui Crosby cu Bonny Slater, lângă proprietar. Din nou sprîncenele lui Cardby se încruntară, — el simțea ceva turbure în această chestiune.

— Neapărat acest om se înșală dacă crede el că cu acest Slater va putea să fie liniștit, — remarcă Kent. Bonny e născut violent.

— Acest Crosby mă interesează; mai știi și alte lucruri despre el?

— Eu nu știu decât ceea ce am auzit dela camarazii mei. Se pare că este foarte bogat și se interesează cu adevărat de acei care-i plac. Ceea ce face el, eu nu știu deloc; el se informează de crimele lor pe timpul judecării și apoi le scrie. Caraghioasă marotă, în tot cazul, nu-i așa?

— Eu cred, deasemenea. In aceiași timp eu nu sunt așa de sigur că acest Milson Crosby ar fi un adevărat filantrop, dar cum eu nu știu nimic de el, nu pot să zic nimic. Ce mai e nou la închisoare?

— Tovarășii vă cunosc foarte bine, domnule Cardby. La fiecare nouă condamnare, numai de Dvs. vorbesc. Dacă nu băgați de seamă o s'o terminați la morga.

— Mi s'a spus odată deja, Kent. Pentru moment eu sunt încă în viață; este unul din riscurile meseriei.

El se opriră câteva clipe la Exeter apoi reluară

drumul spre Londra. Era mai mult de cinci ore după amiază, când Cardby sosi la biroul său după ce dăduse jos pe Kent la Hammersmith - Broadway. El intră în încăperea unde şedea tatăl său şi unde-l găsi fumându-şi pipa şi citind jurnalul de seară.

— Bună seara, Mick, nu te aşteptam să vii aşa de vreme.

Tânărul îşi lepădă mantaua şi pălăria răspunzând :

— Of, sunt cu totul deşelat de drum. Să conduci maşina timp de 300 km. într'o zi, nu e lucru distractiv. Am adus pe Kent, poate că va consimţi să ne ajute în această afacere de monede false;
— cu toate astea se codeşte. Şi, aici, nimic nou?

— In totdeauna acelaşi lucru. Mi se pare că vom putea să luăm mai întâi un pic de repaus; din partea mea eu n'aşi fi deloc supărat de asta.

— Ba nu, numai să nu mai vorbim. Riscăm să ne atragem plictiseala, eu am observat că în fiecare zi vorbesc de repauz. Aşteptând vom lua un ceai.

In acest moment, Mik îşi aduse aminte de strania lui întâlnire de dimineaţă.

— Spune-mi, tată, ai auzit vreodată vorbindu-se de un oarecare Milsoni Crosby?

— Nu, nu cred. Dar de ce?

— Eu nu ştiu, dar mă intrigă.

— Aşteaptă puţin... nu-i aşa, omul care vine în ajutorul foştilor condamnaţi? S'a vorbit de el, la Scotland-Yard.

— Ei, bine, aşa. L-am zărit astăzi de dimineaţă cum venea să caute pe unul din prizonieri.

— Dacă vrei să ai informaţiuni precise şi ample, adresează-te lui Gribble la Scotland-Yard. Eu cred că el cunoaşte pe bonomul acesta.

In acest moment, Miss Rayne, secretara, intră închizând ușa în urma ei:

— Cineva dorește să vă vadă, Domnule.

— Cine e acel care mă vrea?, — întrebă Cardby bătrânul.

— Nu vrea să-mi spună numele nici afacerea care-l aduce.

— Bun, dă-i drumul înăuntru; aceasta trebuie să fie interesant lucru.

Vizitele anonime erau lucru repetat la firma Cardby și fiul. Omul care intră era de talie înaltă, avea părul alb, era îmbrăcat cu îngrijire și părea nervos. Tatăl și fiul se înclinară indicându-i un scaun.

— Presupun că am înaintea mea pe cei doi reprezentanți ai firmei Cardby și fiul? Presupun de aesmenea că Dvs. respectați confidențele?

— Nu putem să existăm altfel.

— Mulțumesc. Eu mă numesc Carter, Andrei Carter; sunt agent de schimb.

Tatăl și fiul se înclinară în tăcere. Acest nume nu le era necunoscut. Vizitatorul urmă:

— Sunt șase ani; eu am fost crud încercat. Fiul meu unic, Kendrick Carter a fost amestecat într'o afacere foarte supărătoare.

— Dvs. vreți să vorbiți de condamnarea pe care a avut-o pentrucă participase la furtul dela Banca Kenaington?

— Intr'adevăr, — răspunse cu tristețe Carter. Eu nu mă voiu opri la detalii. Kendrick era vinovat, el și-a săvârșit pedeapsa. Avea o excelentă purtare în închisoare și a fost liberat acum trei săptămâni dela Dartmoor. I-am trimis bani rugându l să vină imediat... dar el nu vine. Timp de câteva zile, am fost foarte nedumerit; mă temeam să nu se fi și-

nucis, mai degrabă, decât să consimtă să-și revadă prietenii și părinții după proba pe care o încercase. Apoi, am primit o scrisoare, iată:

Domnul Carter întinse scrisoarea lui Cardby senior și Mick citi pe deasupra umărului tatălui său:

„Dragul meu tată“,

„Ești, desigur, surprins că încă nu m'am întors acasă. In ultimul moment, un binefăcător, domnul Milsom Crosby, a venit să mă caute pe când părăseam Princetown-ul și mi-a oferit să mă ajute în lupta pentru reabilitarea mea. Sunt la el acasă și voi rămâne până ce voi lua o hotărîre în ce privește viitorul meu. Sper că aceasta nu te va plictisi prea mult după toate necazurile pe care ți le-am cauzat. Adresa mea este: c/o Milsom Crosby Esq. Cresset Lodge pres Ringwood Hants.

Cu afecțiune,

„KENT“.

Cardby aruncă o privire spre fiul său murmurând.

— Ce mică e lumea!...

Apoi el dete scrisoarea lui Carter care își continuă povestea:

— Am fost foarte mâhnit primind această scrisoare și m'am hotărît să mă duc la Cresset sperând să văd pe Kendrick. In loc de fiul meu, mă primi în persoană d-l M. Crosby. A fost foarte amabil și m'a asigurat că după atâția ani trecuți în închisoare, fiul meu avea nevoie de odihnă și de schimbare, înainte de a se lovi din nou cu capul de lume. Așa că crezuse el de datoria lui să-i furnizeze

bani pentru a-l trimite să petreacă o lună în partea de Sud a Franței.

— Este adevărat, foarte bine să faci acest lucru pentru un străin, — remarcă Cardby tatăl.

— Și eu am crezut tot așa. Numai că n'am putut să am adresa fiului meu, nici vreo altă informație în ce-l privea pe el și asta mă neliniștește. Am hotărît, deci, să mă adresez firmei Dvs. pentru a vă cere să-mi ridicați această belea căznindu-vă să--mi descoperiți adevărul. Vreți să vă însărcinați?

— Mi se pare că vă amețiți pe nedrept, — remarcă bătrânul detectiv. In locul Dvs. eu n'aș face nimic înainte de a ști ceva precis. Neîncrederea Dvs. ar putea să contrarieze pe Crosby care nu s'ar mai interesa de fiul Dvs. Eu cred că e mai bine să așteptăm puțin.

Dar Karter scutură capul cu un aer descurajat.

— Nu, eu nu vreau să aștept. Dacă Dvs. nu vreți să vă însărcinați cu această afacere, mă voiu adresa aiurea.

— Tată, — interveni Mick, — dacă nu vezi nici un inconvenient, eu mă voiu ocupa singur.

Cardby cel în vârstă, ridică din umeri:

— Am înțeles, — zise el, — fiul meu va lua această afacere pe seama lui. Vreți să ne dați adresa Dvs. și câteva preciziuni privitoare la fiul Dvs.; noi vă vom informa îndată ce vom ști ceva. E tot ceea ce vă putem spune pentru moment.

— Cinci minute mai târziu Karter ieșia din birou și Cardby se întorcea către fiul său:

— Te-ai angajat într'o afacere caraghioasă, blestemată, Mick. Crosby îți va zice probabil să nu te amesteci unde nu-ți fierbe oala și te va da afară. Ceea ce vei înțelege-o de altfel.

— Aia nu înseamnă nimic, tată, va fi pentru mine instructiv și distractiv.

Mick nu știa nimic în ce-l privea pe d-l Milsom Crosby. Era curios de a întâlni pe acest om care avea mania colecționării de criminali.

CAP. II.

Incă un client

A doua zi de dimineață la ora 10, Mick arătă biletele false lui Kent, punându-le sub microscop. Ex-condamnatul le examină timp de 10 minute, apoi îndreptându-se:

— Vreau să fiu spânzurat dacă pot să vă spun cine a făcut această treabă. Niciodată n'am văzut așa lucru bun; chiar sub microscop s'ar zice că este adevăratul ban, adevărata bancnotă. Eu credeam că biletele mele, făcute de mine, erau foarte bine făcute, dar aicea, cu bună dreptate, eu sunt bătut. Sunt dezolat, Domnule Crosby, dar nu pot să vă ajut în cercetările Dvs.; nimeni, din cei pe care-i cunosc eu, n'ar fi capabili să le facă așa de reușite.

Mick îl fixă cu neîncredere, dar Kent întâlni privirea lui fără să clipească.

— Vă spun adevăratul adevăr. — reluă el. Nu este atâta gravura pe care o admir și care e, cu toate acestea, minunată, dar ce e mai extraordinar este hârtia pe care au întrebuințat-o. N'am văzut niciodată ceva atât de apropiat de adevăr: Puteau să treacă aceste bilete la nu importă ce Bancă a Engliterei.

— Nu numai că puteau, dar au făcut-o, — o întoarse Cardby cu un aer întunecat. Până în prezent Băncile prețuiesc că aproape 20.000 de bilete

au fost plasate în luna trecută. Kent, va trebui să deschizi urechile în mijlocul tău sufletesc unde vei putea să descoperi ceva. Te voi plăti bine dacă vei ajunge la rezultat.

— Eu nu sunt deloc o călăuză, un indicator, domnule Cardby.

— Ei, bine, Kant, nu mai insist. Mulțumesc, chiar, și noroc bun. La revedere.

— Nu-mi spui nimic în ce privește munca pe care ai fi crezut că mi-o poți da.

— Și ce spui tu despre munca pe care ai refuzat-o ?

— Eu nu pot s'o accept, eu nu mă plâng de a fi fost la Dartmoor, dar nu vreau să trimit pe un altul în închisoare. Poate că veți putea să-mi faceți un semn pentru altceva.

— Înțeles, Kent, regret că nu vrei să ne ajuți, dar nu pot să te ofensez pentru asta. La revedere,

Mick mergea în lungul și latul biroului. Cercetările lui pentru Bănci nu ajunseseră la nici un scop. El mișcase cerul și pământul și nu găsise nimic. Falsificatorii de monedă și gazdele lor nu erau criminali obișnuiți. In afară de un neprevăzut fericit, dosarul trebuie că a fost marcat cu mențiunea „nerezolvat“ și acest cuvânt era necunoscut la firma Cardby și fiul.

Din nou, gândurile sale se întoarseră către Milsom Crosby. Acest om, fascina în mod straniu. De dimineața și până seara gândurile sale vagabondau pentru a reveni necurmat la omul care colecționa criminalii. El luă telefonul, formă numărul dela Whitehall 1212 și ceru pe Inspectorul Principal Gribble.

— Allo, — strigă omul din Yard. Ce dracu, ce este ?

— Bună ziua, dragă prietene, — răspunse Mick. Nu se petrece nimic, voiam numai să vă cer o instrucțiune. Ce știți Dvs. asupra unui oarecare Milsom Crosby?

— Puțin lucru, Mick, e bogat și excentric. El gândește că va putea să reformeze pe criminali; și gândește serios, că nu se ocupă decât de cazuri grave. L-am urmărit un moment dar totul pare normal. Eu îl cred destul de inofensiv și, făcând puțin bine... Afacerile cum merg?

— Puteau să meargă mai bine. Crosby, are el o adresă în oraș?

— Da, o găsiți în anuarul de telefoane. Tatăl D-talc e bine?

— Da, nu se poate mai bine. In cât te privește pe D-ta, în patru luni îți vei lua retragerea și te vei adăuga la firma noastră. O să-ți meargă mai bine atuncea când vei avea pensiunea D-tale.

— Adică dacă firma mai există în patru luni și, eu mă îndoiesc.

— Asta e bună pentru D-ta. La revedere.

Cardby senior, intra în momentul când Mick agăța receptorul.

— Kent a venit, deja, Mick.

— A și plecat. Nici-o șansă. Nici de data asta, cu atât mai mult. El nu vrea să spună nimic, ori poate atunci, cu drept cuvânt, nu știe nimic. Am telefonat la prietenul d-tale Gribble.

— Este tot așa de morocănos ca de obiceiu? Voiu fi tot așa de mulțumit când va intra în firmă. Ce faci astăzi?

— Vreau să văd pe Milsom Crosby. Dacă nu pot să-l găsesc în oraș mă voiu duce la Hampshire.

In afară de un noroc extraordinar, nu văd cum o să ieșim din această afacere de falsificări.

Mick luă anuarul, căută la litera C, când miss Rayne intră în cameră.

— O doamnă dorește să vă vorbească, vreți s'o primiți?

Cei doi oameni încuviințară. Mick se așeză cu coatele pe chemineu, iar tatăl său luă loc, aproape de masa lui. Ușa se deschise și vizitatoarea intră, Mick o examină cu multă curiozitate și curiozitatea lui era scuzabilă.

Vizitatoarea nu avea mai mult de 20 de ani, dar se ținea cu siguranță și ușurință de o persoană mai în vârstă. Ochii ei de un brun luminos păreau aproape prea mari și erau mărginiți de fire lungi de geană. Trăsătura gurii era accentuată prin bastonul de rouge, urechile delicate împodobite de perle, apăreau sub buclele brune. Ea era îmbrăcată cu un mantou de lutru și o beretă de diamante era fixată pe pălărie.

Cum se îndrepta spre masă, Mick admiră portul capului, mersul grațios și un aer de demnitate fără ostentație.

— Bună ziua, — zise ea, întinzând o mână fină albă. Vorbesc cu domnul Cardby?

— Da, Madam, și iată fiul meu.

— Tânăra fată, fixă asupra lui Mick o privire atentă. Fu o pauză, Mick vorbi primul:

— Eu cred că vă e frig, sau mai bine sunteți nervoasă, — pronunță el. Vreți să vă așezați aproape de foc?

Ochii tinerei fete se măriră încă și o mișcare legeră îi contractă buzele.

— Ce vă face să vă gândiți la aceasta? Nu mi-e frig și nu sunt nici nervoasă.

— Mă înșel deci, scuzați-mă. Am remarcat numai că mâna Dvs. era rece și că era gata să vă rupeți butonul dela mănușe, scoțând-o. Luați-vă osteneala și așezați-vă.

Tânăra fată se așează privind pe Mick cu toată curiozitatea. Ea era obișnuită până acum cu omagiile oamenilor și Cardby o uimea.

Mick se întoarce către cămin și contemplă profilul tinerei fete, care avea puritatea unei camee.

— Am venit să vă văd, Domnilor, din partea cuiva, — reluă vizitatoarea. Pentru moment eu nu vreau să vă spun numele lui. Vă va conveni aceasta?

Mick avea impresia că ea repeta o lecție, din vorbele ei lipsind spontaneitatea. Tatăl său înclină capul în semn de asentiment. Se întoarce către Mick care se înclină și el.

— Când vă voi fi spus câteva fapte, veți înțelege de ce nu vreau să spun numele până în momentul când vă veți hotărî dacă puteți să vă însărcinați cu afacerea. Pentru a simplifica lucrurile noi vom numi pe această persoană M. A.

Bătrânul detectiv avu un mic surâs.

— Este un procedeu cunoscut, — remarcă el. Nu importă ce literă va conveni. Continuați vă rog.

— M. A. posedă o antrepriză la Barcelona. Cum el este foarte ocupat și n'are timpul că controleze totul el însuși, a însărcinat cu aceasta directori. Tot mergea bine până când în ultimul timp, de vreo șase luni, lucrurile s'au schimbat. M. A. a ajuns la concluzia că direc'orii săi îl fură sistematic; el a fost lezat de aproape opt mii de livre. A și trimis pe cineva la Londra pentru a ancheta,

dar fără rezultat. Orice termen putea să-l coste încă mai mulți bani și M. A. ar fi vrut să descopere ademai vărul, cel mai repede posibil. El nu poate desigur să se adreseze la Scotland Yard căci Barcelona nu este în raionul lor de acțiune și Poliția spaniolă nu i-ar servi întru nimic pentrucă el nu știe de ce parte să dirijeze cercetările. Așa că s'a gândit să se adreseze la Dvs. Ca toată lumea el știe că firma Dvs. a reușit în totdeauna în acest gen de afaceri și credem că veți putea să-l ajutați mai bine ca oricine. Vi se par clare toate acestea?

— Perfect clar, — răspunse Cardby bătrânul.

— Condițiunile sale vor fi extrem de simple. M. A. ar vrea ca Dvs. să vă duceți imediat la Barcelona. El v'ar furniza toate instrucțiunile necesare pe lângă directori, dându-vă depline puteri. După aceea, linia de conduită va fi lăsată la discreția D-voastră.

Cât despre plata lucrului făcut, M. A. dorește să vă facă o ofertă pe care el o consideră ca foarte rațională.

Dacă plecați amândoi, voiajul Dvs. va fi plătit în prima clasă și pe timpul ședereii Dvs. la Barcelona, veți avea fiecare 30 de livre pe săptămână și în plus o îndemnizare de trei guinee pe zi. Dacă la sfârșitul unei luni nu veți reuși, veți primi o sumă globală de 100 de livre. Dacă, din contra, veți găsi soluția, vi se va vărsa 500 de livre. Asta e totul.

— Ce fel de întreprindere este aceasta?, — întrebă bătrânul detectiv.

— O exploatație de gunoi. Nu-i cunosc toate detaliile dar știu că e vorba de o chestiune de încărcare în port.

— A fost un schimb în personal, în timpul acestor șase luni din urmă?

— Nu, pentrucă M. A. nu cunoștea pe vinovat.

— Nu s'a dus el însuși, pe loc, pentru a ancheta?

— Asta nu-i meseria lui. El gândește că asta privește un detectiv experimentat și nu un om de afaceri ca el.

Detectivii pot de asemenea să fie oameni de afaceri, Madam.

Eu trebuie să vă înștiințez că nici unul din noi nu vorbește spaniola și prietenul Dvs. va înțelege, că în asta, stă o mare dificultate.

— Cea mai mare parte din amploiații dela firmă, vorbesc cele două limbi. Puteți să vă serviți de cunoștințele lor.

Ea scoase o cutie de aur cu monogram, luă o țigaretă și o aprinse la flacăra pe care i-o prezentă Mick.

— Mă tem că această anchetă n'o să fie de resortul nostru, — remarcă acesta. Noi n'avem cunoștințe comerciale prea aprofundate și dacă există o fraudă în scripte, așa ar fi, mai degrabă, afacerea și treaba unui expert-contabil.

— Vreți să spuneți că această anchetă nu vă interesează?

— Nu sunt suficient informat pentru a mă pronunța. Eu cred că ar fi mai bine să văd pe M. A. personal înainte de a decide ceva.

— Va să zică dacă această anchetă, după întrevedere, vă va conveni, veți accepta să vă însărcinați cu ea?

— Probabil, dar numai tatăl meu poate să decidă...

Tânăra fată, fuma gânditoare țigareta; ea părea

că ezită. Mick care o privea din nou se gândea la misterul care se degaja din ea. Ea avea, sigur, distincția, educația și siguranța, dar în același timp se întrevedea la ea un lucru oarecum ascuns, pe care nu-l putea ghici.

— Pentru a înlătura orice pierdere de timp, — reluă ea, în sfârșit, — M. A. n'ar dori să negocieze personal cu Dvs. cel puțin să fie sigur că veți accepta oferta. Cred că voiu face mai bine să mă duc să-i povestesc ceea ce s'a petrecut și de a-i cere avizul; nu pot să mă angajez fără consimțământul său.

— Desigur, — zise Cardby bătrânul, ridicându-se Dvs. aveți să ne preveniți cel mai repede posibil, căci noi avem un alt lucru în curs.

Tânăra fată se ridică ușor, salută pe cei doi oameni și ieși fără să mai adauge ceva. Mick reînchise ușa și se întoarse către tatăl său.

— Ei bine, iată?, — întrebă el. Tatăl își aprinse pipa, clătinând capul:

— Această femeie este o enigmă vie. Care e părerea ta?

— Eu nu mă înșelam când spuneam că era foarte nervoasă. Ea părea că recită o lecție și fuma pentru a-și da o contenență. Eu o cred foarte bogată, având foarte bună părere de ea însăși, un spirit calculator și de gust în a se îmbrăca; e cu mult mai tânără decât pare și probabil nu-i place să fie plictisită. Asta-i totul.

— E destul pentru moment. In general, dacă problema Barcelonei nu este prea anevoiasă, eu sunt gata să o accept; și asta va însemna: vacanțele la care visăm noi, fără nici o cheltuială din partea noastră.

— Să nu ne mai gândim la aceasta ca să nu ne auzim vorbe, să nu facă răsunet. De afacere, din partea mea, eu mă îndoiesc. Mă duc să-mi fac cursele. In cazul când tânăra persoană va reveni înainte de întoarcerea mea, cheamă pe miss Reyne pentru a te proteja contra atacurilor ei.

— Pentru ce crezi tu, că ea, ar fi periculoasă?

— Eu nu zic nimic, dar nu gândesc mai puțin.

Ei începură să râdă, Mick părăsi biroul pentru a se duce la Scotland Yard. Pe drum, el se gândea la tânăra fată; într'adevăr, ar fi dorit ca toți clienții lui să-i semene. La Yard, grație ajutorului lui Gribble, avu informațiuni asupra lui Bonny Slater. Riduri adânci se brăzdau pe fruntea lui când se gândea la relațiile acestui om cu Milsom Crosby.

După câteva clipe de conversație cu Gribble, el s'a dus la Strand și s'a oprit la un armurier. De acolo a ieșit cu o mică cutie de cartușe; aceasta îi putea servi în anumite cazuri. De'a întoarcerea lui la birou înțelese imediat că ceva extraordinar se petrecuse în absența lui. Tatăl său, atât de calm de obiceiu, mergea din lung în lat fumându-și pipa. Se întoarse cu vioiciune auzind că intră M'ck.

— Ei, bine, ce e, tată? Ai aerul cu desăvârșire agitat.

— Ce să fie? Tânăra fată mi-a telefonat. M. A. dorește să ne vadă în după amiaza acestei zile la ora 3.

— Dar eu nu văd nimic atâta de extraordinar aci.

— Fiindcă nu ți-am spus totul. Noi vom merge la 254 Grosvenor-Place și vom vedea pe M. A.; ține-te bine Mick, — aici, tatăl scăzu vocea, privind ironic pe fiul său — se întâmplă că M. A. este așa de cunoscut sub numele de Milsom Crosby.

Dar Mick nu râse, el deschise gura și respiră profund.

— O să-ți mai dau încă o lovitură, Mick. Tânăra femeie care a venit să ne vadă este miss Iris Crosby, singura și unica fiică a lui Milsom Crosby!

— Da? Nu e posibil! Lasă-mă să reflectez puțin pentru a-mi repune în ordine ideile.

— Îți place fata, acuma? —, ironiză tatăl.

— Mai mult ca în totdeauna, gângăvi Mick. Doamne, ce complicată e viața!

CAP. III.

O întrevedere curioasă

Era ceva mai puțin de ora 3, când Cardby-ii se găsiră sub porticul casei masive în care locuia Milsom Crosby. In timpul dejunului, ei judecaseră pe toate fețele viitoarea lor întrevedere; dar nu erau liniștiți. Mick nu credea deloc în avertismente, dar, urcând scara monumentală, el simțea un tremur ușor trecându-i prin grumaz. Feciorul casei, îi precedă în vestibul și deschizând o ușă îi anunță pompos. Cardby senior intră primul. Crosby se ridică și venind în întâlnirea lor se opri deodată în fața lui Mick:

— Na, na, — zise el surâzând. Cât de mică este, deci, lumea! Nu mă îndoiam deloc că automobilistul care a încercat să mă omoare pe drumul Princetownului era redutabilul Michel Cardby. Nu s'a terminat încă emoția!

Ei își strânseră mâna și se așezară în fotolii. Totul în această vastă încăpere spunea luxul și confortul. Crosby purta un complet bleu-marin foarte elegant.

— Fiica mea, v'a pus în curent, Domnilor, — zise Crosby cu amabilitate. Ce vreți să vă mai spun eu în plus?

— Noi am vrea oarecare preciziuni, — răspunse Cardby, nepărăsind pe Crosby, cu privirea lui fermă. Este oare o afacere de furt, de conversiune frauduloasă, rapoarte false, brigandaj sau conspirație?

— Eu nu știu, cu drept cuvânt, nimic, este un mister. Pentru aceasta cer să se elucideze pentru mine.

— Trebuie să vă spun că dacă aceste cercetări comportă studiul de cifre, ne va fi imposibil să acceptăm însărcinarea.

— Voiu regreta mult. Dar în tot cazul, eu cred că, cu experienţa Dvs. și flerul excepțional al fiului Dvs., veți fi destul de dibaci și mult mai dibaci decât un simplu particular ca mine.

— Vă cer iertare, — întrerupse Mick, — eu credeam că Dvs. vă interesați mai mult de chestiunile de criminalitate.

— Asta nu este atâta de exact, — răspunse Crosby cu un surâs afabil. Nu este crima care mă interesează ci munca de amendament a criminalilor și faptul de a călăuzit pașii lor pe un drum drept când ei și-au ispășit pedeapsa. Ignoranța mea în criminologie este copletă.

— Scuzați-mă, dar eu credeam că Dvs. ați avut mult de învățat prin vizitele Dvs. dese și constante la criminali.

Crosby ridică, în semn de protestare, o mână durdulie, pe care strălucea un mare diamant:

— Oh! Nu, dar noi pierdem timpul acuma cu flecăreala. Dacă sunteți gata să acceptați oferta mea, eu aşi dori ca Dvs. să plecați mâine după masă la Barcelona.

— Asta nu se poate face și nu trebuie să fie

atât de urgent, pentrucă Dvs. doriți ancheta de șase luni. Crosby schimbă tonul.

— Mi se pare destul de natural, — remarcă el cu răceală, — că antreprenorul își dictează directivele și amploaiații trebuie să le accepte sau să le respingă.

— E adevărat domnule Crosby. Dar pentru moment Dvs. nu sunteți un antreprenor și noi nu suntem amploaiații D-tale. Eu nici nu știu dacă am să accept oferta Dvs.; nu mă însărcinez niciodată cu o muncă de care să nu fiu sigur că o pot executa. Adaog că fiul meu este în întregime de acord cu mine.

— In acest caz nu mai am nimic de spus. Eu credeam că firma Dvs. lucrează pentru a câștiga bani?, eu văd că mă înșelam și că Dvs. alegeți afacerile după gustul fanteziei Dvs. Acest lucru trebuie să fie foarte plăcut și vă felicit.

Vocea lui Crosby era sarcastică cu toate că un surâs amabil continua să-i fluture pe buze.

— Eu vă sfătuesc să angajați un expert contabil și un interpret pentru a-i trimite împreună la Barcelona, — zise Cardby.

— Vă mulțumesc de sfatul Dvs. Doriți să mai știți încă alte lucruri?

Se vedea că Crosby voia s'o termine; pronunțând această frază, el schiță gestul de a se ridica.

— Nu-mi rămâne decât o chestiune să vă pun, — pronunță cu neglijență Mick, — și cu toate că ea n'are nimic de face cu afacerea D-voastră dela Barcelona, eu cred că vom putea să prindem două muște dintr'odată discutând. Ne-ați spus că vă interesați de opera atât de umanitară a reabilitării condamnaților; e de lăudat. Dar ce se întâmplă când unul din acești vechi condamnați, vi-

novați, posedă rude afectuoase care doresc să întreprindă aceeași muncă, cum faceți Dvs.?

Mick nu avea aerul de a da multă importanță acestui fapt dar Crosby, cu ochii pe jumătate închiși, începu să tapoteze nervos masa situată lângă el.

— Aceasta depinde de multe lucruri, — zise el, în sfârșit.

— De exemplu?

Sprîncenele lui Crosby se încruntară:

— Este oare un contra-interogatoriu? Nu sunt jenat să răspund la întrebările Dvs., dar permiteți-mi să vă spun că le găsesc impertinente. Socotesc de exemplu că anturajul familiar riscă de a fi nefast unor condamnați care pot să nu găsească o susținere financiară suficientă și chiar să recadă sub influența vechilor relațiuni periculoase, scurt: a deveni periculoși.

— Admitem, — zise, sec, Mick, — dar să presupunem că niciuna din aceste rațiuni nu există? Ce faceți Dvs. atunci?

— Incerc să mă asigur că ex-condamnatul este bine supraveghiat de părinții lui.

— Vă mulțumesc. Eu cunosc cu drept cuvânt un caz special. E câtva timp de când Dvs. vă interesați de un oarecare Kent Carter. Tatăl său are o situație stabilită și ar fi vrut să-și vadă fiul dela ieșirea lui dela Dartmoor. Care sunt, deci, rațiunile Dvs. în acest caz particular?

— Am părerea mea în această cauză, dar eu nu văd de ce s'o discut cu Dvs. Să văd că M. Carter v'a propus să lucrați o muncă pe care Dvs. o găsiți acceptabilă?

— Nu vă înșelați. Am promis tatălui lui să-i redăm copilul. Cum binele omului este singura Dvs.

grijă, Dvs., veți înțelege, desigur, că trebuie să vă învoiți la dorința tatălui.

Figura lui Crosby se contractă de mânie și nu răspunse timp de câteva momente.

— Ascultați-mă; aceasta vă interesează pe amândoi, — pronunță el cu o voce care părea calmă. De numeroși ani mă ocup de asistența criminalilor și n'am suportat niciodată intervențiunea nimănui. Vă asigur că punctul meu de vedere nu s'a schimbat. Sunt destul de clar?

— Nu chiar așa, — ripostă Cardby-senior. Mi se pare că există o amenințare în ceea ce mi ați spus. E posibil ca Dvs. să nu suportați nici o intervenție în afacerile Dvs., dar de partea sa, firma Cardby și fiul, nu acceptă nici o amenințare dela Dvs. nici dela altcineva. Sunt destul de clar și eu?

Atmosfera devenea din ce în ce mai încordată și Mick crezu că Crosby avea să isbucnască, dar filantropul se stăpâni:

— Această conversație a durat destul, — gângăvi el, ridicându-se. Refuz s'o continui. Dacă aveți Dvs. ceva contra mea, o plângere de exprimat privitor la orele de lucru, la biletele de 1000 pe care le-am cheltuit pentru a restitui criminalii societății, puteți să vă adresați la Scotland Yard sau la cine doriți. In același timp Ministerul de Interne este, poate, de o părere diferită, cum puteți să vă dați socoteala examinând afișele lipite pe zidurile dela Queen's Hall.

— Așteptând, — pronunță Mick, cu calm, — nu uitați ceea ce v'am spus în cauza lui Kent Carter. Dacă în două zile el nu s'a întors la părinți, voi reveni să vă văd.

— Nu vă deranjați, mă lipsesc de vizita Dvs.

— O! N'am vrut să zic că această eventualitate mă umplea de bucurie. Credeți-mă, Domnule Crosby, o să vă ardeți într'o zi cu acest joc de a colecționa rezidurile Societății, în mod particular de tipul care vă este drag Dvs. Oameni ca Bonny Slater sunt foarte periculoși.

Milsom Crosby se apropie de Mick, aproape să-l atingă și, fixându-l în ochi:

— Atunci, Dvs. ați venit la Princetown pentru a mă spiona?, — șuieră el.

— De loc; e numai din întâmplare că mă găseam acolo în momentul când ați venit să vă căutați prietenul.

— Prietenul!

Sângele se ridică în fața lui Crosby care tremura de mânie; apoi el deveni livid și ochii săi se închiseră aproape în întregime, dar vocea lui rămase calmă când reluă cuvântul.

— Am auzit, vorbindu-se, multe de Dvs., Michel Cardby. Mi se pare că Dvs. cunoașteți tipul de om pe care l-am cules eu și l-am adus la mine. Ați reflectat la ceea ce vi se putea întâmpla dacă eu aș fi spus la acești oameni că m'ați ultragiat?

Fața lui Mick se încreți. El surâse, rece:

— Sunt exact vorbele pe care le așteptam de cinci minute. In general, dacă înțeleg bine, Dvs. puteți conta pe recunoștința prietenilor Dvs. pentru a mă suprima? E posibil. Dar vă previn, Milsom Crosby că dacă unul din oamenii D-tale mă atacă pe mine și greșește, ești D-ta acela care vei avea deaface cu mine.

— Eu văd... îmi declari război?! — ironiză Mr. Crosby.

— Eu nu spun asta. D-ta ai idei stranii pentru un filantrop.

— D-ta eşti inteligent, Cardby, deci o să vă aduceţi aminte de cele ce v'am spus şi în cazul acesta vei trăi multă vreme.

— Iţi mulţumesc. Eu de asemenea am un ultim avertisment pe care vi-l dau; să nu-l uitaţi. Dvs. v'aţi dus adesea la Dartmoor să aşteptaţi deschiderea porţilor. Porţile grilajului închisorii sunt întotdeauna deschise, Milsom Crosby.

Crosby păli din nou şi înălţă din umeri:

— N'am cea mai mică idee de ceea ce vreţi să spuneţi.

— Mă voi strădui să te fac să înţelegi. Ai văzut porţile deschizându-se numai pentru ieşirea oamenilor care-şi ispăşiseră pedeapsa, dar ele sunt întotdeauna deschise pentru acei care intră în loc să iese! Adio.

Crosby tresări şi aspiră aer, dar înainte ca să fi putut pronunţa o vorbă, uşa se redeschise în spatele lui Cardby. Milsom Crosby luă telefonul: războiul era declarat!

Cardby şi fiul lui, luară un taxi şi dădură ordin şoferului să se oprească în faţă la Queen's Hall. Coborîră din trăsură şi examinară numeroasele afişe lipite pe zid. Mick arătă unul din ele şi un surîs îi luminä faţa, citind:

REUNIUNEA INFORMATORILOR INCHISORII

In ziua de 1-e Mai la orele 8 seara.

Oratori: *Sir Ernest Bell P' M.*

D-l *Raymond Nicolle* (fost guvernator al închisorii din Pricetown).

Preşedinte: *Milsom Crosby Esq.*

Toată lumea este invitată să se ducă.

— Intrarea liberă şi gratuită. —

— Ce gândești?, — întrebă Mick. Ce om nobil și generos!

— Nu, Mick, — răspunse tatăl său cu seriozitate, — Milsom Crosby este un om periculos.

— Va fi foarte fericit de a afla, — pronunță, în apropierea lor, o voce femenină.

Era Iris Crosby; ochii ei negri sclipeau de mânie.

Cei doi detectivi își ridicară pălăriile și fără să răspundă se întoarseră la mașina lor. Tânăra fată continuă să-i privească, mușcându-și buzele.

— Ce zi!, — suspină Mick. Gândeam că această tânără fată avea să isbucnească de mânie. In fine aceasta putea să fie încă mai rău. Presupunerea D-tale cu privire la Crosby se confirmă, tată.

— Eu cred, — răspunse Cardby senior. Această afacere dela Barcelona mi-a părut imediat nesinceră, poate că chiar nu există în realitate. Crosby voia să se debaraseze de noi pentru câtva timp și a crezut să găsească mijlocul cel mai bun. El are cu siguranță ceva de ascuns, Mick; oamenii nu se folosesc de amenințări când n'au nimic să-și reproșeze.

— Ne-a aruncat o sfidare, tată. El trebuie să se aștepte că o să se întâlnească din nou cu noi pe drum și mă întreb, în ce condițiuni se va petrece aceasta?

In birou Miss Rayne veni în fața lor.

— Domnul Milsom Crosby vă roagă să-i telefonați imediat, domnule.

Acest nume începea să devină obsedant. Tatăl luă receptorul, Crosby fu scurt.

— Fiica mea m'a informat de comentariul făcut de Dvs. la ieșirea din casa mea. Astea sunt lucruri pe care nu le pot tolera. In viitor, căsniți-vă

să nu mai pronunțați numele meu în conversațiunile Dvs. și aduceți-vă aminte bine că acel care vrea să se amestece în afacerile mele, are în totdeauna loc să-i pară rău. E tot ceea ce am avut să vă spun.

— Mulțumesc, — răspunse Cardby. E teribil să ai o conștiință urîtă. Adio.

Ore întregi Cardby-ii se ocupară de alte treburi fără să mai viseze de Crosby. Principala lor preocupare era aceea a biletelor de Bancă falsificate. Mick era descurajat.

— Nu merită oboseala de a căuta pe drumurile deja bătute, papa. Am făcut înconjurul tuturor probabilităților și nu găsesc nimic. Am întrebat pe experți și am comparat fără nici un succes bilete false cu toate cele fabricate în Europa și America.

— Trebuie să păstrăm puțină liniște, Mick. Vom termina cu siguranță prin a găsi. Așteptând, însă, o să ne ocupăm de afacerile curente.

In acest moment răsună soneria telefonului. Cardby senior luă receptorul, ascultă și îl agăță, surâzînd.

— Vizita noastră la Milsom Crosby a dat un rezultat, Mick. D-l Carter îmi telefonează pentru a spune că fiul său vine în cinci minute acasă. Vei face bine să te duci să-i vorbești, el poate să ne dea câteva informații foarte necesare.

— E o idee bună. Crosby n'a stat mult la gânduri ca să-și schimbe părerea și să-i dea drumul. Mă întreb dacă n'a luat frica?

— Nu este în felul lui, băiatule. In tot cazul du-te să-l vezi pe Carter, eu mă duc acasă. Voiu spune mamei tale că vei fi înapoi către orele 6.

Mick se ridică și-și îmbrăcă pardesiul:

— Cel puțin să nu întâlnesc pe Iris Crosby și să nu mă fure, — zise el.

Se îndreptă către ușă, când telefonul începu să sune. Mick auzi; în profesiunea lui, telefonul poate modifica bine lucrurile. Remarcă totodată că expresiunea feței tatălui său îi schimba forma gurii și o întărea iar ochii-i luau o strălucire metalică.

— Voiu fi, acolo, în 10 minute, — strigă Cardby senior, care aruncă receptorul și se repezi să-și ia pălăria și mantoul. Viu cu tine Mick. Este Carter care telefonează din nou. Fiul său Kent a fost călcat de o mașină în momentul când era gata să ajungă acasă. Sărmanul băiat este muribund. Trăsura mergea cu o viteză nebună și poliția încearcă zadarnic s'o prindă. Vino repede.

— Crosby o va plăti scump într'o zi. Acest mizerabil a combinat totul pentru a face să fie omorît sărmanul Kent.

— Apoi, el trebuie să gândească că în curând va veni și rândul nostru.

— Eu cred că la alt lucru, care se va întâmpla în curând, are el de gândit, murmură sălbatec Mick.

CAP. IV.

In sfârșit o pistă

Acasă la Carter, ei luară cunoștință de detaliile tristelor evenimente. In momentul în care Kent începea să traverseze strada, ieșind din stația Metroului, un automobil, alergând cu vie iuțeală, îi apăru la colț și se înfipse în tânăr, îl răsturnă și, după ce-l târâse vrea 20 de metri, își continuă cu aceeași repezeală drumul, fără să se oprească.

Inainte de sosirea lui Cardby se putuse, deja, să se regăsească automobilul părăsit la mai puțin de un km. de accident; a fost identiifcat, era o mașină furată dela Covendish Place, o oră înainte. Polițiștii care păzeau casa, autorizară pe tată și pe fiu să pătrundă în hollul unde detectivii așteptau avizul medicilor chemați în toată graba și care încercau imposibilul pentru a scăpa dela moarte pe nenorocitul rănit. Mick și tatăl său se așezară așteptându-și rândul. Li se spuse că Inspectorul divizionar era lângă Kent, pândind o clipă de luciditate pentru a-l putea interoga. Minutele treceau fără schimbare. Deodată ușa se deschise lăsând liberă intrarea inspectorului Wade. El făcu un gest descurajat și declară.

— Nimic nu mai e de făcut. A și murit. El făcu

un semn din cap lui Cardby senior și se îndreptă către el:

— Dvs. vă interesați de afacerea asta?, — întrebă el.

— Mă intereesz mult. Știți Dvs. altceva în afară de faptul însuși?

—.Nu, nimic, — Carter e mort, de o fractură a craniului. Se pare că a fost cu dinadins răsturnat,

— Aveți oareçare semnalmente de oamenii care se găseau în auto?

— Niciunul. Mașina mergea prea repede. Tot ceea ce am putut să știu, este că un al doilea om era lângă șofer. Știați Dvs. că tânărul Carter, este un fost condamnat?

— Da. Imi permiteți să arunc o privire asupra corpului?

— Desigur. Eu am văzut tot ce aveam de văzut. Preuspun că el a trebuit să nu se înțeleagă cu unul din oamenii dela Moor și ca rezultat a fost suprimat.

— Aveți, fără nici o îndoială, dreptate. Vă voiu face să știți ce va mai fi nou.

— Mulțumesc. Cea mai mică informație poate să ne ajute.

Cum se despărțeau, doi doctori ieșiră din camera vecină însoțiți de d-l Carter, palid și sughițând de plâns. Acesta din urmă văzând pe Cardby-ii, părăsi pe medici pentru a-i întâlni pe ei. Cardby senior îl bătu pe umeri în semn de compătimire.

— E trist, — zise el. Sunt adânc mâhnit. In timp ce Dvs. veți merge să vorbiți cu doctorii, putem noi să intrăm un minut în cameră la oparte?

— Ceea ce se poate face acuma, mi-e absolut indiferent, — replică Carter, gata să leșine.

Cardby-ii îl lăsară cu doctorii și intrară în sală.

O pânză albă acoperea în mod sinistru divanul așezat într'un colț al odăii. Mick îl ridică și tresări: Victima avea 30 de ani, craniul său fusese sfărâmat ca printr'un ciocan de gigant; era de necrezut cum a putut să trăiască atâta vreme după accident. Fără un cuvânt, fără a pierde timpul, tatăl și fiul începură să pipăie buzunarele defunctului cu degetele lor experimentate. Ei își dădură repede seama că li-o luaseră alții înainte. Buzunarele erau goale.

— Du-te și cere inspectorului Wade ce a găsit el asupra omului, — zise Cardby senior. Mick ieși din cameră. Când reveni, găsi pe tatăl său, fixând cu toată curiozitatea mâna dreaptă a cadavrului.

Wade, n'a găsit mare lucru, — pronunță Mick. O cutie de țigarete, chibrituri, două batiste, fotografia unei fete tinere și o pereche de mănuși.

— Roagă pe inspector să-mi împrumute mănușile pentru o oră sau două, — reluă tatăl fără a părăsi din ochi această mână dreaptă care părea să intrigheze la culme.

Mick se îndepărtă din nou și reveni cu o pereche de mănuși de piele de cămilă.

Tatăl său examină cu atenție pe fiecare dintre ele și mirosi indexul drept pe urmă pe cel stâng și la sfârșit le aruncă pe un scaun.

— Ai găsit ceva interesant?, — întrebă Mick.

— Vino să vezi, — răspunse tatăl, ridicând mâna dreaptă a cadavrului.

— Tânărul privi un moment o pată brună pe exteriorul indexului.

— E prea paild pentru o pată de nicotină, — zise el în sfârșit.

— Asta nu are nimic a face cu țigaretele, Mick,

căci în cazul acela pata trebuia să fie în interiorul degetului şi nu în exterior. Dacă, de exemplu, priveşti mănuşa dreaptă, vei remarca o uşoară decoloraţie la interiorul indexului. Acolo arde ţigareta şi acolo s'a pârlit pielea. Carter trebuia desigur să fumeze într'un mod normal. Aşi fi vrut deci să ştiu de unde provine această pată şi va trebui s'o analizez. Ocupă-te tu de aceasta, Mick, poate că cu aceasta vom fi mai informaţi asupra celor ce ne interesează.

Mick părăsi odaia pentru a 'telefona şi puţin timp după aceea, d-l Carter veni să se întâlnească cu bătrânul detectiv.

Au asasinat pe Kent, — murmură el cu o voce stinsă.

— Mi-e teamă să n'ai dreptate.

— Aşi da mult ca să cunosc pe culpabil; cel puţin atât aşi putea să fac pentru Kent şi o să caut să-l găsesc. Vreţi să vă ocupaţi în mod personal?

— Voiu vedea ce putem să facem. Dar eu nu promit nimic. Fiul Dvs. are pe deget o pată pe care aşi vrea s'o analizez. Sper că nu vedeţi în asta nici un inconvenient?

— Nici unul, accept tot ce ar putea să vă ajute.

— Când mi-aţi telefonat, cum ştiaţi că fiul Dvs. urma să vie în cinci minute?

— Fiul meu îmi telefonase el însuşi din staţia dela Waterloo pentru a mă preveni că soseşte imediat. N'a spus nimic altceva; l-am întrebat de unde venea, mi-a răspuns că îmi va povesti totul la sosirea lui. N'am insistat.

— A telefonat dela Waterloo? E interesant! Vă mulţumesc Domnule Carter.

— Doriţi să mai ştiţi şi altceva?

— Nimic pentru moment. In locul Dvs. eu aşi lua puţin repauz.

— Cred că aşa voi face, — zise Carter cu un aer obosit, retrăgându-se.

Mick reintră după câteva minute:

— Totul este aranjat, expertul va sosi într'un sfert de oră, — zise el.

El şi tatăl său rămaseră în odaie până ce specialistul a curăţat petele, a depus materia aproape invizibilă într'o fiolă şi plecase la laborator. Ei intrară de asemenea în biroul lor unde multă vreme dela plecarea Missei Rayne, rămaseră să discute asasinatul lui Kent Carter. Erau absorbiţi în discuţiunea lor, când săriră odată în sus; puţin după ora 8, răsună soneria telefonului.

— Acolo este d-l Cardby?, — întrebă o voce. Ale, profesorul Webb.

— Bună-seara, profesore. Ce e nou?

— Am analizat materia urmelor scoase din degetul lui Carter. Este C6H5HM.

— Ce vra să zică asta?

— Anilină.

— Cum poate un om să aibă acest lucru pe degete?

— E greu de ştiut; el a atins probabil anilină pură care în mod natural e incoloră, aceasta devine brună la contactul cu aerul. E tot ce pot să vă spun.

— Eu aşi dori să ştiu mai mult: la ce se întrebuinţează anilina?

— La câteva lucruri, — multe. Este o bază pentru multe tincturi, se întrebuinţează la parfumerie şi în alte cazuri.

— Dar nu se întrebuinţează în mod principal în tincturi?

— Eu cred.

— Și chiar și în cerneluri?

— O, da, — aproape toate sunt făcute din tinctură de anilină.

— Aveți vreo idee de timpul cât această pată a stat pe degetele lui Kent?

— N'așI știi ce să spun.

— Mulțumesc, profesore, încă un cuvânt: Nu este greu să-și procure cineva anilină pură?

— Foarte greu, într'adevăr.

— Vă mulțumesc foarte mult. La revedere.

— Ce ți-a povestit?, — întrebă Mick.

In două cuvinte tatăl său îl puse în curent. Mick încruntă sprincenele cu un aer perplex: — Și unde ne îndreaptă asta, papa?

— Am avut o idee nebună. Sunt 99 de șanse la o sută, pentru ca eu să mă înșel, dar cea mai mică ipoteză este mai bună decât nimic. Cerneala de'a faimoasele noastre bilete de bancă false, e perfectă, singură anilina între mâinile experților, poate să dea aesmenea rezultate. Mă urmezi? — Mick se sculă dintr'o săritură:

— Doamne! N'am visat niciodată la așa ceva.

— Tu vrei să spui că biletele false erau fabricate în locul de unde venea Carter?

— Eu aș zice mai degrabă că falsificatorii de monede posedă în acest loc niște materie care poate servi de bază admirabilă pentru cerneală, — răspunse Cardby senior, cu prudență.

— Aceasta seamănă cu o descoperire, papa. Fac pariu și aș da mult să știu unde era Kent Carter în momentul când s'a atins de această anilină?

— Eu ți-o voi sugera: Din moment ce Kent a scris tatălui său, la sfârșitul scrisorii sale, el îi

dădea adresa la New-Forest lângă Ringwood. Venind din acest oraș, a ajuns la stația dela Vaterloo și din această stație, Kent a telefonat tatălui său. Adună toate aceste fapte și vei înțelege ideea mea.

— Tu ai mare dreptate, — remarcă Mick, — mâine dimineață eu îmi voi lua mașina și voi face un tur în acest loc.

— Aerul de țară îmi va face bine și mie. De aceea, voi merge și eu cu tine. Acum hai să intrăm în casă.

— Nu văd nici o obiecție. Mi se pare că tu ai avut aci o idee fericită, tată.

— Nu te bucura prea devreme, mi s'a întâmplat de multe ori să mă înșel.

— Tu ești aproape tot așa de pesimist ca Gribble. Hai intră.

Mick petrecu trei ore din noapte căutând prin cărți asupra usajului anilinei, metoda electrolitică a gravurii, noțiunile de fabricație a hârtii, etc. La sfârșit, cunoștințele sale erau haotice, dar mai complete. In timpul acesta, tatăl său citea un roman polițist pentru a se repauza.

A doua zi de dimineață, la orele 9, Mick luă loc la volanul mașinei sale, trecu o cuvertură tatălui său și plecă către Staines. Puțin după orele 10 și jumătate, ei trecură de Winchester și, trei trei sferturi de oră mai târziu, încetară mersul, apropiindu-se de Grand Rue de Ringwood.

— Am face mai bine dacă am băga mașina în garaj, undeva, pe aicea, — zise Mick. Nu cred prudent să ne aventurăm cu ea în Marple.

— Sunt de părerea ta, încetează și întoarce la stânga sub această boltă; ea trebuie să aparțină clădirii care este în colț.

Tânărul intră în curte și își opri mașina. Soarele era deja sus și strălucea pe zidurile hotelului. Ei luară un mic drum pavat și intrară din greșală în bucătărie și abea la sfârșit ajunseră la bar unde făcură să fie serviți cu bere. Tot bând, ei observară cutii agățate în perete și pline cu pești.

— Nici nu pare că ne găsim în vecinătatea unei crime, papa.

— Nu se știe niciodată; în tot cazul berea este faimoasă. Mick, goli țapul său și se întoarse către negustor.

— Puteți Dvs. să ne spuneți dacă suntem departe de Marple?

— Aproape cu doi kilometri dela marginea orașului în pădure.

— Multe case împrejur?

— Nu, nu mai mult de o jumătate de duzină și foarte rărite. Este un loc izolat.

— Există un autobuz, ori un alt mijloc de comunicație pentru ca să te duci?

— Nu, domnule, dar Dvs. aveți mașina Dvs. și cu ea veți fi acolo în cinci minute. Urmați drumul Southampton-ului, luați-o la stânga, la al doilea ocol, și veți găsi Marple la puțin mai mult de un kilometru pe drum.

— Mulțumesc. Vrei să mergem puțin, tată?

— Da, aerul de țară ne va face bine.

— D-ta nu vezi inconvenient în ceea ce ne privește, că lăsăm aici mașina pentru o oră sau două? — întrebă Mick pe negustor care îl privea curios,

— De loc, Domnule. Vom închide curtea aici, două ceasuri, pentru consumație.

— Dar, eu sper, nu pentru hrană te rog, căci noi vom fi, probabil, înapoi pentru dejun.

— Apoi, ei se îndepărtară, lăsând pe cârciumar, pe gânduri.

După un mers de o jumătate de oră, cei doi Cardby se găsiră într'o regiune mai pustie. Ultimele case rămăseseră în urmă și drumul urca peste o pădure deasă. La stânga lor curgea un pârîu peste vale. Mai departe ei zăriră o trupă de ponei, păscând în liniște iarba proaspătă. Puțin mai târziu, trecură o piatră de hotar pe care era scris numele de Marple. Continuară drumul, apoi, Mick se opri. La câțiva metri de ei, pe malul râulețului, ședea un om ocupat în aparență, a pescui cu undița.

— Ai practicat vreodată această pescuire, papa? — întrebă Mick, arătând pe om.

— Nu, niciodată.

— Și eu cred că acest om, nici el nu a făcut mai mult: Privește doar cum își ține undița. S'ar zice mai degrabă că este o coadă de mătură pe care o are în mână. S'o luăm pe acest drum tăind crângul, că aș vrea să văd pe acest om mai de aproape.

Ei se îndreptară către dreapta, aplecându-și capetele pentru a evita crengile și dând la oparte mărăcinii care le sfâșiau vestmintele. Șantierul de mers o lua oblic la stânga și îi duse aproape de râuleț. Mick privi peste frunze și surâse.

— Nu mă înșelam, murmură el, — acest om este capabil de a ține o măciucă, de a se servi de clește, sau de un box american, dar el nu e în nici un caz în stare de a pescui cu undița.

— Dar, atunci, ce face?

— El este aicea, pur și simplu pentru a păzi pe Milsom Crosby. Acest pescar cu undița nu este decât acel Bonny Slater care a ieșit din închisoarea

dela Moor de Luni. Casa nu poate fi departe. Noi să urmăm această potecă și vom vedea unde s'a dus el. Drumul pentru automobile dă în șoseaua mare. Eu cred că poteca noastră ne va duce în spatele casei lui. Incearcă să nu faci să trozncască crengile sub picioarele tale. Continuară să avanseze cu precauțiune, făcând sforțări să nu se audă sgomot. Șantierul era puțin utilizat și crengile formau pe alocurea un fel de boltă sub care trebuia să treci curbându-te de spate.

După câteva minute încă de înceată înaintare, ei ajunseră la un ocoliș; înaintară încă și ajunseră la un colț de întoarcere. Acuma mergeau dealungul unui gard viu, rău tăiat și puțin întreținut. Trebuiră să înceteze pasul pentru a căuta o intrare, dar nu se vedea nici o poartă, nici un grilaj. Timp de câteva clipe rămaseră în tăcere, consultându-se cu privirea; apoi Mick zări în dreapta lor, un mare stejar deasupra desișului. Arborele era noduros, formând coroașe, aproape atât de comode ca treptele unei scări. Mick se cățără în arbore și se găsi deasupra gardului de mărăcini. El putea să zărească acum la stânga lui, vechea casă, fâșiile întinse acoperite de iarbă nebună, pajiștea părăsită, serele ale căror geamuri sparte formau găuri larg deschise. Numai decât el remarcă ceva, altceva, un lucru bun și important.

Doi oameni mergeau în lungul aleii, care mărginea pajiștea. Unul din ei era tânăr. de o constitutie robustă, cu figura brutală și însemnată de vărsatul de vânt; celălalt târîndu-se lângă el, avea părul alb, umerii pipernicițti, fața îndurerată. Vesmintele lui erau vechi și murdare și cătușele îi strângeau gleznele mâinilor.

CAP. V.

O aventură nocturnă

Cardby nu-şi credea ochilor de ce vedea. Privi mai atent. Bătrânul purta un pardesiu lung de vară cu totul înverzit de purtare şi prea mare pentru corpul său slăbit, vinele îi ţâşneau pe mâinile lui lungi şi palide, ghetele lui păreau prea grele şi se poticnea la fiecare pas ca şi când acest mers lent chiar, ar fi fost deasupra puterilor sale. Din timp în timp, ei ridica în sus capul şi i se vedea atunci expresia patetică a figurii sale, oboseala şi completa lui descurajare.

Tovarăşul său părea să uite complet de el. El mergea cu o balansare arogantă, fumând o ţigaretă şi ţinând cu o mână extremitatea lanţurilor fixate pe glezna mâinilor. Era o precauţiune inutilă căci, pentru prizonier, a mai întrevedea numai libertatea, ar fi părut o himeră. Urmând, încet, drumul, cei doi oameni se reapropiară de Mick. Tânărul Cardby punând un deget pe buze pentru a anunţa pe tatăl său se ascunse în dosul unui pom.

Trista pereche îşi continua plimbarea. Ea traversă pajiştea, trecu sub aceea ce fusese odată un arc, o boltă de trandafiri, intră într'o curte mică pavată şi dispăru pe o poartă în dosul casei. Mick ofiţă, aşteptă un moment, apoi se lăsă să alunece

din observatorul său. El făcu semn tatălui său de a-l urma și reporni îndepărtându-se de casă. Bonny Slater era mereu la postul lui cu undița, când trecură pe lângă el. Ei nu spuseră un cuvânt până ce nu ajunseseră în drum.

— Ne vom întoarce la Ringwood, — zise Mick. Asta ar fi fără sens, anume a încerca să explorezi locurile acestea în timpul zilei. Acum îți voiu poves i ceea ce am văzut.

Și pe timpul întoarcerii lor, el explică în amănunte apariția temnicerului și a victimei sale.

— Cazul îmi pare greoi, Mick, — zise tatăl său după ce ascultase povestea. Eu cred că va trebui să vedem poliția locală.

O vom face mai târziu. Iți propun pentru moment să vizitezi acest loc înainte de a te decide la ceva.

— Când vom face această vizită?

— In noaptea aceasta. Este o muncă pentru o singură persoană așa că vei putea să dormi somnul drepților în timp cât eu voiu face micul meu ocol și voiu încerca aceasta între orele 10 și 11 noaptea.

— De loc, eu ador aceste partide nocturne. Vom merge împreună.

— Mi-ar plăcea mai mult să mă duc singur. Am gândit întotdeauna că aceste vizite nocturne nu trebuie să fie făcute în doi. In tot cazul dacă ceva ar trebui să se întâmple, natural că ar fi mai bine să nu fim prinși odată amândoi!

— Nu insista, Mick, vom merge împreună. Și înainte de a pleca, eu voi telefona lui Gribble pentru a-i spune ce avem noi intenția să facem. Dacă nu-i telefonez, din nou, către orele 5 dimineața, el

va putea înştiinţa Poliţia locală şi va veni la locul unde ne găsim. Trebuie să ne mişcăm cu prudenţă de data aceasta.

— Eu o fac întotdeauna, — protestă alene Mick.

— Tu vorbeşti, — apăsă tatăl său care în general nu iubea graiul particular al profesiunii.

Ajunseră la Ringwood la un ceas şi jumătate trecute, luară dejunul, un dejun substanţial şi reţinură două camere pentru noapte. După masă, Mick sugeră un tur în oraş.

— Nu, băiatul meu, — răspunse tatăl său. Vom rămânea în hotel. Dacă ne apucăm de plimbare, riscăm să întâlnim pe câte cineva care ne cunoaşte. Milsom Crosby, el însuşi, poate, — şi, în acest caz, ţi-ai putea spune că escapada noastră, nocturnă, este ratată.

— Bun; îmi voi duce maşina în garaj şi voi vedea dacă am tot ce-mi trebuie.

— De exemplu?

— Eu nu vreau să fac o plimbare nocturnă în jurul acestei case fără un oarecare echipament. E mai bine să fii prudent la început să n'ai regrete, după aceea, că nu ai fost.

— Ne-am înţeles, vino în camera mea când ve fi totul gata. Dacă negustorul ar fi putut vedea ce conţinea maşina lui Mick, el s'ar fi codit, cu siguranţă, înainte de a primi pe călător pentru noapte. După ce a băgat automobilul în garaj, Mick a deschis un cufăr de sub scaun şi a început să examineze conţinutul acestuia. Era acolo un asortiment straniu de obiecte de tot felul. Două revolvere, o tăietoare de geamuri, o colecţiune de cleşti, o măciucă de buzunar, un mănunchi de pile, un trusou de pas-partuuri şi chei, o scară de mătase, o mască

de crep, etc. etc. Mick alese ceea ce avea el nevoie, puse restul la loc și cu pachetul lui sub braț, reintră în cameră. Își aranjă lucrurile într'o valiză, o închise și intră la tatăl său. Bătrânul detectiv era întins pe patul lui și privea tavanul, fumându-și pipa.

— Totul e gata, tată. Tot ceea ce putem să dorim acuma, este o noapte întunecoasă și un pic de noroc. Mi-a părut, la acea casă, că nu era prea greu să pătrunzi în ea și este prea veche pentru a fi bine ferită contra atacurilor de noapte.

— Nu-i faptul că trebuie să intrăm în casă, care mă îngrijorează, Mick, ci de a putea ieși, căci ea va fi bine păzită afară. Mi-e egal că am să întrebuințez marile mijloace, dar tot nu se poate ca să umplem New-Forest de cadavre pentru singurul motiv al unei inspecții. Vreau să cobor într'un minut și să încerc să am pe Gribble la telefon.

— Înțeles. Pe timpul acesta eu îmi voiu termina preparativele pentru noapte. Nu trebuie să uităm nimic. Apropo, crezi tu că vom putea să riscăm serviciul mașinii noastre pentru a merge până acolo?

— Da, eu cred. Ea va fi garată într'un câmp și nimeni n'o s'o vadă la ora aceasta din noapte.

Mick se întoarse în camera lui, își luă ultimele dispoziții, apoi se duse la tatăl său.

— Totul este aranjat cu Gribble, — zise acesta. El va binevoi să vină cu noi în această noapte, dar această regiune nu este în raionul lui de acțiune.

— Mă voiu duce să mă odihnesc acum cam vreo oră. Fă la fel papa; poate că n'o s'o mai putem face curând. Voi veni să te deștept către ora 7.

— La ora 7 și jumătate, tatăl și fiul se instalară în sala de mâncare și o oră mai târziu trecură la

bar. Negustorul îi primi cu amabilitate și întrebă dacă putuseră să găsească localitatea Marple. Mai erau acolo în încăpere, patru oameni și Mick fu ușurat constatând că nici unul din ei nu pare a remarca intrarea lui și aceea a tatălui său.

— Este vreun inconvenient în faptul că noi revenim târziu în seara asta?

— Nu Domnule. Se va aranja. Rămâneți câteva zile aicea?

— Mi-e frică să nu fim obligați să plecăm mâine dimineață. E păcat, că nouă ne place să vizităm împrejurimile. Serviți-ne două uleiuri gătite.

Ei flecăriră câteva minute apoi se retraseră. Puțin înainte de ora 10, Mick aruncă o privire pe fereastră. Obscuritatea era completă și câteva stele sticleau pe un cer de nori. Mick luă un tricou și o pereche de mănuși; noaptea era friguroasă dar nu voia să se încarce cu un pardesiu.

Orologiul bisericii sunase sfertul, când ieșiră în sfârșit cu mașina lor și o luară pe drumul Southamptonului. Intâlniră puțină lume în drum și, în curând luară drumul care-i ducea către Marple. Mick înfi cetină mersul și angajă automobilul să treacă peste un câmp. Opri, complet, motorul și coborî: acolo la adăpostul pomilor nimeni nu va vedea mașina. El trase pe deasupra ghetelor sale o pereche de cauciucuri, trecu un revolver tatălui său, își luă echipamentul și amândoi plecară în liniște. In curând se găseau într'o obscuritate completă sub ramurile încrucișate ale pomilor deasupra șantierului. Ei se ciocnesc la fiecare pas de pietriș și de brazde de iarbă.

— Vom fi obligați să căutăm intrarea principală, — murmură Mick. Nu vom putea să regăsim șan-

tierul în noaptea asta şi nu îndrăznesc să utilizez o lampă de buzunar. Cred c'ar fi mai bine dacă s'ar lumina puţin cerul.

— Nu se poate avea totul deodată. Dar tu poţi să fii sigur că la intrarea principală este un gardian şi ce vrei să faci cu el?

— Aşteaptă să găsesc locul şi urează-mi noroc bun. Tu poţi să rămâi aici în timpul cât eu mă voiu duce în recunoaştere. Iţi voi face semn îndată ce calea va fi liberă; ar fi o nebunie ca să ne riscăm amândoi fără să ştim.

— Am înţeles, dar fii foarte atent.

Ei ieşiră mergând în vârful degetelor din drumul întunecos. Aceşti câţiva paşi li se părură interminabili. In sfârşit Mick prinse braţul tatălui său:

— Aşteaptă-mă aici, — murmură el. Nu trebuie să fim departe unul de altul în momentul acesta. Dacă te mişti, vino încetişor pe drum în urma mea, dar opreşte-te îndată ce vei vedea casa. Numai decât!

Mick se îndepărtă şi în curând tatăl său îl pierdu din vedere. Tânărul mergea în lung forţându-se să nu facă nici un sgomot. Şirul de pomi încetă. El înţelese, atunci, că se apropia de sfârşitul văii. Ţinea dreapta pe cât putea pentru a se conduce pe un rând de brazi care deodată la rândul lui dispăru. Văzu o umbră foarte regulată profilându-se pe cer. Făcu un pas întinzând mâna şi întâlni peretele. El examină şi preţui înălţimea lui, la aproape şase metri. Putu să distingă pe culmea acestuia punctele ascuţite de sticlă spartă. Din nou, Mick o reluă la drum cu încă şi mai multă prudenţă; nu continuă multă vreme, căci zărise în faţa lui o întrerupere în zid: era cu siguranţă poarta de intrare. Se dădu înapoi câţiva paşi, scoase scara de mătase din bu-

zunar, evaluă înălțimea zidului și făcând foarte puțin sgomot, aruncă pe deasupra extremitatea unde era prinsă iglița de scara lui. Ea se fixă într'un loc nepotrivit; Mick se cățără în lungul scării și se urcă în culmea zidului. Profitând de câte o ieșitură unde bucățile de sticlă căzuseră, el își puse mâi-mâinile pe zid și se lăsă să alunece până jos peste el. Deodată auzi o troznitură sub picioare și aș-teptă în liniște dar totul era liniștit. Luă în mâna dreaptă măciuca și începu să se îndrepte către poarta de intrare conducându-se în lungul zidului. Din timp în timp el se oprea pentru a asculta în depărtare, se auzi țipătul unui ciuf; restul era liniște.

In fine, umbra ultimilor pomi dispăru, zări atunci o pată întunecoasă care era căsuța gardianului, lângă poartă. Inaintă pas cu pas către ieșire, așteptân-du-se la fiecare clipă să audă un țipăt de alarmă sau clănțănitul sec al unui revolver. Dar ajunse, fără încurcătură, la extremitatea zidului lojii și, încon-jurându-l, ajunse la intrarea căsuței. Nu se vedea nici o lumină și nu se auzea nici un sgomot. Căsuța era într'o stare de părăsire completă. Ferestrele erau sparte, pervazurile scoase, nici o reparație nu fusese făcută de multă vreme.

Mick aruncă o privire pe drum, dar în întuneric nu putea vedea nimic. La o distanță oarecare dru-mul ocolea spre dreapta dispărând în fața unei plantații de dafini. Cu multă precauțiune Mick se apropie de poartă, aici, totul semăna a părăsire. Oftă, căci se temea ca, țâțânile porții să nu scârțâie atâta cât să deștepte atenția. In ce privește acest lucru el se înșela. Poarta era bine unsă și se învârtea cu mare ușurință.

Tânărul apăsă poarta cu încetineală, o lăsă între-

deschisă și continuă să meargă; el regăsi pe tatăl său, îl prinse de braț și, fără a spune un cuvânt, îl luă după el. Un orologiu în depărtare suna 11 ore.

Ajungând pe drumul din 'năuntru cei doi oameni se depărtară, unul mergea pe partea dreaptă, celălalt pe stângă. Din timp în timp câte un ciob crăpa sub picioarele lor și ei se opreau la fiecare dată pentru a asculta, dar nimic nu venea să le tulbure mersul. In sfârșit casa apăru în fața lor. Nu se vedea nici o lumină prin ferestre și locuința părea goală. Mick fluieră ușor pentru a atrage atenția tatălui său și-i făcu semn să vină lângă el. Tatăl traversă drumul și amândoi trecură prin fața intrării în casă. O liniște grea părea să anunțe o furtună viitoare. Indată ușa se întredeschise; Mick și tatăl său avură tocmai timpul să se ascundă în umbra dafinilor. Un om ședea pe treptele scării și privea în direcția drumului. Silueta lui era slab luminată de o lumină din holl. El ridică mâna, apoi adresându-se unui personaj invizibil:

— Eu cred că o fi ora, mă duc către poartă, — zise el.

— Așa este, — răspunse o voce din interior. Să ne pregătim. Privește bine în jurul tău când vei fi afară.

Omul coborî către drum și ușa se închise. Mick se scărpină în cap cu un aer perplex. La ce se ducea acest om către poartă? Ce avea oare să se petreacă? Se întoarce către tatăl său: bătrânul detectiv dădu din umeri și nu spuse nimic. Ei auziră pași îndepărtându-se pe drum și timp de câteva clipe rămaseră fără să miște. Apoi urechea fină a lui Mick auzi un alt zgomot în noaptea calmă, care era clocotitul motorului unui automobil. Sgomotul se apropia din ce în ce, apoi, el încetă, pentru a fi urmat, de un

altul: acela al porții pe care cineva o deschidea larg. Două faruri galbene apărură și luminară înălțimea desișului.

— Dă-te înapoi, — murmură Mick, încet. — Soseşte o mașină.

Ei se vârîră puțin în crâng și așteptară, reținându-și suflarea; din nou prinseră sgomotul motorului și scârțîitul roatelor pe pietriș. Mașina ieși din umbră și se opri în fața ușii de intrare. Omul care se îndreptase către poartă, era într'o parte a mașinei, el deschise portiera, în timp ce ușa se deschidea la rândul ei. Crosby coborî din mașină cu o suplețe extraordinară și întorcându-se către cei doi oameni:

— Ați văzut pe cineva umblând pe aici în seara asta?! — întrebă el.

— Nu domnule.

— Nu sunteți decât niște idioți, — țipă Crosby. Luați două puști și prindeți câinii. Cardb-ii nu trebuie să fie departe de aici. Asta va fi ultima lor plimbare nocturnă.

— Noi nu i-am văzut deloc, — încercară să protesteze oamenii.

— Eu nu vă cer părerea voastă. Ei sunt aici primprejur. La oarecare distanță de aici eu am trecut pe lângă un automobil garat pe marginea cămpiei. Ea aparține tânărului Mick Cardby, o voi recunoaște peste tot. Am pus-o în pană. Duceți-vă, căutați armele și câinii. Dacă acești doi îndrăzneți sunt prin aceste locuri, vom putea să-i înmormântăm mâine de dimineață.

Oamenii se repeziră în casă. Milsom Crosby își descheie mantaua de blănuri, scoase un revolver din buzunar și așteptă. Șoferul coborî din mașină: lumina hall-ului făcea să-i strălucească revolverul.

CAP. VI.

Când te joci cu moartea.

Orice întârziere putea să fie fatală. Cei doi oameni ascunşi în crâng se priviră şi Mick făcu un semn de asentiment. Fără sgomot el îşi puse măciuca în buzunar de unde scoase o fiolă mică pe care o plesni şi din care vărsă conţinutul pe marginea drumului. Luă după aceea revolverul, tatăl său făcu acelaşi lucru, aşa cum îl cereau împrejurările. Incetişor, ei înaintară, traversând crângul neglijând direcţiunea prea îngrijaţi cum erau de a găsi o ieşire înainte de a începe o adevărată luptă pentru vieaţă. Ei dădeau laoparte fiecare ramură din drumul lor cu mişcări lente şi calme. Nu parcurseseră încă drumul, când lătrături de câini răsunară. Câinii erau asmuţiţi.

Mick îşi încărcă arma. In urma lor se auzeau sgomote de voci, paşii mai multor persoane şi, lătratul de câini. Mick se opri deodată şi schimbă direcţia, şoptind:

— Vreau să mă întorc către casă. Ei o să caute, mai întâiu, în ascunzişuri. Dacă putem să ajungem acasă în timp cât ei sunt afară, avem o mică şansă de salvare.

Tatăl său îl privi cu surpriză:

— Asta vrea să zică, că noi trebuie să mergem spre ei, Mick?

— Nu se poate altfel. Aici suntem ca într'o cursă. Urmează-mă.

Câinii nu încetau să latre și ei păreau opriți din cercetările lor. Oamenii începeau să se impacienteze. Mick surâse căci un câine chiar bine dresat poate să greșască când un miros străin întunecă calea pe care o urmează. Toți oamenii vorbeau deodată, dar din timp în timp se distingea vocea stridentă a lui Milsom Crosby.

— Tată, — murmură Mick oprindu-se din nou, — încearcă să treci în timp ce eu îți acopăr retragerea. Eu te voi ajunge mai târziu.

Dar tatăl strânse buzele și scuturâ din cap.

— Acești câini blestemați nu fac un ban!, — strigă Milsom Crosby. Să ne risipim! Ei sunt cu siguranță într'un loc pe acolo. Trage îndată ce-i vezi.

— Plăcută perspectivă, — șopti Mick, înaintând încet și dând la o parte ramurile pentru a lăsa trecerea tatălui său.

La sfârșitul unei clipe, ei trebuiră să se oprească. Crosby și ajutoarele lui nu se mișcară. Lumina farurilor dela mașină îi lumina așa de brutal, că chiar printre ramuri se puteau distinge trăsăturile feței lor. Mick auzi că Crosby se mișcă, primul.

— Bonny, — zise el, — du-te și te postează lângă poartă și dacă îi zărești, nu te codi! Rămâi acolo până ce noi te vom chema; ei nu vor găsi niciodată o altă ieșire. Sammy și Spike, voi mergeți și căutați pe aici. Fredy, — tu du-te în urmă și scotocește crângul în direcția porții. Sammy vei face același

lucru de partea cealaltă a drumului și tu Spike vino cu mine.

Mick văzu pe șoferul Freddy despărțindu-se de grup și apropiindu-se de crângul care îi ascundea pe el și pe tatăl său. Era cel puțin la 6 metri de ei. Cardby-ii se retraseră puțin către dreapta; Mick își luă revolverul în mâna stângă și scoase măciuca din buzunar. Tatăl său remarcă gestul și dădu din cap în semn de acord. Crosby și ceilalți oameni, se îndepărtară. Bonny Slater dispăruse deja. Freddy traversă crângul aproape de alee și se îndrepta direct spre Cardby. Mick pregăti măciuca și se piti după crâng. O ramură trosni și făcu să cadă șapca șoferului; acesta din urmă scoțând o înjurătură, vru să se aplece pentru a ridica șapca. Nu avu timpul. O lovitură de măciucă mânuită de o mână sigură, îl întinse la pământ. Cardby-ii scoaseră un suflu de ușurare: un prim obstacol fusese trecut.

Ei se îndreptară atunci către casă. Nu mai era necesar să ia atâtea precauțiuni căci toate sgomotele veneau acuma din crâng, unde Crosby și oamenii lui urmăreau cercetările. Cardby-ii se opriră pe marginea aleii. Ar fi fost periculos să se aventureze în partea principală a casei, căci farurile dela automobil aruncau o lumină prea intensă și cu siguranță ar fi trădat prezența lor.

— Să ocolim casa, — murmură Mick, — eu știu că există o ușă de partea cealaltă. Am văzut-o azi de dimineață.

Sgomotul cercetărilor se îndepărta în direcțiunea porții.

Cardby-ii traversară, alergând, aleea principală și se repeziră în pasajul strâmt care se găsea între zidul casei și gardul de pari. La sfârșitul acestei

treceri era o poartă. Mick o deschise și intrară într'o curticică înconjurată de ziduri de cărămidă. La stânga era o altă ușă, în zid, dar ea era închisă și, ei se găsiră prinși într'un impas fără ieșire.

Eu cred că trebuie să ne întoarcem înapoi, — zise Cardby senior.

— E inutil, — replică Mick. Eu vreau să trec pe deasupra zidului.

El privi în jurul lui, văzu o grămadă mare de bușteni de o înălțime de 3—4 metri și făcând semn tatălui său, îl apucă de peste genunchi și-l ridică până unde putu el să se agațe și să se urce deasupra grămezii; se cățără și el apoi. Dela această înălțime, putură să atingă cu ușurință culmea zidului de unde se lăsară, în sfârșit, să alunece de partea cealaltă.

Inaintară cu prudență, ei se îndreptară către casă. O fereastră era luminată la primul etaj. Mick zări o ușă, o împinse și câteva secunde mai târziu ei se găseau într'un culuar, totalmente întunecos. Scoaseră din nou revolverele și înaintară pe călcâie. In curând Mick atinse o altă ușă, apăsă pe clanță și văzură lumină: culoarul se termina în hall aproape de scară. La dreapta se găsea o nouă ușă.

— Eu cred că este pivnița, — murmură Mick.

Mai era încă o ușă, în fața lor, la stânga culuarului și două altele pe aceeași parte. Marea intrare era în totdeauna deschisă și se auzeau, din depărtare, vocile lumii trimisă după ei ca să-i urmărească. In casă nu se auzea nici un sgomot, nici un semn de viață.

— Ce o să facem noi?, — întrebă Mick.

Știu că este o ușă de partea cealaltă. Am văzut-o de dimineață.

Presupun că persoana care se găseşte în această cameră de sus este cu totul singură. Urcăm?

— Dacă te apropii de prima treaptă a scării, vei fi sub lumina hallu-ului şi nu se ştie cine te poate vedea din grădină. Aşi vrea mai mult să încerci să cobori în pivniţă.

— Hai să ne împărţim, tată. Ia lampa asta, tu vei merge la pivniţă, eu mă duc sus. Fii prudent.

Tatăl său ezita, această combinaţie n'avea aerul de a-i place.

— Unirea face puterea, — zise el surâzând.

— Da, eu ţiu să regăsesc pe acel om bătrân, şi nu cred că o să fie în pivniţă. Dacă tu o preferi, eu viu cu tine.

Deschiseră uşa şi Mick apăsă pe butonul lămpii. Treptele de piatră se întoarseră brusc la stânga, pereţii acoperiţi de straturi de praf erau pătaţi de umiditate şi un strat gros de pulbere acoperea lespezile de piatră cu desemnuri. Tânărul Cardby închise uşa după ei şi începură coborîrea. In josul scării ei descoperiseră că locuinţa era orânduită într'un fel puţin obişnuit. Ei se găsiră într'o încăpere mică, care părea a fi un vestibul, cu trei uşi. Mick deschise prima uşă şi văzu că ea lăsa intrarea într'o cameră cu provizii de cărbune; îşi aruncă o privire şi nu descoperi nimic extraordinar. Se întoarse deci în vestibul. Vru să deschidă uşa a doua, dar ea era închisă cu cheia. Aplecându-se, nu putu vedea nimic. In acest timp tatăl său încerca a treia uşă dar şi ea era, deasemenea, încuiată.

— Eu cred c'am face mai bine dacă am reurca, tată, — zise Mick. Acest loc mi se pare periculos. Dacă Crosby aduce oameni pe scara asta, ne vor rămâne puţine şanse de salvare în cazul că nu putem, cel

puţin, să reuşim a-i omorî pe toţi şi n'am poftă să încerc lucrul acesta. Ce crezi, tu, de asta?

— Bine, hai să examinăm acea cameră de sus.

— Bine, atunci vom examina camera de sus.

Incepură să urce scara, dar în curând trebuiră să se oprească. Mick prinse de braţ pe tatăl său şi rămaseră liniştiţi. Deasupra lor se puteau auzi numeroase sgomote de paşi. Crosby şi oamenii săi se înapoiaseră şi orice retragere era tăiată.

Feţele celor doi oameni erau palide şi contractate când reveniră în pivniţă. Mick scoase trusoul său de chei din buzunar şi se îndreptă spre uşa cea de a doua, zicând:

— Nu trebuie să ne ascundem în camera cu provizii de cărbuni, pentrucă dacă coboară el, aici, acesta va fi primul loc pe care-l va examina. Dar dacă reuşesc să deschid această uşă şi a o încuia prin 'năuntru, ei n'au să creadă că noi suntem în ea. Eşti de părerea mea?

Tatăl său aprobă din cap şi Mick începu să încerce cheile.

După mai multe încercări uşa se deschise. Ei alunecară înnăuntru şi Mick închise imediat uşa. Apoi lumină pivniţa cu lampa de buzunar. Ea era goală. Mick încruntă sprîncenele: pentru ce se închidea cu cheia o pivniţă goală. Tatăl său avu acelaşi gând. Examinează pardoseala! — sugeră el.

Mick se aplecă şi privi cu atenţie. Erau multe urme de paşi în pulbere şi un pic de pământ se desprinsese depe pantof, dela oamenii care intraseră. Mick ridică o bucată din acest pământ şi văzu că era umed. Cineva pătrunsese în această încăpere de curând. Pentru ce să vină într'o pivniţă goală?

Nici Mick nici tatăl său nu puteau să găsească răspuns la această întrebare.

— Noi suntem într'o cursă, — zise tânărul. Dacă ne vor prinde aci, nu vom pune de mămăligă prea mult aici. Nu există mijloc de a ieși.

— Ce avem de făcut, micuțule?

— Așteptarea ca să ne creadă în afară de această paragină apoi ne vom salva nu fără a fi aruncat o privire și la bătrânul prizonier.

— Ar fi mai înțelept ca să te gândești întâi la tine. După toate, ei n'au poftă să-l omoare, căci altfel murea de mult, pe când pe noi, noi suntem acei pe care vor să ne omoare.

— După toate neliniștile peste care am trecut, ar fi păcat să plecăm fără să fi făcut nimic. Eu credeam că tu vrei să găsești proveniența acestei aniline. Nu pentru aceasta, suntem noi aici?

— Nu mai mă gândesc la nimic pentru moment. Această pivniță îmi pare tare suspectă. Să privim încă.

Timp de cinci minute ei examinară pardoseala, dar nu găsiră nimic.

— Acum, să examinăm pereții, Mick.

Ei reîncepură examenul, dar fură în curând întrerupți. Abia terminaseră inspecția primului perete, că, în mod brusc, se întoarseră cu revolverul în mână: pași grei coborau scara.

Țeava revolverului lui Mick era îndreptată către ușă la înălțimea capului unui om. In afară vocile se ridicau într'o rumoare confuză, dar Cardby-ii nu puteau să prindă vorbele peste ușa închisă.

Mick auzi sgomot. Cineva căra o parte din cărbunele din depozit; fără îndoială se căuta peste tot. Mick se întreba cât timp se va scurge încă până

în momentul când pașii se vor apropia de ușă și când se va încerca să se deschidă broasca; din ce parte va pleca prima lovitură? Mick ar fi dorit, numai, ca tatăl său să fi rămas la hotel. Pașii se apropiau din ce în ce, oamenii trebuiau să se îndrepte către ușa pivniții. Cardby-senior, privea pe fiul său cu admirație. Mick aștepta aproape de intrare, figura lui era palidă dar calmă, ochii lui străluceau; în mâna lui stângă ținea lampa, dar când pașii se apropiară încă, el o stinse. La fiecare clipă acum putea să se aștepte la aceea, că un om ar putea privi prin gaura cheii. O mână se puse pe pumnul lui și i-l întoarse cu blândețe; tatăl și fiul se întrebară dacă nu le sosise ultimul ceas. Ei auziră sgomotul mâinii care venise să atingă: o conversație se angaja în spatele ușii dar ei nu putură să înțeleagă. Apoi pașii se îndepărtară către cea de a doua pivniță. Bătrânul detectiv scoase batista și își șterse fruntea. Mick scoase un oftat lung, el nu se mai simțea atât de calm, acum, când reacția se produsese. Amândoi continuau să privească ușa. Nu îndrăzneau să se destindă și să plece. Crosby putea să întrebuințeze un vicleșug. Minutele trecură. In sfârșit, ei prinseră sgomot de pași care începeau să urce scara. O mare liniște domnea în pivniță. Mick își puse arma în buzunar și reaprinse lampa. Timp de o jumătate de oră, aproximativ, ei examinară din nou, pereții și plafonul. La sfârșitul acestui timp, nu știau mai mult decât știuseră la începutul cercetărilor.

— Mi-se pare cu toate acestea că vom fi obligați să ieșim de aici, tată.

— Eu, cred și eu de asemenea, Mich. Eu văd, deja, poliția locală sosind la fața locului pentru

a nu găsi decât un câmp de bătaie, presărat de cadavre. Sper că noi nu vom fi printre ele, dar în acelaşi timp avem numai nouă şanse din zece de a rămânea.

— Nu crede nimic, tată. Domnul Milsom Crosby va avea încă multe să înveţe dacă încearcă să se bată cu noi. Arma mea e automată şi când apăs pe trăgaci, toată încărcătura pleacă. Crosby o va primi întreagă, cu binecuvântarea mea eternă de care are mare nevoie.

Tatăl surâse, Mick glumea mereu în momentele, în mod particular, periculoase:

— Tu eşti plin de încredere în tine însuţi. Nu e aşa, băiatul meu?

— Păi, trebuie să fiu, dacă nu, cum aşi putea, la rândul meu, să inspir încredere în alţii. E 12 şi jumătate. O să aşteptăm până la orele 3, şi asta îţi convine.

— Primesc orice; mi-ar fi plăcut numai ca gazda noastră să ne fi lăsat aici nişte scaune. Detest şezutul în picioare.

— Aşează-te jos papa, asta nu face nici un rău.

— Desigur că nici un rău; aşi fi cu desăvârşire mulţumit dacă aşi putea să iau o mică cină şi să dorm puţin.

— E tot ce doreşti? Am impresiunea...

Fraza nu fu terminată. Cei doi oameni înţepeniră drepţi: paşi rapizi răsunau în linişte. Mick se apropie de uşă, o mare uimire se pictă în faţa lui: sgomotul nu părea să vină din afară. El privi în tavan, poate că traversa cineva camera imediat deasupra lor; sunetul nu părea deloc a veni de acolo, dar se apropia din ce în ce.

Tatăl său era îngrijorat, lui nu-i plăcea inexpli-

cabilul. Mick ascunse lampa în buzunar și ieși cu revolverul ca și cu măciuca; apoi se întoarse înapoi cu încetineală. Acum se auzeau, distinct, pași, care nu semănau a nimic și cu nimic, cu cei auziți mai înainte. Mick rămăsese perplex: pașii păreau să se apropie dela unul din pereții cei mai îndepărtați de ușă. Deodată, ei se opriră. Mick se îndreptă către fundul odăii și tatăl său se așeză lângă el. Un mecanism cu cârlig răsună în tăcere și fu urmat de sgomotul unei alunecături pe țâțîni. Mick își reținu suflarea. O rază mică de lumină apăru mai întâi pe perete apoi, pe măsură ce secundele treceau, lumina devenea mai intensă și razele mai groase. Se întâmplă ceva extraordinar! peretele întreg, despărțit în două părți, prin mijloc aluneca de fiecare parte.

CAP. VII.

Spre teroare

O senzație nervoasă făcu, să tresară, pe Mick, dar aceasta nu-l împiedică să lucreze. El se ghimoti repede lângă unul din colțurile peretelui în mișcare, în timp ce tatăl său se îngrămădise lângă celălalt. Mașinăria se învârtea regulat și crăpătura se lărgea cu încetul. Mick se întreba până unde se vor deschide pereții. Dacă ei ar fi alunecat complect, tatăl său și el ar fi fost la moment expuși luminei și prin urmare descoperiți. Clocotitul motorului continuă și lumina inundă acum odaia. Când spațiul liber între cele două ziduri atinsese un metru, aproximativ, sgomotul motorului încetă brusc. Mick privi pardoseala și remarcă prezența unui jghiab de fier pe care alunecase peretele; el se apropié de deschizătură, ridicându-și revolverul și măciuca. Era decis să lovească mai întâi și să caute după aceea.

O siluetă a cărei umbră se cresta pe perete ședea în deschizătură; nu se putea distinge forma ei și Mick coborî deja brațul său pentru a lovi, când auzi o exclamație stinsă de spaimă, Lovitura lui devie. El lăsă să-i cadă măciuca și apucând persoana îi apăsă țeava armei sale pe tâmplă; apoi el privi: era o femeie, o femeie foarte tânără. Mick distinse

ochii ei albaștri, spăimântați de groază, buzele ei tremurătoare și fața ei palidă. Ea leșină, închise ochii, apoi își reveni în fire și se sprijini liniștită, pe Mick.

— Dă-te înapoi, — murmură el, — și nu mișca sau trag.

Ea făcu o săritură în lături; Mick o privi din nou și înțelese că teroarea ei nu era jucată.

Ea părea că vrea să vorbească, dar nici un sunet nu putea să iese depe buzele ei tremurătoare.

— Calmează-te, copilul meu, — zise Mick cu mai puțină asprime. Dacă sunteți sinceră cu mine nu vă voi face nici un rău.

Tatăl puse mâna pe umerii tinerei fete, aceasta înăbuși un strigăt, căci ea nu-l văzuse încă și fu scuturată de un tremurat convulsiv. Mick crezu că va leșina, dar ea făcu o sforțare și-și regăsi un pic de calm. Privind prin deschizătură, Mick văzu un culuar luminat care conducea la stânga. Din nou se întoarse către tânăra fată. Mică, cu figura rotundă, ea nu părea să aibă mai mult de 18—19 ani. Purta un lung „*mackintoskk*“ negru, nu avea pălărie și lumina îi lumina părul aurit. Ochii ei albaștri limpezi, dar cerniți și triști, exprimau o mizerie stranie.

— Pentru ce ați venit aici, — întrebă Mick?

— Nu faceți deci parte din bandă? murmură ea.

— Nu! și D-ta?

— Oh, eu deloc, — răspunes ea cu vivacitate.

— Dar atunci ce faceți aicea?

— Eu sunt aici cu tatăl meu, și nu vreau să plec fără el, iar ei nu-l lasă deloc să plece.

— Unde duce această trecere?

— Către cealaltă pivniță, aceea unde trăim noi.

— Care noi?

— Tatăl meu şi cu mine şi temnicierii care ne păzesc. E teribil.

— Dacă intrăm în acest culuar şi închidem peretele, cineva va putea să vină în timp ce vorbim noi?

Tânăra fată dete din cap:

— Nu, nu, nu. Dvs. nu trebuie să treceţi de partea cealaltă, ei ne-ar omorî pe toţi.

— Eu vreau cu toate astea să încerc. Intraţi în culuar şi începeţi a închide zidul. Tu, tată, vino cu mine.

Tânăra fată se supuse şi sub supravegherea lui Mick ea apăsă pe o mică pârghie fixată în perete. La moment, motorul se puse în mişcare. Toţi observară şi păstrară o profundă linişte în timp ce peretele se închidea cu încetul. In sfârşit motorul se opri; atunci, Mick se întoarse către tânăra fată.

— Eşti sinceră când îmi spui că nu eşti cu ei?

— O, da, v'o jur! Ei îmi fac frică. Ii detest.

— Povesteşte-mi tot şi, te previn că trebuie să-mi spui exact adevărul.

— Dar cine sunteţi Dvs.? Ce faceţi Dvs. aici, dacă Dvs. nu aparţineţi bandei lor? N'o să vă lase cu vieaţă, dacă nu sunteţi cu ei.

— Voi fi cu desăvârşire sincer cu D-ta şi ştiu că o să fii şi D-ta sinceră cu noi. Numele meu este Mick Cardby, şi iată pe tatăl meu. Noi suntem detectivi.

Ochii tinerei fete se măriră şi buzele ei se întredeschiseră ca pentru a surîde. Dar aceasta nu dură, din nou privirea ei deveni rătăcită şi ochii ei nu exprimară decât teroarea.

— Vă vor omorî, — zise ea, pur şi simplu. Nu veţi putea ieşi vii de aici.

— Nu te gândi la asta şi, acum spune-mi cine eşti D-ta şi pentru ce sunteţi Dvs. aici? Eu cer adevărul.

— Eu n'am nevoie să mint, că eu n'am nici un fel de raţiune de a trăi. In tot cazul ceea ce vreau să vă spun nu are importanţă, pentrucă Dvs. veţi fi morţi înainte de a putea s'o povestiţi în afară de aici.

Tânăra fată pronunţă aceste vorbe cu un mare aer de convingere. Ea se întoarse pentru a privi la trecere.

— Să n'aveţi frică că cineva are să vină, zise Mick. El şedea cu spatele rezemat de zid, cu revolverul în mână, tatăl său era lângă el în aceeaşi atitudine.

— Eu mă numesc Jeanne Lasser, — zise tânăra fată; tatăl meu este Edwin Lasser.

— Aşteaptă un moment, — întrerupse Mick. N'o să mă duci pe mine cu această poveste. Eu îmi amintesc foarte bine numele: Edwin Lasser şi fiica sa, s'au înecat la Newquay, anul trecut.

Tânăra fată surâse cu tristeţe:

— Se presupunea că s'au înnecat la Newquay, rectifică ea.

— Se presupunea? — interveni bătrânul detectiv. Ştiu că ei plecaseră într'o barcă de pescari; o furtună s'a produs; s'au făcut cercetări infructuoase şi după câteva zile barca lor a fost aruncată pe ţărm şi nimeni nu era în ea. Pentru ce spuneţi Dvs. „se presupunea"?

— Vă rog, lăsaţi-mă să vorbesc. Dacă nu mă credeţi nu pot nimic, n'am ce să fac. Am plecat, prin urmare, la pescuit; eram de vreo două ceasuri la câteva mile de ţărm când o barcă cu motor a

sosit lângă noi. Trei oameni înarmați cu revolvere erau așezați în ea. Ne-au obligat să trecem în barca lor. O furtună se iscă atunci și n'am putut să mai facem nimic pentru a ne apăra. Au pornit în goană cu toată furtuna și au acostat la vreo cinci sau șase mile de locul întâmplării. Un automobil puternic îi aștepta, dar ei nu plecară decât noaptea. Noi ne-am legănat ore întregi. Nu puteam vedea nimic și nu știam unde eram duși. Nu știu unde am ajuns. Ne-au închis într'o cameră și acolo ne-au despărțit. Eu eram prizonieră într'o cameră pe timp de luni și luni; eu nu știu cât a durat asta, mi se permitea numai să fac o plimbare de o oră în fiecare zi în grădină. In acest timp eu nu vedeam deloc pe tatăl meu.

„Odată, într'o noapte, ni s'a spus că are să ni se schimbe locuința, și ne-a transportat aici. Nu știu unde sunt și nici nu știu măcar în ce apartament sau unde s'ar găsi tatăl meu. M'au condus în această redută prin pivniță și prin acest perete mobil. Mi s'a permis, după aceea, să văd pe tatăl meu timp de 2—3 ore pe zi. Am fost preveniți că vom fi omorîți amândoi dacă vom încerca să fugim, dar n'am încercat niciodată s'o facem. Când tatăl meu merge să se plimbe i se pun cătușele și lanțuri. Mi se face și mie la fel. La început speram să ne salvăm, dar astăzi s'a isprăvit. Totul este așa de exasperant și descurajator.

Ea se opri brusc cu ochii scăldați în lacrimi.

— Ce face tatăl D-tale? — întrebă Mick.

— Eu credeam că Dvs. o știți, — răspunse ea cu un surâs forțat. Tatăl meu era și este încă unul din cei mai buni gravori din lume.

Tatăl și fiul se priviră. Astfel, Laser era un

gravor? nu era deci nimic de uimire că imitaţia a fost aşa de perfectă.

— Vă duceţi de obicei în vreo altă casă? întrebă Mick.

— Nu pot să vă spun nimic. Nu mi se acordă decât o singură cameră şi n'am fost niciodată în niciuna alta.

— Dar ce faci, aici, dacă nu te lasă să ieşi?

— De trei ori pe zi trebuie să merg să caut hrană pentru alţii. Ei ştiu că eu nu pot să fac nimic pentrucă uşa pivniţei este în totdeuana închisă cu cheia. Eu aştept să-mi aducă hrana şi apoi trebuie să mă întorc. Ei n'ar avea încredere dacă uşa n'ar fi închisă.

— Cineva o să vină, deci, aici, în curând.

— Da, dintr'un minut într'altul.

— Cine este omul care vă aduce de mâncare?

— De obicei este Freddy.

Mick oftă; n'avea noroc. Se întreba, deja, cum de atâta vreme Freddy sta liniştit în crâng; acuma, dacă ceilalţi aveau nevoie de el pentru a-l trimite cu hrana, ei se vor duce să-l caute şi când l-ar găsi urmărirea va reîncepe cu încă mai multă încarnaţie.

— Câţi sunt de vă păzesc pe Dvs. şi pe părintele Dvs.? — întrebă Mick.

— Ei sunt patru bărbaţi şi o femeie în plus, care este tot atât de rea ca şi ceilalţi. Şi ce avem de făcut? Dacă nu mă găseşte cineva în pivniţă când vor coborî, asta va fi sfârşitul pentru noi toţi.

— Mick observă pe tânăra fată. El vedea că se putea încrede în ea.

— Veţi avea atâta sânge rece pentru a aştepta omul în piyniţa D-vs. să ia proviziunile, natural, ca

și când nimic nu s'ar fi petrecut și să veniți după aceea, să ne întâlnim?

— Pot s'o fac, desigur, — răspunse ea, fără ezitare.

Care este planul Dvs?

Mick o privi fix:

— Eu am să spun. Vreau să vă liberez pe D-vs. și pe tatăl D-vs.

— Dar... Dar... e imposibil!„ — exclamă ea.

Mick îi puse mâna pe umăr și-i surâse vesel.

— Da. Aveți încredere, miss Lasser. Faceți ceea ce vă spun eu și, voiu ajuta pe tatăl meu în execuția programului. Acuma, să nu mai pierdem timpul. Deschide acest perete, i-ați alimentele și pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să pari naturală. Fii bravă. Hai du-te!

Se părea că un pic de încredere din partea Cardby-ilor a trecut la tânăra fată. Ea surâdea apăsând pe pârghia mașinării.

Cardby-ii se ascunseseră într'un colț în momentul când deschizătura se mărea. Jeanne puse mâna pe perete și Mick observă că această mică mână fusese distrusă prin lucrări aspre.

Jeanne intră în pivniță și cei doi detectivi așteptară îngrijorați. Timpul le păru interminabil. In sfârșit ei auziră cârligul cheii în broască și o voce bruscă întrebă.

— Ați zărit pe Freddy?

Era Milsom Crosby, în persoană, vocea lui era amenințătoare.

'Nu, — răspunse tânăra fată. Eu îl așteptam pentrucă el îmi aduce câte ceva de mâncare.

— In noaptea asta sunt străini în împrejurimile noastre. Au lovit pe Freddy în cap; L-am găsit în

crâng. Ia-ţi mâncarea şi când revii acasă, recomandă lui Curtis să deschidă ochii. Spune-i că voiu veni să-l văd într'o jumătate de oră. Acuma, du-te.

Jeanne Laser reapăru în deschizătura peretelui, apăsă pe pârghie şi plecă imediat dealungul culuarului. Degetele lui Mick se strânseră pe trăgaciul revolverului său şi se aşează la pândă. Peretele nu era încă în întregime reînchis când auzi poarta pivniţei pocnind şgomotos şi cheia întorcându-se în broască. Tânăra fată auzi de asemenea sgomotul şi se întoarse înapoi.

— Bine jucat, — zise Mick, eşti bravă. Dacă continui să ţii tot aşa de bine rolul vom fi victorioşi.

— Aşi vrea să vă cred, — zise fata. — Ce aşteptaţi, încă, dela mine?

Spune-mi ce se întâmplă când se ajunge la sfârşitul culuarului şi cine-l păzeşte.

— Sunt întâi trei trepte, apoi o uşă în spatele căreia stă un om. Când bat eu, el întredeschide uşa şi văzându-mă, mă lasă să intru. După aceea, eu traversez o mică pivniţă şi ies prin altă uşă. O femeie mă aşteaptă acolo şi iau proviziile. Apoi traversez încă o piesă unde stau doi oameni. Unul din ei mă însoţeşte până în camera mea şi mă închide. După un timp oarecare, femeia îmi aduce să mănânc, e tot ce pot să vă spun.

— Locuiţi, deci, toţi la subsol?

— Fără îndoială, — nu există altă intrare decât asta.

D-ta n'ai vorbit decât de trei oameni, ce face atunci al patrulea?

— El execută ronduri peste tot, pentru a se asigura că totul merge bine. Eu nu-l văd aşa des.

— Ştiţi dacă uşa la care bateţi, e închisă cu cheia?

— Da. Nu se deschide decât pentru a mă lăsa să trec și se poartă grija de a o reînchide imediat, după.

— Sunteți sigură că nu e decât un om în spatele acestei uși?

— Absolut, sigură: N'am văzut niciodată pe nimeni altul decât pe el. El se cheamă Dumby.

— Hei, asta nu va fi prea ușor, Miss Lasser. Dar trebuie să fie o ieșire într'o parte oarecare.

— Ești gata, papa, ca să încercăm aventura?

— Desigur, Mick; noi n'avem alegere, nu-i așa?

— E perfect. Spune-mi, miss Laser, — oare, Milson Crosby — omul care a fost cu D-ta în pivniță — vine, de obiceiu, pe aici?

— Nu prea adesea, poate că odată sau de două ori pe săptămână și, cei de aici, au toți frică de el, — în particular Dumby.

— E bine c'o știm. Eu văd acum ce avem de făcut; Nu vom reuși, poate, dar în tot cazul trebuie să încercăm norocul. Veți lucra ca deobiceiu și eu mă voi ascunde după D-vs. Indată ce veți bate în ușă, eu mă voi ascunde după D-vs. Indată ce veți fi intrat și gardianul va voi să închidă ușa, oprește-l, zicându-i că Milsom Crosby vă urmează și că el va fi aici dintr'un minut într'altul. Și D-ta n'ai decе să te mai ocupi de rest. Mă însărcinez eu.

— Eu voiu face tot ce vreți Dvs., n'am nimic de pierdut. Ce am, e tot de câștigat; dar frica mea, este pentru dv.

— Eu nu. Ascultă, papa; aș vrea ca tu să rămâi aici până ce au mi-am făcut treburile cu acest om care stă la ușă. Nu trebuie să riscăm împreună. Eu te voiu chema după aceea.

Cardby senior privi cu îngrijorare pe fiul său și răspunse:

— Ei bine, du-te, micuțule, — dacă se întâmplă ceva alerg eu în ajutor.

Tânăra fată își mușcă buzele și se întoarse, văzând expresia tatălui când strâse mâna fiului său.

— Sunt gata miss Laser, — zise Mick, Arată-mi drumul.

— Vă rog, Domnule Cardby, Nu veniți, — murmură dulce tânăra fată. D-vs., riscați prea mult. Dacă Dvs., intrați în acest culuar cu mine, asta va fi moarte sigură pentru D-voastră.

— Asta nu va fi prima dată când eu privesc moartea în față, — replică Mick. Este o veche cunoștință pentru mine. Dar am zis că vreau să vă liberez împreună cu părintele D-vs., și eu nu-mi întorc niciodată vorba. Hai să mergem! sunt gata.

Ea îl privi cu o uimire admirativă. El mergea la o moarte sigură cu același calm cu care s'ar fi dus la teatru!

— Domnule Cardby! — se rugă ea încă odată, — D-vs., sunteți pierdut dacă veniți cu mine.

— Copilul meu, — răspunse Mick surâzând, — e posibil să-mi risc vieața. Dar n'am frică. Este un lucru pe care nu-l cunosc.

Ea ezită încă, scoase un oftat și plecă încet cu Mick după ea.

CAP. VIII.

Mick începe lupta

Nu făcuseră zece paşi, când Mick se opri deodată, prinse braţul tinerei fete şi îi făcu semn să se retragă deoparte. Ea păru mirată dar fără să zică o vorbă reveni cu el către Cardby senior.

— Tată, împrumută-mi revolverul tău, — zise Mick.

Tatăl scuturâ hotărît capul: —

— Nu băiatul meu, este singura armă pe care o am şi cu care trebuie să vă apăr dacă vi-se întâmplă ceva la sfârşitul culuarului.

— Am schimbat planul, — zise repede Mick. Aşi dori ca miss Laser să aibă o armă. Indată ce va deschide uşa ea va putea să ţină în respect pe cel dela uşă în timp ce eu voiu trece. Vom reuşi mai uşor astfel.

Fără a răspunde, tatăl îi întinse arma.

— Şi dacă avem dificultăţi, nu ezită să tragi, miss Laser! — adăogă Mick. Dacă omori pe omul acela asta va fi faptă foarte puţin de combătut. Uşa se deschide la dreapta sau la stânga?

— La dreapta.

— Atuncea eu voiu merge la dreapta. D-tale. Ai înţeles bine planul meu?

— Da, voiu lucra cât mai bine voiu putea.

— E bine! haidem! Acuma, tată, nu ne mai vedem până ce calea nu va fi liberă.

Ei trecură culuarul în lung, Mick era satisfăcut de schimbarea pe care o adusese planului lor; acum el avea puțin noroc de a reuși.

Jeanne purta coșul cu proviziuni și revolverul era ascuns în mâneca impermeabilului ei. Mergând, Mick examină cu atenție acest straniu pasaj subteran; unele indicii probau că el nu era atât de recent. Mick simțea inima bătându-i, coborînd cele trei trepte care duceau la ușă. El scoase măciuca din buzunar și o luă în mâna stângă, foarte mulțumit că n'o uitase în pivniță.

Tânăra fată se îndreptă cu hotărîre către ușă și bătu. Mick se aplecă în spatele ei, apăsând umărul în poartă. Cheia se întoarse în broască și tânăra fată zise:

— D-ta aștepți prea mult până îmi deschizi, Dumby.

Ei auziră scârțâitul țâțânilor și ușa se deschise. Indată, vocea tinerei fete deveni aspră.

— Vezi revolverul meu?, — dacă miști, trag!

Mick se apropie, însă, văzu revolverul Jeannei pironită în întredeschizătură, împinse ușa cu genunchiul său până la fund. Tânăra fată intră fără sa piardă din ochi pe om și Mick alunecă repede în urma ei. Inainte ca Jeanna să-și fi putut da socoteala de ceea ce se petrecea, ea auzi un sgomot moale și văzu pe Dumby probușindu-se cu un grohăit scurt. Mick îl doborîse cu măciuca. In același timp Mick târî omul în pasaj.

— Aleargă repede și previne pe tatăl meu că

drumul e liber, — zise el, Jeannei. Și dă-i revolverul.

Mick știa că Dumby rămânea așa unu sau două ceasuri înainte de a-și reveni și că chiar atunci, el ar fi în afară de starea de a fi periculos; așa că, îl lăsă jos. Tatăl său sosi ținând revolverul în mână.

— Eu cred că ai face mai bine să aștepți aici, Miss Lasser — zise Mick. — Noi, poate, că vom avea nevoia să schimbăm gloanțe de revolver. Vă voiu înștiința eu când puteți să treceți.

— Nu, — replică cu hotărîre tânăra fată. Dvs. nu cunoașteți drumul, eu vă însoțesc; pentru mine văd că vă riscați vieața.

— Veți rămâne aici, — o întrerupse Mick cu un ton ferm.

Jeanne nu mai insistă și Cardby-ii traversară pivnița. Mick împinse ușa strigând:

— Sus mâinile, sau trag.

O femeie aplecată pe o masă se întoarse cu ochii plini de spaimă. Ea era foarte puternic și greu încercată: fața ei era de o stranie paloare. Acum când prima surpriză trecuse, ochii ei albaștri și reci fixau pe Cardby-ii cu o ură feroce, — dar ea nu zise nimic. Mick remarcă într'un colț al odăii un rulou de fire electrice și în timp ce tatăl său ținea femeia sub amenințarea revolverului său, se îndreptă sub acel rulou. El luă capătul firului, legă mâinile femeii, îi vârî o batistă în gură și-i înfășură capul cu o bucată de stofă, pe urmă o legă de scaun.

— Acum, am ajuns la cel mai greu din programul nostru, tată, — zise Mick. Dacă cei doi oameni care sunt în pivniță la o parte, încep să facă sgomot, noi vom traeg.

— Desigur, vrei să treci întâi tu?

— Da, eu deschid ușa și ne aruncăm asupra lor dela intrare.

Foarte liniștit, ei se apropiară de această a doua ușă, pe care Mick o deschise brusc. Doi oameni săriră în picioare și acela care era cel mai aproape de Mick strecură mâna în buzunarul hainei.

— Oprește-te!, — strigă Mick. Sus mâinile! Dacă nu, trag.

Omul surprins, ascultă cum o făcuse și tovarășul său. Amândoi erau tineri și bine îmbrăcați. Cel mai mare, foarte robust, avea umerii largi. Mick îi privea ochii de un albastru rece, buzele sale subțiri... era adevăratul tip al asasinului. Celălalt, mai mic, mărunt, era palid și bolnăvicios.

— Acuma stați cu fața la perete și nu vă mișcați, ordonă Mick.

— Cine dracu sunteți? — întrebă omul robust.

— Pur și simplu cineva căruia nu-i place de stăpânul vostru. Intinde revolverul tău asupra acestor oameni, tată, în timp ce eu îi voi percheziona.

— El scoase din buzunarele lor armele încărcate, așa pela spate, nu așteptă ca ei să-și revină din surpriză și îi lovi pe amândoi pe rând, cu o viguroasă lovitură de măciucă, peste urechea stângă. Așa făcu. El se prăbușiră, scoțând un gemăt.

— Ha, asta pare lucru ușor, — remarcă bătrânul detectiv. Mă așteptam la mult mai mari dificultăți. Mick surâse:

— Avem norocul, astăzi. Mă duc să caut acum pe miss Laser. N'aș vrea ca ea să fie în culuar când Milson Crosby va sosi.

Tânăra fată surâse privind femeia legată de scaun și avu o tresărire de uimire la vederea a doi oameni be jos.

— Doamne!, — exclamă ea, — și Dvs. nu m'ați părăsit decât de câteva minute, abia!

— A fost foarte ușor până în momentul acesta. Mă întreb numai unde vom întâlni pe ultimul om? Ai idee de aceasta?

— Nici una, eu nu pot să mai recunosc pe aici.

— Dar puteți să-mi indicați în ce loc și în care parte se găsește părintele Dvs.?

— Da, vă voi arăta drumul.

— Bine, ia această armă și condu-ne; eu voi merge lângă D-ta.

— Tânăra fată deschise o ușă la dreapta și se îndreptă în lungul unui culuar strâmt unde aerul era foarte rece și umed, culuar care dădea la o ușă grea de ștejar masiv, garnisită de plăci de fier. Jeanne Lasser, se întoarse către Mick:

— Ascultă, ușa e prea grea pentru mine. Vreți s'o deschideți Dvs.?

— Mick apăsă umărul de ușă, întoarse butonul și împinse.

Două gloanțe de revolver răsunară aproape simultan. Un glonte atinse obrazul lui Mick și se înfipse în perete; un grohăit se auzi atunci: un om era în picioare și ținea brațul întins înjurând: un revolver căzu din mână, sângele curgea în lungul degetelor sale. Mick se întoares și văzu țeava revolverului tatălui său, scoțând fum încă

— Mulțumesc, tată, — zise el simplu; mi-am pierdut echilibrul, împingând ușa. Fără tine aș fi mort.

— Cine sunteți Dvs? — întrebă omul rănit, a cărui durere îi contracta fața.

— Cardby și fiul, — răspunse Mick. Acuma ne vei conduce peste tot, unde vom spune noi. Dacă nu,

noi îți vom scoate pentru totdeauna pofta de a mai umbla.

— Dar am un glonte în braț.

— O să mai ai unul și încă mai bine plasat, dacă nu te supui.

Omul era de o vârstă oarecare, mărunt, de aspect rar, cu un aer crud și prefăcut. Mick cunoștea bine acest fel de oameni. El își aducea aminte de exploatările sângeroase ale lui Clide Barrow în America.

— Ce să fac eu cu brațul?, — repetă omul; nu pot să-l las așa.

— O! e adevărat? Ei bine! Dacă faci o mișcare suspectă, s'a terminat.

Jeanne Laser era palidă și tremurătoare, glontele tras de bătrânul Cardby aproape îi sgâriase umărul. Omul se dete înapoi și Mick, aplecându-se, îi ridică revolverul și-l întinse tatălui său.

— Pune acesta în buzunarul tău, tată. Al meu este încărcat. Omul care face rondul singur miss Laser?

— Da, cred că nu vom mai întâlni pe nimeni acuma.

— Foarte bine. Cum te numești, băiatul meu?

— Clance Datley, — zise rănitul cu un ton ursuz.

— Ce nume încântător! Mai intâi, vreau să-mi arăți drumul care duce la odaia d-lui Laser. Haide; și dacă te poticnești, păzește-te!

— Vă credeți foarte tare, — replică omul; uitați probabil că nu e decât un început, dar patronul va fi aici dintr'un minut în altul și tare veți risca.

— Este ceea ce vom vedea. Acuma s'a vorbit destul, haide!

Daley strânse dinții și o porni pe culuar; Mick

îl urma deaproape. Ajungând aproape de o ușă, omul se opri și așteptă pe Mick.

— Eu am o cheie în buzunarul drept al pardesiului, dar nu pot s'o scot, — zise el. Luați-o și deschideți ușa.

— Supraveghează-l papa, în timpul ce-l scotocesc.

Mick își vârî mâna în buzunarul pardesiului și scoase un mănunchi de chei:

— Care e cea bună? — întrebă el pe Daley.

Acesta alese o cheie și dădu înapoi mănunchiul.

— Eu nu pot să deschid cu mâna mea stângă; broasca este prea tare. Deschide-ți Dvs.

Cardby se duse la ușă și introdusese deja cheia în broască, când Jeanne Laser făcu o săritură și îl apucă de braț.

— Așteaptă o clipă, — zise ea, apăsând pe un buton fixat în zid.

Mick o privi cu uimire.

— Ce este?

— Nimic în afară că de fiecare dată când Daley m'a adus aici, el a avut în totdeauna grija de a apăsa pe acest buton înainte de a introduce cheia în broască.

Mick se aplecă și examină borta broaștei luminând-o cu lampa lui de buzunar, Se îndreptă.

— Vrei să mă electrocutezi? — zise el lui Daley.

— Ați ghicit, — mârîi acesta.

— E un noroc pentru D-ta că nu i s'a întâmplat nimic, — zise Cardby tatăl. Acum vei deschide singur toate ușile tu însuți, chit că brațul drept îți face rău sau nu. Haide.

Daley avu un surâs sardonic, luă cheia și deschise fără dificultate. El îi conduse peste o cameră goală apoi un nou culuar și se opri pentru a deschide

o nouă ușă. Camera unde pătrunseră era sărac mobilată; nu era un covor, într'un colț se vedea un pat de campanie, în centru o masă de lemn alb și dealungul zidului o bancă, tot așa, de lemn. O lumină lucea deasupra băncii și așezat pe un scaun de lemn înconjurat de scule de gravor; ședea omul pe care Mick îl văzuse în grădină cu fiarele la mâini. Jeanne Laser se repezi la el:

— Papa, au venit ca să ne salveze! — zise ea tremurând de emoție.

Laser întoarse către ea o privire posomorîtă ca și când n'ar fi înțeles-o.

— Să zică ea, — grohăi Daley, mai are ea multe de învățat.

— D-ta, de asemenea, — i-o tăiă Mick. Câți oameni aveți voi încă aicea?

— Eu n'am să spun nimic.

— Ori vorbești, ori ai de aface cu mine. Eu nu-mi voi pierde timpul. Dacă rămâi mut, îți mai trag un glonte în celălalt braț. Asta e ce vrei?

— Daley se uită la el timp de câteva secunde întrebându-se dacă vorbea serios; dar expresia aspră și hotărîtă a lui Mick îl făcu să înțeleagă că nu mai era de codit.

— Mai sunt încă doi oameni pe aici, — pronunță el.

— Du-mă la ei.

— Dacă o fac, patronul mă va omorî.

— Și dacă n'o faci, sunt eu cel care te voiu omorî. Ai de ales.

— Vă voi arăta drumul, — zise Daley, care pălea.

Suferința și pierderea de sânge începeau dureros să se facă simțite. Mick se întoarse către bătrânul Cardby:

— Rămâi aici cu miss Laser şi tatăl său. Le vei explica totul în timp ce eu mă voiu duce să caut ceilalţi oameni pentru a-i aduce aici.

— S'a înţeles, Mick. Dar fii atent şi nu slăbi pe Daley.

Tot mergând, Mick se simţea îngrijorat. Lui îi părea straniu că Daley accepta ordinele sale fără a protesta mai mult.

Intr'o încăpere la sfârşitul coridorului, Mick zări un om mărunt şi uscat, cu ochii stinşi, cu gura băloasă şi cu mâinile tremurătoare. Un laborator era instalat în această redută.

— Cine sânteţi Dvs. — întrebă Mick, — şi ce faceţi aici?

— Sunt Gordon Talbot, — răspunse celălalt cu nepăsare. Eu sunt chimist. M'au închis aici, de luni de zile. M'au forţat...

— O să-mi povestiţi aceasta mai târziu, — întrerupse Mick. Care e specialitatea D-tale în chimie?

— Tincturile şi cernelurile. Ei ştiau că făceam cercetări cu anilină...

— E bine, vino cu mine şi voi încerca să te scot de aici. Daley, conduce-mă până la al doilea om şi poate numai atunci voi hotărî să te las în vieaţă.

Daley îşi trecu limba pe buzele uscate, dar se supuse. Ultimul prizioner era mai tânăr şi părea să arate mai bine ca tovarăşii lui nenorociţi de mizerie. In câteva cuvinte, Mick îi explică situaţia; omul clătină capul în semn de consimţământ şi indică:

— Eu sunt Percy Swale. M'au închis aici ca să-i învăţ metoda de a imprima bilete de bancă false. A trebuit să mă execut. N'aveam nimic de ales.

Cardby surâse: Milson Crosby ştia bine ce fă-

cea, Nu era de loc uimitor că falșificarea fusese făcută atât de reușit.

— Vom merge să ne întâlnim cu ceilalți, — zise el. Știi să tragi?

— Mi-ar fi plăcut să am ocazia, — răspunse Swale. Aș fi început cu Daley.

— Mick regăsi pe tatăl său și pe Lasser-i care așteptau cu nerăbdare întoarcerea lui.

— Acum să pornim la drum, zise tânărul. O să venim înapoi și vom încerca să ieșim cum vom putea. Tată, tu vei rămâne cu miss Lasser și Talbot în pivniță în timp ce Swale va da o mână de ajutor acolo sus. Când drumul va fi liber vă vom chema.

Mica trupă porni din nou pe culuar, Daley în cap, ca un scut contra unui atac neprevăzut; trecând, ei remarcară că cei doi oameni și femeia nu se mișcaseră din colțul lor. Când ajunseră pe ultimul culuar, Mick chemă pe Jeanne Lasser:

— Vino pe aici să manevrezi acea pârghie, eu n'o cunosc încă:

Tânăra fată se apropie de zid; ea apăsă pe pârghie, dar motorul nu dete nici un sunet. Ea apăsă din nou dar mereu fără rezultat. Mick auzi un râs în spatele lui; Daley avea aerul de a se amuza.

— Ce vi se pare așa de caraghios? — întrebă Mick.

— Dvs. Domnule Cardby, — replică Daley. Dvs. v'ați crezut foarte puternic, dar patronul este încă mai mult decât Dvs.: Această pârghie are două comande și patronul a blocat pe cea din partea cealaltă. Acum Dvs. trebuie să rămâneți aici, până când i-o plăcea lui să vă elibereze și e posibil ca să n'aibă niciodată pofta asta... Fu o tăcere consternată.

Cap. IX.

Dela un pericol la altul

— Ei şi?... — zise în sfârşit Mick.

— Ne va lăsa să murim de foame aici, — gemu Lasser. Toţi... toţi... vom muri..,

— Nu te ameţi, tată, — zise Jeanne. Dar în tonul ei lipsea siguranţa. Ea se întoarse către Mick cu un aer rugător:

— Ce putem să facem, Domnule Cardby?

— Am impresia că suntem prinşi într'o cursă, — zise acesta. Mai există o altă ieşire.

— Nu, nu există, — răspunse Daley, surâzând mereu.

— Atunci, — remarcă Mick, — eu nu văd lucrurile bine şi nu văd dece surâzi; mi se pare că vom suporta toţi aceeaşi soartă.

— Asta mi-e egal. Eu ştiu că patronul m'ar fi suprimat în toate cazurile, şi eu n'am frică de moarte. După părerea mea, Dvs. aţi face bine să vă sinucideţi. E preferabil decât să muriţi de foame.

Mick se uită la ceas; erau trei ceasuri de dimineaţă, poliţiştii nu sosiseră înainte de ora două şi n'ar fi putut găsi intrarea acestei închisori subterane. Milsson Crosby le va povesti vreo istorie plauzabilă şi ei or să plece.

— E inutil să înebunim, — zise Mick. Trebuie să căutăm un mijloc pentru a ieşi. Ai vreo idee, tată?

— Nici una, am fost imprudenţi! Unul dintre noi trebuia să rămână aici pentru a supraveghea ieşirea. Gândesc că Crosby coborînd, a văzut omul prăbuşit în coridor. A înţeles ceea ce s'a petrecut şi a închis zidul peste noi.

— Totul nu e spus încă, — zise Mick. Noi ne întoarcem înapoi şi acolo vom reflecta la ceea ce putem să facem. Vom închide toată această lume într'o odaie şi Swale va supraveghea, pe când noi vom merge să căutăm o altă ieşire. Miss Lasser te va ajuta Swale; dacă se întâmplă ceva, trageţi, întâi, fără a vă mai gândi, veţi vedea, după aceea. Acuma veniţi.

Ei se întoarseră înapoi. Lasser gemea în plâns, nervii săi erau la limită, Talbot nu era de loc într'o stare mai bună. Swale îşi luă garda şi Cardby-ii trecură în inspecţia tuturor odăilor, a tuturor culoarelor, dar fără nici un succes. Nu exista tăiată altă ieşire, în nici o parte.

— Mick, — zise bătrânul Cardby cu un aer întunecat, — am teamă că firma noastră să nu fi ajuns la sfârşitul carierei ei.

— Nu trebuie să te descurajezi niciodată, tată. Noi am fost deja în situaţii mult mai grele, şi am fost întotdeauna învingători. Vreau să lupt până la sfârşit. Trebuie să fie neapărat o altă ieşire.

Mick lăsă pe tatăl său să-şi continue singur investigaţiunile. El intră prin toate odăile, ciocăni pereţii, toate tavanele şi toate pardoselile. Pătrunse, în sfârşit, în camera ocupată înainte de Talbot. Aerul era plin de miros de compoziţii chimice de toate felurile. Tânărul se opri un moment, îşi încruntă

sprîncenele, o idee începea să germineze; el sé întoarse în mod brusc pe călcâie și când își ajunse tovarășii de nenorocire, o lucire de speranță strălucea în ochii lui.

— Talbot, — strigă el, — am să vă vorbesc, vino cu mine.

Chimistul se ridică și-l urmă. Mick se întoarse în laborator și așteptând pe Talbot, aruncă o privire asupra mai multor fiole aranjate pe un raft lung.

— Nu-mi mai aduc aminte bine de chimie, — zise Mick, dar nu-i așa că este aicea methil-benzină, ceea ce văd în acest flacon?

El arătă o sticlă de trei sferturi plină cu un lichid fără culoare.

— Este exact, — răspunse Talbot.

Nu este oare un produs cunoscut tot așa de bine sub numele de toluen sau hidrocarbon? și care servește de bază explozivelor numite trinito-toluenis?

— Da.

— Dvs. aveți aici o cantitate oarecare. Puteți să-mi fabricați un explosiv?

— Da, cred, dar asta va fi foarte periculos.

— Nicio importanță. Prefer să sar în aer, decât să mor de foame aici. Te asigur Talbot că din acidul picric, sulfuric, carbolic, din fenol și altele, vei putea combina ceva foarte bun. Fiind atent, nu vei risca personal mare lucru; pericolul va fi mai mare pentru mine, la urmă. Vrei să-l faci?

— Da, dacă nu există altceva de încercat. Eu nu pot să vă garantez că explozibilul meu va fi perfect. Dar el va fi foarte violent. Ce cantitate vă trebuie?

— Destulă ca să facă să sară în aer peretele dela sfârșitul trecerii.

— Mare Dumnezeule! Dar, cum te gândeşti la lucrul ăsta?

— Asta e treaba mea. Fabrică-mi explozibilul şi eu mă însărcinez cu el. Cât timp îţi ia treaba asta?

— Aproape o jumătate de oră; dar D-ta te vei omorî!

— Ascultă-ma, Talbot. D-ta eşti un om de ştiinţă şi eu nu sunt. Atunci, sigur, ai dreptate să-mi spui aceasta. Dacă folosesc acest amestec pentru a face să se spargă peretele, până unde se va întinde explozia? Persoanele care sunt în aceste pivniţe, sunt ele în siguranţă?

— Da, eu cred. E de ajuns ca ele să fie îndepărtate cu trei zeci de metri şi protejate de ceva ziduri pentru a nu avea teamă de explozie. N'aveţi nevoie să întrebuinţaţi o cantitate excesivă. Eu vă voi prepara deci amestecul şi pe urmă veţi proceda Dvs., înşivă. la propria Dvs. sinucidere.

— E bine; eu nu vreau să te împiedic dela lucru. Cheamă-mă când vei termina.

Talbot oftă şi se puse la lucru. Mick la rândul său plecă şi când ajunse la ceilalţi, el avea în mână un recipient de tinichea. Tatăl său îşi fuma pipa. Mick îi făcu semn să şi-o stingă.

— Nimeni aici nu trebuie să mai fumeze acum — zise el, — nici, sub nici un pretext, să atingă un chibrit. Tatăl său se apropie de el.

— Ce se petrece, băiatul meu?

— Vreau să încerc să sară în aer zidul şi nu vreau ca să sărim noi toţi mai înainte.

— Tu nu poţi să faci lucrul ăsta, Mick. Nu e totul să ai un explosiv şi trebuie încă să te aranjezi pentru a te servi fără pericol.

— Am încercat atâtea lucruri în vieaţa mea şi,

o mică experienţă nu-mi va face rău. Talbot va fi preparat amestecul în câteva minute şi noi avem să jucăm totul pentru tot. Dacă vom sări cu toţii în aer, nu vom fi mai nefericiţi decât când am rămâne aici pentru a muri cu încetul.

Mick se apropie de unul din oamenii culcaţi pe pământ şi începu a deşira unul din pantofi; apucând cuţitul său, el tăie, mai întâi, capetele de fier ale şiretului pe care le măsură şi tăie din nou, pentru a nu lăsa o lungime mai mare decât circa 30 cm. aproximativ. Jeanne Lasser se apropie de el cu uimire.

— Dar ce faceţi acolo, domnule Cardby?

— Mă distrez preparând un fitil de artificiu, îmi place mult zgomotul petardelor.

— Dvs. glumiţi mereu, — zise tânăra fată. Dvs. sunteţi un om straniu şi mă întreb dacă vi-se întâmplă câte odată să fiţi îngrijorat, sau dacă pretindeţi numai a nu fi niciodată. Mick surâse.

— E greu de spus, Domnişoară. Mi s'a întâmplat odată totuşi să fiu în mod real necăjit.

— Presupun că asta trebuie să fi fost într'o împrejurare cu totul teribilă?

— Da, da! O fată tânără puţin nebună îşi imaginase că s'a îndrăgostit de mine.

— Nu văd pentru ce ea era atât de nebună, — răspunse, impulsiv, Jeanne, care de odată deveni absolut roşie şi fugi către tatăl său.

Mick privi pe Daley care se sprijinea de zid, ţinând braţul său rănit, tot supraveghind cu interes lucrarea lui Mick.

— Dvs. n'aţi putea găsi ceva mai bun de făcut? întrebă Daley.

— Aşi vrea-o eu, dacă aşi şti ce. Nu în pivniţele astea, patronul vostru, fabrică bilete de bancă false?

— Intreabă-l pe el, însuşi.

— O voi face-o în curând. V'am pus această chestiune, pentrucă nu văd nici un material în jurul nostru.

— Patronului nu-i place să lase să se târască obiectele personale.

— Dar lasă câte unele, totuşi... Cât a stat aicea, Kent Carter?

— Cum? (Daley sărise în sus şi devenise încă şi mai palid). Ce ştiţi Dvs. despre el?

— Nu mare lucru în afară că el a stat câtva timp aicea şi că a trebuit să treacă un moment prin camera lui Talbot, nu-i aşa?

— Mi se pare că Dvs. ştiţi multe. Da, eu pot să vă mărturisesc că a venit de mai multe ori la Talbot. Fără îndoială îi plăcea să-l vadă lucrând pe acest bătrân bonhomme.

— Domnule Cardby, — chemă deodată Talbot.

Mick sări în picioare şi alergă în laborator.

— Iată treaba, — zise chimistul arătându-i un pahar pus pe etajeră, — şi Dumnezeu să vă ajute în cazul când vi se va întâmpla ceva supărător. Eu nu vă pot garanta rezultatul, fiindcă este un amestec puţin bizar şi nu ştiu ce rezultat va da.

— Pot eu să-l transport fără pericol în acest recipient de cositor?

— Eu n'aşi face-o în locul Dvs.; eu sper că nu va ajunge nimic. Dar nu se ştie niciodată. Luaţi atunci acest recipient şi încercaţi să nu-l agitaţi în timpul mersului. Eu viu după Dvs. pentru a preveni altele, pe celelalte. Dacă cineva vă ciocneşte în drum

și dacă vărsați amestecul, acesta va fi cu siguranță sfârșitul nostru, al tuturor.

— Haidem! Spuneți tatălui meu să supravegheze bine pe Daley. Mulțumesc Talbot pentru acest amestec, sper că va lucra convenabil.

— Tot ceea ce sper eu, este că nu va lucra prea repede.

Chimistul, înainte de a se îndepărta, aruncă o ultimă privire asupra vasului pe care îl ținea Mick între degete, nu fără o impresie neplăcută, căci aspectul inofensiv al explozibilului, îl uimea în totdeauna supărător. Mick se îndrepta cu precauțiune către coridor.

— Fii prudent, murmură tatăl său.

— Poți să fi liniștit tată. Vino deci cu mine pentru a deschide ușile, că nu trebuie să risc de a răsturna lichidul. Tatăl merse înaintea lui, întorcându-se din timp în timp pentru a privi cu îngrijorare, vasul cu amestec. Când trecură ultima poartă:

— Lasă-mă singur tată, eu voi veni la D-ta în două minute, zise tânărul.

Bătrânul detectiv se opri cu inima îndoită, dar nu se îndepărtă; el urmărea din ochi pe Mick care se apropia de peretele mobil. Tânărul puse cu delicatețe vasul pe pământ cu vârful întors către perete, apoi reveni în culoar.

Ajuns în prima pivniță, el aprinse un chibrit și puse foc la capătul șiretului de ghiată pe care îl preparase. O flacără se ivi și cordonul începu să ardă cu încetul; Mick îl luă în mână și cu inima bătând se apropie de explosiv. El introduse cu precauțiune capul neaprins în pahar, puse celălalt capăt pe pământ, apoi asigurându-se că cordonul continua bine să ardă, intră repede în coridor pentru a se

duce la tovarăși. Tatăl său și Jeanne Lasser scoaseră un suspin de ușurare, văzându-l că reapare.

— Asta nu este decât prima parte a programului, — zise Mick, Acum aș vrea să ieșiți cu toții din această pivniță și să vă îndepărtați atât cât e posibil de acest loc, căci eu nu știu bine ceea ce are să se întâmple. Să ne lăsăm în seama providenței și să sperăm că totul va merge spre mai bine.

— In cât timp explozia poate să se producă? — întrebă Talbot.

Am lăsat aproape 6 bucăți de șiret. Eu gândesc deci, că se va produce într'o jumătate de oră. Dar nimeni nu e sigur.

— Și Dvs. nu puteți fi nici sigur că va arde cordonul până la sfârșit! — răspunse, înciudat, Daley.

— Nu aceasta mă îngrijorează. Hai să plecăm de aici.

Ei îl urmară în piesa care aparținea laboratorului.

— Vom fi încă mai departe în laboratorul Dvs., — zise Mick lui Talbot, dar mi-ar place mai mult să fiu acolo dacă explozia este cu adevărat forte.

Toți erau nervoși și intrară în liniște în acea pivniță mică. Mick se apropie de Jeanne Lasser:

— Vom fi în curând conștienți de soarta noastră, — zise el.

— Da, — răspunse Jeanne în liniște. Dvs. sunteți foarte curagios, domnule Cardby.

— Este unul din riscurile meseriei mele, Jeanne.

— Un moment tânăra fată privi cu linște.

— Este o meserie periculoasă, Mick, — murmură ea în sfârșit.

La aceste cuvinte, tânărului îi păru că o dulceață delicioasă reîncălzea inima lui: pericolul favoriza

intimitatea. Jeanne era cu totul aproape de el în timp ce, visător, el admira părul ei auriu.

— Vă place pericolul? — întrebă ea.

— Da, cred. Sunt nevoit s'o recunosc. Nu-i aşa?

— Intr'un oarecare punct de vedere, da. Va veni un moment, Mick, când veţi face o persoană foarte nenorocită.

— Eu nu înţeleg ce vrei să zici.

— Asta n'are importanţă. Vă trăeşte încă mama?

— Păi sigur, — răspunse Mick perplex.

Pe bună dreptate această conversaţiune lui îi părea, prea puţin lucru în raport cu împrejurările prezente. Avea impresia că tânăra fată vorbea fără să dea atenţie la ceea ce spunea, pur şi simplu pentru a goni frica, care o strângea fără voia ei.

— Toate aceste riscuri prin care treceţi, nu îngrozesc pe mama Dvs.? — urmă Jeanne.

— Eu nu cred; ea e obişnuită, iată aproape 30 de ani de când e măritată cu tatăl meu, apoi ştiţi!

— Dar vieaţa ei trebuie să fie tare tulburată.

— Da, eu cred, — aprobă Mick. Dar tatăl meu a învăţat-o să fie fatalistă. Intâmplă-se ce s'ar întâmpla!

El îşi consultă ceasornicul dela mână; dacă aceste calcule erau exacte, explozia trebuia să se producă în 10 minute. Mick se îndreptă spre tatăl său.

— Am poftă să fumez, băiatule, — zise acesta. Aşi vrea ca lucrurile să meargă ceva mai repede acolo jos.

— Dacă le doreşti, eu mă voi duce să pun un chibrit?

— Nu spune prostii!

— Un lucru mă îngrijorează în această explozie, tată. Eu nu cred că ea are să fie atât de puter-

nică ca să ne atingă până aici, dar sunt turmentat prin perspectiva acoperișului și o parte a casei care se vor dărâma poate și vor opri trecerea.

— Dacă se întâmplă asta noi vom fi încă mai rău decât până acum. E mai bine să ai un perete între tine și libertate decât tone întregi de dărâmături de tot felul care ar bloca orice ieșire.

— Și eu m'am gândit tot așa. Dar e prea târziu pentru ca să ne mai enervăm acuma. Dacă casa se dărâmă pe noi, urmarea va fi că Gribble nu va putea niciodată să facă parte din firma noastră.

— Sărman bătrân Gribble. Eu sunt cu toate astea mulțumit că nu e cu noi... dar vream să-ți spun...

El nu putu să termine fraza, noaptea fu străbătută de un înspăimântător trăznet. Era ca un sgomot de strivire care sfâșia urechile, ca un șoc care sparge întreaga atmosferă. Timp de un minut totul părea a se dărâma, apoi liniștea reveni încetul cu încetul, o liniște plictisitoare și grea. Mick privi în jurul lui și toată lumea tremura. Figurile erau descompuse și dinții clănțăneau. Jeanne Lasser se strângea lângă tatăl ei. O pulbere groasă îngreuia aerul într'un miros acru.

— Toată lumea să rămână aici, — ordonă Mick. Eu vreau să văd ce s'a întâmplat.

Nici un cuvânt nu fu pronunțat, toată lumea părea paralizată. Talbot era gata să leșine, Daley căzuse la picioarele zidului. Cardby-senior făcu o mișcare pentru a urma pe fiul său, dar rămase și, toți așteptară.

Când Mick reveni, el era palid ca un mort. Plimbă o privire îngrijorată peste tovarășii lui de nenorocire și scoase un lung suspin.

— Ei, bine, — zise el în sfârșit, — mă tem să

nu fim obligaţi să rămânem aici mai mult timp decât am fi crezut. Eu gândesc că zidul a sărit în aer. Acoperişul s'a dărâmat închizând drumul. Şi sunt tocmai 50 tone de material de toate felurile între noi şi libertate; aşi fi făcut poate mai bine să las peretele liniştit. Acum casa toată ne astupă ieşirea. Talbot scoase un ţipăt. Daley se ridică şi căzu leşinat. Cardby senior oftă; Mick, odată ce-şi făcu declaraţia rămase liniştit.

CAP. X.

Un nou pericol

Jeanne Lasser părăsi pe tatăl ei și se apropie de Mick. Ochii, îi erau plini de lacrimi și vocea-i tremura:

— Spune-mi, Mick, — zise ea apucându-l de brat, — e sfârșitul, nu-i așa?

El o bătu ușor pe umăr aproape fratern și surâse:

— Dar de unde! Ce gând pe D-ta, Jeanne? Singura dificultate este că vom avea să ridicăm niște cărămizi înainte de a putea să trecem.

— Eu nu vă cred, — răspunse ea. Imi spui asta ca să mă liniștești, dar eu vreau să știu adevărul.

Toți ceilalți se apropiară, așteptând răspunsul lui Mick; numai Talbot și Daley erau mereu fără cunoștință.

— Desigur, situația nu e prea asigurătoare, — declară Mick adresându-se tuturor. V'am spus că isbucnirea exploziei provocase căderea unei enorme masse de dărâmături și de materiale, acesta e adevărul. Poate că am întrebuințat un explosiv prea puternic; nu mi-am putut da seama de proporțiile pe care o asemenea explozie putea să le ia, și e prea târziu ca să mai discutăm acum. Avem aici câțiva

oameni care pot foarte bine să lucreze; ne rămâne încă o proviziune suficientă de aer și de hrană, și eu cred că apucându-ne de lucru imediat, vom putea să ajungem să facem o ieșire. Cu excepția lui Daley, am mobilizat toată lumea, la un loc cu Swale. Fiecare trebuie să înțeleagă că e vorba de moartea noastră a tuturor dacă nu vom ajunge să liberăm drumul... vom lucra în echipe de câte doi, căci nu e loc pentru mai mult de doi oameni deodată. Vom arunca dărâmăturile în urma noastră și oamenii plasați în urmă, le vor transporta și le vor îngrămădi în pivnițe. Hai să începem, tată.

Aerul era întunecat și mici sfărâmături de tencuială pătrundeau în narine. Tavanul se dărâmase pe o lungime de aproape 8 metri astupând trecerea și ascunzând zidul. Mick arătă un loc unde dărâmăturile de zidărie erau îngrămădite și amestecate cu molozul tavanului.

N'o să fie greu să descoperim un drum până la perete. Dacă vom putea libera acest colț și să lucrăm apoi urcând către tavan, vom putea să avem un spațiu îndeajuns pentru a ieși. Nu importă în ce loc deasupra plafonului ne vom procura o ieșire pentrucă noi vom fi, deja, în afara pivniței. Toate aceste dărâmături trebuie să fi căzut din casă, chiar.

Se puseră la lucru. După o jumătate de oră, bătrânul detectiv se îndreptă în capul oaselor și Mick se întoarse către Swale:

— E rândul dumitale acum. D-ta, tată, odihnește-te acum 10 minute.

Mick lucra cu încarnare; figura lui era scăldată de sudoare, hainele lui acoperite de praf și mâinile însângerate.

Incetul cu încetul grămada de dărâmături scădea.

— Aduceți-mi o masă, — zise Mick. Mă voi urca pentru a face să dispară puțin din acest moloz. Nu vom putea niciodată să ieșim, înainte de a fi descoperit o ieșire prin tavan.

Timp de o oră, el aruncă dărâmăturile pe pământ în urma lui, dar înaintarea era înceată. Cei doi prizonieri ai lui Mick fură aduși la fața locului; mersul lor era încă nesigur, căci ei nu-și reveniseră definitiv din lovitura care o primiseră.

— Dvs. veți transporta aceste dărâmături, acest morman, — ordonă Mick. Dacă nu ne putem scăpa de această grămadă, vom pieri cu toții aici, voi amândoi ca și noi. Haide, pașol! La muncă!

Oamenii nu opuseră nici o rezistență, dar ei lucrau cu încetineală. Mick îi supraveghe un moment apoi se îndepărtă către pivnițe. Jeanne Lasser veni și-l întâmpină cu sandwisch-uri; el le luă cu multă plăcere și i se părea că nu mai mâncase de o eternitate.

— Ai oprit pentru D-ta? — întrebă el.

— Le las pentru acei care lucrează, — răspunes ea.

Mick nu replică; Liniștea sa nu era poate prea cavalerească, dar el simțea că Jeanne avea dreptate. După câteva minute el se întoarse către pasaj. Tatăl său se apucase din nou de lucru. Era mai mult de o oră de când se produsese explozia și rezultatele sforțărilor lor nu erau încă destul de apreciabile. Ei ridicau grămezi întregi de material pentru a constata că era mereu tot atâta în spatele acestuia și penibila muncă era în totdeauna de reînceput.

La ora 5 și jumătate, Mick începu să se întrebe ce făcea Poliția. I se părea imposibil că explozia n'ar fi fost auzită din afară. Două părți ale casei,

cel puțin, se prăbușiseră. Poate că Poliția proceda la curățat pe partea de sus a dărâmăturilor. Aceasta le-ar ușura cu mult sarcina lor. Din nou tatăl său se retrase pentru a lua puțină odihnă și Swale îl înlocui; pe acest timp, Mick nu înceta de a lucra cu o energie sălbatecă.

Era deja ora 6 și Poliția nu dădea de loc nici un semn de vieață. Mick începea a se îndoi și a avea frică, că oamenii lucrând cu el să nu bage de seamă și să nu piardă tot curajul.

Intr'o clipă Jeanne Lasser fu în spatele lui și îl privi. Sângele îi curgea depe mâinile jupuite, fața lui era palidă cu toată sudoarea care-l inunda și buzele sale erau strânse. Ea se duse tristă la tatăl ei. Tânăra fată era obsedată de sentimente contrare; ea se întreba dacă nervii ei vor putea să țină încă multă vreme.

— Mi se pare că Poliția trebuie să fi venit și a plecat, — zise bătrânul Cardby.

— Asta cam are aerul, — consimți Mick. Nu pot să înțeleg cum au făcut ca să n'audă explozia.

In acest moment ei ajunseseră să curețe o parté din dărâmături, în locul unde lucra Mick; trebui să fie adus un scaun pentru a-l pune pe masă. Fu rândul lui Swale, de a se sui pe masă și scaun pentru a debarasa partea superioară. La orà 7, Mick îi urmă. După câteva minute el coborî și se apropie de tatăl său.

— Se petrece ceva straniu, acolo. De câtéva minute eu simt în mod precis un miros de fum. Simt că ceva este în curs de ardere. Vrei să mergi să arunci o privire pe partea de jos, să vezi dacă nu-i foc undeva?

Cinci minute după aceea, Mick coborî din nou, tatăl său era înapoi.

— Nu, Mick, — zise acesta, — totul merge bine aici.

— Atunci este deasupra noastră; mirosul de fum devine puternic. Mă întreb ce se întâmplă?

Mick revine iar la munca sa; acum capul și umerii săi dispar prin brâul plafonului. Molozul și dărâmăturile zidării cad cu zgomot în pasaj.

— Tată, — strigă Mick. Eu cred că deschizătura e suficientă acum, pentru ca să pot trece prin ea. Eu cobor.

El sări pe pământ.

Această grămadă de pietriș e mai puțin groasă decât o credeam. Eu aș fi vrut ceva mai întâi decât acest scaun pentru a putea ajunge la bortă. Odată acolo sus, îmi va fi ușor să curăț restul.

Intr'una din camere ei găsiră o ladă de ambalaje, o puseră pe masă și puseră scaunul deasupra.

— Mick, — zise Cardby, — ia-ți revolverul și fii atent că toată această îngrămădire o să cadă pe tine. Eu mă voi urca pe masă sus, imediat după tine și tu îmi vei spune ce ai descoperit.

Ceilalți, care auziseră noutatea, se apropiară de pasaj; ei auziră clar. Mick făcu o strâmbătură privindu-și mâinile care erau mai urâte decât îi trebuiau ca să se ridice pe aceste dărâmături. Este o sarcină grea, nu îndrăznea să se ridice repede, de frica de a provoca vreo sguduitură prea violentă care ar fi putut să declanșeze o avalanșă de pietre sub care ar fi fost înmormântat.

In sfârșit aplecându-se înainte, el putu să treacă capul și umerii. Așteptă o clipă; căldura devenea mai intensă și fumul îi înneca gâtul. Intinse brațul, se a-

gătă de ceva solid şi se ridică mai sus; devenea atmosfera încă şi mai caldă, dar ajunsese să vadă şi lumina zilei: şi nu numai ziua mare o văzu şi văzu deasemenea nori de fum! Înţelese imediat ceea ce se petrecuse şi recoborî repede în pivniţă.

Toată lumea îl înconjură, aşteptând cu nerăbdare noutăţi. Mick luă pe tatăl său de braţ şi se dădu puţin la oparte cu el, destul de departe pentru a nu fi auzit de alţii!

— Tată, — pronunţă el cu o voce surdă. Milsom Crosby a jurat să nu ne lase să ieşim vii de aici. Nu ştiu dacă nu este el acela care a pus foc casei, sau dacă această explozie este cauza, în tot cazul casa este în flăcări, noi suntem sub jeratec.

— Doamne! — exclamă bătrânul detectiv.

— Toată lumea trebuie să rămână aici până ce focul se stinge. Nu vom spune nimic, nimănui, de altfel, s'ar înfricoşa prea mult luând cunoştinţă că se poate dărâma casa în flăcări peste ei, dintr'un moment în altul.

— Crezi tu că se poate întâmpla asta?

— Sunt sigur. Eu îmi închipui că incendiul a început de două ceasuri; după căldura care e acolo sus, trebuie să fie teribilă. Atunci e probabil că ceva se va dărâma încă peste noi, poate că acoperişul, poate că zidurile; în acest caz ar fi cu drept cuvânt sfârşitul pentru noi toţi. Asigură lumea în timp ce eu voi lipsi. Trebuie ca nimeni să nu se teamă de incendiu.

— In timp ce tu vei lipsi? Dar unde te duci?

— Să caut un ajutor, desigur!

— Eşti nebun, Mick, nu poţi să ieşi de aici!

— Nu, eu nu sunt nebun, eu trebuie să caut ajùtor.

— E imposibil, pentrucă, casa arde, e în foc.

— Vreau să încerc. Voi putea poate să trec prin foc. N'am de unde alege. Înțelegi; dacă rămân aici, vom muri cu toții de o moarte atroce; dacă nu reușesc să trec, voi muri mai repede eu. Asta-i tot. E inutil să discutăm, tată; cineva trebuie să se ducă să caute ajutor și mi se pare că eu sunt cel desemnat pentru aceasta. Dă-mi batista ta cea mare de mătase.

— Ti-ai pierdut mințile, băiatul meu! Așteaptă să se liniștească focul cât de puțin, incendiul nu poate dura ore.

— Tu nu înțelegi, tată; nu e focul de care mi-e frică. Dacă ar trebui numai să aștept să înceteze, aș face-o cu plăcere. Dar eu nu vreau să aștept ca acoperișul sau zidurile să se prăvălească pe noi și este ceea ce se va întâmpla cu siguranță. Hai dă-mi batista.

Tovarășii lor se apropiară de ei și văzură pe bătrânul Cardby, întinzând batista fiului său cu o expresiune gravă. Jeanne atinse brațul lui Mick!

— Ce ai, pentru batista asta?

— E acolo sus un fum teribil, acru, cauzat de explozie, mi-e frică să nu mă sufoc. Cred că ai un pic de ceai undeva. Vrei să-mi dai?

Fără a mai întreba, tânăra fată aduse ceaiul. Mick înmuie în el batista pe care o îndoi apoi în formă de triunghiu și o puse pe față pentru a-și feri gura și narinele. Reurcă apoi pe scaun, făcu un gest de adio și dispăru. Ieșind din gaura pe care o făcuse, se ridică în picioare și privi în jurul lui. Nu mai rămăsese decât puțină pardoseală și camera era plină de fum și flacările atingeau ușa. Mick zări o fereastră la stânga și se îndreptă către ea încercând să respire în această atmosferă sufocantă. El puse mâna pe mânerele ferestrei și o deschise în-

jurând, metalul care ardea. Se simțea atât de rău, că era gata să leșine. Incepuseră chiar puncte luminoase să danseze în fața ochilor lui. Sparse un pătrat din geam, puțin aer proaspăt intră prin deschizătură, reînviind noi flacări în cameră. Mick scoase batista, își înveli mâna și scoțând măciuca din buzunar trase o lovitură violentă în cercevelele ferestrei. Totul se învârtea în jurul lui și el trebui să se sprijine de zidul cald, înainte de a putea să lovească din nou.

— Când putu, în fine, să treacă prin deschizătură, el tuși cu violență, dar abea se mai putea ține pe picioare. Se târî către fata casei și la vederea celor ce se petreceau, se opri, scurt.

Două pompe de incendiu erau asezate în baterie și pompierii se sfortau să combată focul. Coloane de apă aruncate, puternic, isbeau pereții. Trei ofiteri de poliție ședeau putin mai la oparte și supravegheau lucrul. De odată ei văzură pe Mick și se repeziră la el.

— Cine sunteti Dvs. și de unde veniți? — întrebă un inspector.

— Sunt mai multe persoane închise înăuntru, — răspunse Mick. Vă voi arăta unde se găsesc și veți putea să le scoateti. Vă voi povesti restul mai târziu. Aveți nevoie de un otgon lung și de un cablu metalic, dacă vă e posibil.

Fără a pierde vremea în vorbe de clacă, polițiștii alergară către brigadierul șef al pompierilor și explicară ceea ce auziseră dela Mick. Brigadierul se prevăzu cu o coardă metalică și chemă doi din oamenii săi.

— Noi n'am văzut pe nimeni în casă, — zise el lui Mick. Locul părea pustiu când am sosit noi,

— Asta nu mă miră, — replică Mick, luptând contra leşinului. Lumea este închisă într'o pivniţă subterană. Le-am deschis o ieşire prin care vor putea trece. Vom putea să-i ridicăm, dar este îngrozitor, de neplăcut să lucrezi în camera de deasupra lor; a fost gata să leşin numai trecând-o. Dvs. aveţi fără îndoială un material special pe care-l puteţi întrebuinţa. Veniţi cu mine şi vă voi arăta ce trebuie făcut.

Oamenii îl urmară. Deja Mick se simţea mai bine. Aerul răcoros îl reînsufleţise. Se opri la fereastra spartă.

— Eu voiu trece primul, — zise el, — punând din nou batista în jurul feţii. Pompierii săriră după el. Mick alergă către grămada de dărâmături îngrămădită în colţul încăperii.

— Tată, poţi să mă asculţi! — strigă el.

O voce surdă răspunse:

— Da, Mick!

— Uite, îţi trimit un rulou de sârmă, — strigă Mick. Leagă-l peste mijlocul lui miss Lasser şi noi o vom ridica aici. După aceea, tu vei face acelaşi lucru tatălui ei şi pe urmă celor doi tovarăşi şi pe urmă te scoatem şi pe tine. Ceilalţi ar putea să se descurce ei singuri, dar, noi vom scoate toată lumea. Uite coarda!

Mick introduse extremitatea sârmei în deschizătură şi o desfăşură până ce auzi pe tatăl lui strigând:

— Bun, am prins-o. Las-o acum să se mai desfăşoare puţin.

De când fereastra era deschisă, fumul era mai puţin dens în încăpere, dar căldura rămânea sufocantă. Mick întinse capătul celălalt al cablului, pompierilor şi poliţiştilor.

— Acuma, voi știți ce trebuie făcut; veți scoate toți prizonierii unul după altul.

El se apropie de fereastră. Era epuizat.

Jeanne Lasser cu figura acoperită de praf, vesmintele rupte, cu brațul sgâriat, apăru la suprafața deschizăturii. S'a desnodat sârma depe talia ei ca să poată fi expediată a doua oară în pivniță. Jeanne se clătina. Mick veni la ea și o conduse la fereastră. Genunchii tinerei fete tremurau, ea surâdea cu un surâs plictisit și plin de emoție. Mick o ajută să iasă și reveni în cameră. Pompierii lucrară la mărirea deschizăturii în timp ce polițiștii trăgeau mereu cablul. Unul câte unul prizonierii fură urcați la suprafață și cum Mick o prevăzuse, tatăl său sosi cel din urmă. Mick se întoarse către inspectorul de poliție:

— Trebuie supraveghiați acești patru oameni și femeia, — zise el indicând pe ocnașii păzitori ai lui Lasser. Sunt grele presupuneri care apasă asupra lor.

— Eu presupun că Dvs. sunteți Cardby-ii, — întrebă inspectorul.

— Da, exact.

— Am primit dela inspectorul Gribble un mesagiu în ce vă privește; dar când am ajuns aici, casa era în flăcări, pompierii la lucru și nu era nici urmă de viață împrejur. Dvs. veți veni poate cu mine până la Ringwood pentru a da depoziția Dvs. Eu cred că veți avea de dat explicațiuni serioase.

— Vă voi cere să așteptați un moment, inspectore. Noi suntem obosiți, înfometați, murdari, afumția și răniți, vreau să fac o baie, vreau să mă schimb, dacă mi-o permiți, înainte de a face vreo depoziție, căci aceasta mi-ar lua un timp oarecare.

Eu cred că acești trei oameni și miss Lasser vor

putea să vină cu mine la Crown Hotel. Veți duce pe ceilalți la postul de poliție și eu vă voiu ajunge în curând.

— S'a înțeles, — răspunse polițistul. Apropo, noi am dat la marginea drumului peste o mașină. Dacă vă aparține puteți s'o luați înainte de a pleca. E în fața intrării.

— Mulțumesc, spune unuia din oamenii Dvs. să însoțească pe prizonieri.

Un soare strălucitor lumina ruinele înegrite și fumegânde dela Cresset Lodge.

CAP. XI.

Câteva explicaţii

Mick îşi puse maşina în mers şi o porni la drum cu un seentiment de bucurie pe care nu-l încercase dela începutul acestei lupte lungi. Păsările piuiau vesele pe arborii pădurii care mărgineau drumul de-ţi plăcea să trăeşti... La câţiva metri în urma lor, mergea a doua maşină ocupată de Lasser-i, cei doi însoţitori ai lor şi un poliţist. Intrând în curtea hotelului, Mick privi pe tatăl său: amândoi surâdeau.

In vestibul întâlniră pe negustori care zgâiau la ei nişte ochi, văzându-le hainele rupte, feţele mânjite şi mâinile jupuite; el deschise gura pentru a-şi exprima surpriza, apoi răsgândindu-se, şi gândind că e mai corect să-i primească ca şi când nimic n'ar fi fost:

— Bună ziua, Domnilor. Sunteţi mulţumiţi de noaptea petrecută afară?

— Dacă suntem mulţumiţi? — replică Mick. Dar asta a fost o încântare, dela început până la sfârşit! Apropo, noi vă aducem încă patru clienţi. Ei sunt în urmă în maşină. Puteţi să-i cazaţi pentru un timp oarecare?

— Da de sigur, Domnule.

— Negustorul privi pe noii sosiţi, şi tresări când

coborîră din trăsură. Era un spectacol straniu! Cei doi oameni în vârstă, păreau mai mult morți decât vii, tânăra fată se clătină pe picioare, toți erau sgâriați și purtau vestminte într'o stare de plâns.

— Cine sunt D-lor? — întrebă negustorul. Sunt ei într'adevăr prieteni ai Dvs.?

— Da și cu toată aparența lor, sunt foarte resposabili!

— Ei bine Domnule. Trebuie să servesc dejunul la toată lumea?

— Desigur. Spune la bucătărie ceea ce trebuie, ca să fie gata în 20 de minute. Acei care vor vrea să facă repede o baie, vor avea tocmai timpul să o facă. Eu mă duc imediat.

— Vă arăt drumul Domnule, — zise patronul. — De fapt eri mi-ați cerut informații asupra localității Marple. Știți Dvs. că acolo a fost un incendiu teribil azi noapte?

Mick surâse răutăcios și adevărul fu aflat dintr'odată de patron; acum înțelegea el de ce această lume avea o astfel de aparență.

— Vă rog să veghiați ca să nu lipsească nimic, — îi zise Mick, — și dacă puteți să-mi procurați puțină tinctură de iod și vată pentru un pansament. Mi-am adus mâinile într'o stare de milă cu acest incendiu. Dar repede.

O jumătate de oră mai târziu, Mick coborî în sala de mâncare. El făcuse o baie, era tuns și ras de curând și un costum nou înlocuise zdrențele, numai mâinile lui bandajate aminteau exploatațiunile acestei nopți. Restul micei companii, cu excepția Jeannei Lasser era așezată în jurul mesei copios servită. I-se păruse mai urgent să se restaureze

decât să se cureţe. Bătrânul Cardby termină dejunul tocmai în momentul când intră Mick.

— Nu te grăbi, tată, — îi zise Mick. Odihneşte-te până la întoarcerea mea dela postul de poliţie.

— Da, cred că am nevoie, zise tatăl. El avea trăsăturile prelungite de oboseală şi ochii umflaţi. Făcu un semn de adio şi intră în odaie.

— Înţelegeţi, Domnilor, — spuse Mick însoţitorilor săi, — că Dvs., nu trebuie să părăsiţi hotelul sub nici un pretext. Vi s'a permis să veniţi aici, pentrucă ştiam că veţi avea nevoie să vă restauraţi, de a lua o baie şi a vă odihni. Dar trebuie să vă consideraţi prizonieri. Poliţia va avea cu siguranţă nevoie de a vă interoga şi e numai din cauza curtuaziei că Dvs., n'aţi fost conduşi imediat la post.

— Vom face tot ceea ce ne prescrieţi, — răspunse Swale.

— Da, apăsă Lasser, — şi eu vreau să adaog un lucru pe care n'am avut ocazia să-l spun mai înainte; vă mulţumesc din toată inima pentru riscurile prin care aţi trecut liberându-ne, pe fiica mea şi pe mine. Dvs. sunteţi un om remarcabil, Domnule Cardby şi nu voi putea niciodată să vă exprim în deajuns gratitudinea mea.

— Este sentimentul nostru, — al tuturor, aprobă Swale.

— Da, — zise chimistul, — puţini oameni în lume şi-ar fi riscat, astfel, vieaţa pentru lume complect străină.

Mick dădu din cap şi continuând să înghiţă ouăle cu jambon, le făcu semn că era prea ocupat pentru a răspunde la vorbele lor de mulţumire.

Când masa fu terminată, Mick se îndreptă către

curte și auzi pașii Jeannei Lasser care-l urma: el se întoarse și aștepta: părea foarte emoționată.

— Mick, — zise ea, — ar fi rău din partea mea, dacă aș fi singura care nu v'a mulțumit cum o meritați. Nu vă voi uita niciodată...

Mick observă aerul intimidat, buzele ei întredeschise, privirea emoționată; întoarse repede capul:

— Jeanne, eu nu mi-am făcut decât datoria. Nu vreau să fiu acoperit de glorie pentru asta. Sunt fericit că am putut să fiu de oarecare utilitate, — iată totul.

— De ce utilitate?... cum puteți să vorbiți astfel? este viața pe care mi-ai redat-o.

— Sunt foarte mândru că am făcut-o. Și acum du-te să te odihnești, cuminte; te voi vedea la întoarcere.

Tânăra fată continuă să-l privească, în timp ce se urca în mașină și se îndepărta. Apoi ea sușpină intrând în hotel. Niciodată nu întâlnise un om aesmănător.

Inspectorul de poliție aștepta pe Mick cu nerăbdare și-l rugă să intre în biroul său particular. Mick își făcu dcelarația neomițând nici un amănunt dela începutul cercetărilor cu privire la biletele de bancă false până la ieșirea din subterana Cresset Lodge. Inspectorul îl asculta în liniște și un polițist așezat la masă în apropiere, nota declarația.

— Dvs.. trebuie să fiți satisfăcut de a fi descoperit origina acestor false bilete, — zise, în sfârșit, inspectorul.

— Da, dar eu tot nu știu unde sunt imprimate.

— Eu nu cred că deacum înainte o să le mai revedem curând în circulație.

— Dece nu? — replică Mick. Falsificatorii de

monede sunt în posesiunea clișeelor, a cernelei, a hârtiei și a procedeelor de imprimare. Nimic nu poate să-i împiedice de a-și continua industria.

— Dvs. mi-ați spus că Inspeectorul Gribble era însărcinat cu ancheta la Londra?

— Da, de luni de zile; pentru asta l-am rugat să vă telefoneze.

— Eu cred, pe bună dreptate, că această afacere îi aparține; îl voi preveni și i-o voi trece lui; nu poliția locală trebuie să se ocupe de ea.

— Dvs. n'ați auzit vorbindu-se niciodată de Cresset Lodge înainte de aceste întâmplări?

— Nu, nimic care să iasă din obișnuit. Noi știam că proprietarul era puțin excentric, dar atâta tot.

— Dar construcția acestor subterane a trebuit să ia ani.

— Nu — eu cred c'așI putea să vă dau oarecare informații în privința asta. Eu auzisem spunându-se că Marple fusese altă dată o mânăstire. Nu prea credeam eu și după aceea nu mă interesa deloc. Dar acum, trebuie ca acesta să fie adevărul; dacă Cresset Lodge a fost construit deasupra terenului primitiv al mânăstirii de călugări, e explicabilă existența acestei serii de redute și culuare subterane. Fără îndoială, Milsom Crosby a știut-o înainte de a cumpăra proprietatea care-i aparține de doi ani. Ea a avut, deci, în mod larg, timpul de a-și lega casa de acele foste subterane.

— E foarte probabil. In locul Dvs., inspectore, aș examina locul de foarte aproape; poate că veți putea să găsiți închise într'o încăpere secretă mașinile de imprimerie; Gribble vă va ajuta. Spune-mi când a început incendiul.

— Două ceasuri aproximativ, înainte de telefonul lui Gribble.

— Va să zică, Crosby a pus focul, el însuşi, casei. L-a zărit cineva pe el şi pe oamenii lui când a trebuit să treacă peste Ring Wood?

— Nu, ei sunt fără nici o îndoială plecaţi de dimineaţă şi noaptea era neagră. Au putut să meargă fără faruri, căci şoferii cunoşteau bine ţinutul.

De odată, un gând care-l făcu să păleasca, trecu prin spiritul lui Mick.

— Nu vă simţiţi bine? — întrebă inspectorul.

— Ba da; numai că am aflat că incendiul a început, în realitate, la ora pe care o indicaţi, eu treceam tocmai în momentul acela pe culuarul situat dedesubtul camerei în flacări şi aveam la mine o cantitate suficientă pentru a face să sară în sus un munte. Dacă aşi fi ştiut de această împrejurare, poate că n'am mai fi în vieaţă. In sfârşit! e mai bine să nu ne mai gândim. Acuma vreau să vă rog să-mi faceţi un serviciu: veţi interoga pe foştii noştri temnicieri, aşi vrea să vă rog să-mi permiteţi a citi toate depoziţiile lor. Eu n'am terminat încă cu această poveste şi poate că unele declaraţii ar putea să mă lumineze.

— Vă autoriz, bine înţeles; D-vs. aţi făcut destul pentru mine în această afacere. Ah! apropo! eu aşi fi vrut să interoghez de asemenea pe ceilalţi prizonieri care i-aţi adus la hotel.

— I-am prevenit, dar în locul Dvs. eu i-aşi lăsa să se odihnească puţin; sunt aşa de obosiţi că nu vor putea să vă spună nimic util înainte de a fi dormit.

— Bine, voi trece pela hotel puţin mai târziu. Eu cred că Dvs. veţi rămâne aici încă câtva timp?

— Da, aşi vrea să revăd Crasset Lodge înainte de plecarea mea. Apoi eu voi telefona de aici lui Gribble? Am câteva cuvinte să-i spun.

— Dar desigur, îmi veţi trece receptorul când veţi termina.

Mick obţinu repede comunicaţia cu Withe Hall 1912, chemă pe Gribble la capătul firului; inspectorul principal părea neliniştit şi turmentat.

— Ei bine, Mick, ce este? Povesteşte-mi repede ce s'a întâmplat.

— Vă voi povesti mai târziu, — răspunse Mick. Pentru moment am un lucru urgent de încredinţat. Prepară un ordin de percheziţie la domiciliul lui Milsom Crosby şi scotoceşte casa din pivniţă până în pod. Am dovada că este el fabricatorul de bilete de bancă, false. Trebuie să trimiţi toate posturile de poliţie pe drumul lui Crosby, trebuie neapărat să-l prindem; arestaţi pe toţi cei ce îi veţi găsi în casa lui şi dacă puteţi puneţi mâna pe fiica lui, şi asta va fi destul câştig. Acum vă trec pe inspectorul local care voia să vă spună un cuvânt. Dar nu uitaţi că trebuie să plecaţi la Ringwood înainte de a fi pus în mişcare urmărirea lui Milsom Crosby, trebuie să vă asiguraţi Dvs., înşivă, că totul e pregătit.

Mick trecu receptorul inspectorului local care-i rugă pe Gribble să ia afacerea în mâini. Mick se ridică:

— Cred că e tot ceea ce putem să facem pentru moment, — zise el. Vreţi, Dvs., să daţi ordin oamenilor Dvs., să meargă să exploreze Cresset-Lodge, îndată ce incendiul va fi terminat?

— Gribble care urmează să se însărcineze, va face-o el la sosire. Dvs. îmi pare că aveţi nevoie

să dormiți; voi veni să vă văd când vă veți fi odihnit.

— Am înțeles, dar eu aș vrea să asist la interogatorul lui Swale și al chimistului; depoziția lui Lasser neavând nimic documentativ pentru mine, eu nu știu dacă ceilalți ne vor lămuri mai mult, dar nu vreau să lipsesc, orice ar fi.

— E un lucru pe care l-ați uitat, probabil, — zise inspectorul, — că cea mai mare parte din oamenii lui Crosby sunt condamnați eliberați. Dacă ei îl denunță, noi putem să ne folosim de mărturia lor. Voi preveni toate posturile.

— Da, pe măsura precauțiunei, — că n'am mare speranță în rezultatul pe care l-ar putea da interogatorul acestor oameni; ei știu bine soarta care-i așteaptă dacă Crosby îi recapătă după ce au riscat să-l denunțe. Principala mea grijă este că Crosby să nu se salveze plecând în străinătate; acest om are mulți bani și nimic nu va putea să-l oprească dacă noi nu i-o luăm înainte. El nu face nimic cu ușurință și el și-a luat cu siguranță toate precauțiunile pentru a-și croi o fugă; dacă trece strâmtoarea putem să-i zicem adio pentru totdeauna.

— Dacă putem să punem mâna pe Crosby, presupun că vor fi un număr de acuzații de formulat contra lui: toate crimele posibile, omorul încă, nu-i așa ?

— Nu, și prin asta s'a arătat el inteligent; nu se poate formula decât o acuzație de atentat și după aceea, evident, incendiul premeditat, fabricarea de bilete de bancă false și câteva altele. Ah, cât aș dori să-l văd pe drumul Dartmoor-ului.

— Vă sfătuiesc să fiți prudent, Cardby. Crosby n'a comis încă asasinate, dar sunt sigur că e gata

să le comită. Dorința lui de a te vedea mort este încă mai mare ca aceea pe care o aveți Dvs. de a-l vedea la muncă silnică.

— Ce vreți? Nu putem, desigur, să fim învingători amândoi! Și acum vă mulțumesc de concurs; mă voi întoarce la hotel.

Își strânseră mâinile și Mick ieși. Cinci minute mai târziu el era întins pe patul său, fără a-și fi dat osteneala să se desbrace; căzu deodată într'un somn adânc. Când se deșteptă la 4 ceasuri după masă, el văzu pe tatăl său așezat la picioarele patului; inspectorul de poliție ședea în picioare lângă ușă. Mick se dădu jos din pat și surâse, — constituția și tinerețea lui suferiseră depe urma oboselii și acum se simțea foarte odihnit.

— Ei bine, ești mai bine Mick? — întrebă tatăl.

— Așa de bine cât e posibil; și tu, tată?

— Niciodată nu m'am simțit mai bine. Pe timpul cât dormeai am interogat pe Swale și pe chimist.

— Și eu care vroiam să-i aud! Ce v'au spus?

— N'ai pierdut mare lucru și sunt mulțumit că nu te-am sculat. Chimistul mi-a povestit povestea lui fără înconjururi; a fost invitat de un om cu numele de Cleawer să dea părerea asupra unor procedee oarecare. Ducându-se la întâlnire, a fost reținut două zile, și apoi a fost transferat la Cresset Lodge. Povestea lui Swale este aproape identică: i se cerea să treacă într'o mică imprimerie, într'o parte oarecare din Ealing pentru a examina o nouă instalație și astfel s'a văzut la Cresset Lodge. — Cum parvine cineva să-i convingă a lucra pentru Crosby?

— Printr'un mijloc foarte simplu și eficace care a fost întrebuințat cu ei toți! Când îi informa de ceea ce se așteptau dela ei, ei refuzau imediat de a

participa la un astfel de lucru. Atunci îi lăsa 2 zile fără să bea și fără să mănânce și ei începeau a-și schimba părerea. Oricât de straniu ar putea să pară aceasta, este Lasser care s'a abținut mai mult timp. Dar, la sfârșitul regimului de post, când, el nu primea nici o hrană, nici mâncare până a acceptat să fie gravorul plăcilor și, — așa s'au întâmplat lucrurile cu el.

— V'a spus de numărul plăcilor pe care le-a gravat pentru ei?

— Mi-a spus că făcuse 7 sau 8, dar Crosby nu a acceptat decât pe acele care erau perfecte și a trebuit să distrugă 5. La început, Lasser grava plăcile în așa fel, că se putea imediat descoperi contrafacerea, crezând astfel că le va face inofensive. Dar Crosby era prea șiret pentru a se înșela; el distruse plăcile și preveni pe Lasser că dacă și încercările lui viitoare nu vor fi mai bine reușite, el și fiica sa vor fi puși din nou sub regimul postului. Cu toată această amenințare, Lasser încercă, încă, să înșele pe Crosby, dar la sfârșit, fu obligat să se supună. După ceea ce spuse el, numai două plăci au fost judecate perfecte, una pentru biletul englez de 10 Schilingi și celălalt pentru 100 Franci Francezi. N'am auzit, niciodată, formulându-se o plângere în privința biletelor franceze; Gribble ar face bine să prevină Siguranța din Paris.

— Presupun că cei doi specialiști, ceilalți, încercară de asemenea să-și facă lucrul în felul ca falsificarea să fie vizibilă.

— Da, și, încă, cu mai puțin succes. Acest sărman chimist cu lacrămile în ochi când se gândește la compoziția perfectă de cerneală pe care o executa în favoarea acestui ticălos! Nu e deci de mirare

că aceste bilete au fost așa de bine imitate și nu văd cum se va opri circulația aici și în Franța înainte de multe săptămâni.

— Asta importă puțin, papa. Noi n'am găsit nici odată centrul principal al imprimeriei, atunci cum vrei tu ca să oprim valurile acestor bilete?

— Crezi tu că Crosby va avea îndrăzneala să continue?

— Omul care a încercat să asasineze unsprezece persoane, poate să îndrăznească orice, tată!

Cineva bătu la ușă și un servitor apăru:

— Domnul Gribble este jos și ar vrea să vă vadă, Domnule.

— Spune-i să urce sus, te rog, — zise Cardby bătrânul (și se întoarse către fiul său): Acuma vom avea noutăți din oraș, Mick.

— Mi-ar fi plăcut să-mi aducă pe Crosby cu el, — răspunse Mick. Când voiu întâlni pe acest om, lucrurile vor merge minunat. Iubește societatea criminalilor; la Dartmoor el va putea să-și satisfacă gustul timp de mulți ani.

— Numai să nu ne scape, — observă tatăl său.

— Sau să nu se întâmple să nu-l prindem viu, — conchise, cu liniște, Mick.

CAP. XII.

Raportul lui Gribble

Inspectorul Gribble își arătă capul melancolic în întredeschizătura ușei și oftă adânc. Apoi intră în odae făcând un semn din cap Cardby-iilor și strânse cu tristețe mâna inspectorului poliției locale. Privirea lui se opri pe mâinile bandajate ale lui Mick și ridică din umeri cu un aer descurajat.

— Te-ai bătut din nou? — gemu el. Dragul meu prieten, n'o să trăiești decât până la trei zeci de ani, dacă continui astfel. Nu ești un om, ești un explosiv. Ai noutăți? Din parte-mi, eu nu cred.

— Noutățile le așteptăm dela Dumneata, — zise Cardby senior. Ce se petrece la Londra? Ai putut să pui mâna pe Crosby?

— O, nu! Nici nu m'am gândit. Norocul n'a fost niciodată cu mine.

— Bine, bine; dar nu fii așa de pesimist și povestește-ne ce știi.

— Eu mi-am primit ordinul de percheziție și cu câțiva oameni m'am îndreptat spre locuința lui Crosby. Casa era goală dela pivniță până la pod. Am întrebat vecinii: Ei auziseră sgomote în casă și târziu, în noapte, plecarea mașinilor. Am petrecut un ceas scotocind prin toate colțurile, n'am găsit nimic, de altfel, eram sigur dinnainte. Nu este, în această casă, nimic care să poată dovedi că Crosby ar fi

altceva decât un cetăţean bun; hârtiile sale, cel puţin acelea pe care le-a lăsat el, sunt cu totul nevinovate. Dela pivniţă până la pod, nu e nimic care ar putea vorbi contra lui.

— Ai vreo noutate dela fiica lui? — întrebă Mick.

— Da, s'a văzut ieşind, ieri seara, puţin mai de vreme de ora 9. Proprietarul hotelului îi purta valiza până la taxi; de atunci nu s'a mai văzut şi, eu n'am putut găsi urmele taxiului care a dus-o.

— Aţi putut afla dela proprietar dacă Crosby cumpărase imobilul, sau dacă nu, în ce condiţiuni îl locuia?

— Da; l'a închiriat de acum trei ani şi pe o durată de şapte ani plătind nouă sute de livre pe an. El se arată perfect ca locatar ca şi în alte lucruri. N'am vrut să mă risc fără anumite indicii. Dar cu toate astea am alarmat toate posturile de poliţie dându-le semnalmentele lui Crosby. Dacă n'am probe suficiente de vinovăţia lui, când va fi prins, sunt eu acela care va fi dat în judecată şi mă vor da afară din slujbă. Aceasta ar fi încă odată norocul meu obişnuit!

— Dacă se găseşte că Dumneavoastră nu aveţi dovezi suficiente pentru a aresta pe Crosby, — remarcă Mick, — va fi întotdeauna imprudent să arestăm pe cineva în această ţară. Ascultă-mă bine câteva minute, bunul meu prieten, şi eu îţi voiu povesti cum stau lucrurile.

Gribble îl ascultă în tăcere şi expresia feţei sale trecea dela obişnuita lui descurajare la o vagă încercare de surâs.

— După cele ce mi-aţi povestit, — zise el, însfârşit, — mi se pare că ai destule asupra lui Crosby pentru a-i distruge vieaţa.

— A-i distruge?... Repetă Mick, — ce mai trebue atunci pentru a-i face unuia viața imposibilă? Presupun că dacă Dumneata vezi un om cu funia la gât, gata de a fi spânzurat, vei spune că împrejurările sunt plictisitoare pentru el. Aveți în mână destule probe contra lui Crosby pentru a-l face să intre în închisoare, dacă puteți să-l găsiți bine înțeles.

— A! Iată! Această afacere este numai în: „dacă“ și în „dar“. Nu-mi fac iluzii pe această chestiune, nu vom găsi niciodată pe Crosby. Lumea e mare, Mick, Crosby este, poate, deja, departe.

— Mulțumesc dragul meu. Eu știam că prezența D-tale ne va fi o mare încurajare și că toate speranțele noastre ne vor fi permise. Dar, să vedem ce trebuie să mai facem ? Iată, luni de zile de când căutați pe autorul biletelor de bancă false; noi v'am spus cine a gravat plăcile, cine a compus cerneala și cine a dat indicațiuni pentru imprimarea biletelor și toată reacțiunea Dvs. consistă în a ne privi cu ochi de câine bătut și a ne prezice cele mai rele catastrofe:

— Nu e așa de exasperant faptul dacă vom ști unde se găsește Crosby, — zise Gribble.

— Dvs. voiți, cred eu, ca el să vă aștepte în biroul Dvs. din Scotland Yard îngrijorat că vede că nu vine nimeni să-l aresteze, Gribble! Dar pentru moment, inspectorul local ar vrea să vii D-ta cu el până la Cresset Lodge, poate că veți avea norocul să găsiți într'un colț mașina de imprimat. Dacă o descoperiți, veți putea zice băncilor că îngrijorările lor sunt terminate. Ai face bine dacă ai pleca înainte de a cădea noaptea.

Eu am câțiva oameni jos care ne vor da o mână de ajutor, — zise inspectorul local.

— Am și eu de asemenea pe sergentul Wild care mă așteaptă în mașină. Dar mă întreb ce vom putea găsi în această casă incendiată, — gemu Gribble.

— Ești absurd, Gribble! — ripostă Mick. Nu se distruge așa de ușor orice urmă de mașină de imprimat și dacă plăcile gravate sunt ascunse undeva, eu nu cred că focul a putut să le facă absolut de nerecunoscut.

— Nu se poate ști, — zise Gribble.

Carâby senior se întoarse către inspectorul local:

— Ia-l, — zise el, — înainte ca buna lui dispoziție să nu devină contagioasă și să nu ne strâmbăm cu toții de râs. Trebuia să te faci artist Gribble.

— Am dorit-o adesea, în loc să fac această meserie care este cea mai rea din toate. Dvs. mă însoțiți împreună cu Mick?

— Oh! Nu, am văzut destul această casă. Voiu rămâne aici, încă, câteva ore înainte de a pleca la Londra. Cât despre Dvs. nu uitați că sunteți aici pentru a veghea la executarea legii și pentru a proceda la arestările necesare; pentru noi, ca firmă, noi nu suntem însărcinați să arestăm, nici să oprim circulația biletelor false. Puțin ne privește dacă Crosby va fi pus în lanțuri sau nu.

— Mick se îndreptă, brusc, în patul său:

— Vorbește pentru tine singur, tată! Dacă Crosby se duce sau nu la închisoare, are o importanță enormă pentru mine.

— Tare mă îndoiesc că o să-l mai vezi vreodată, — pronunță Gribble cu un ton morocănos, îndreptându-se, repede, spre ușă; dar el nu ajunsese încă, când o pernă trimisă de Mick îl lovi în cap și-i doborî pălăria care se învârti pe pământ.

— Pardon, inspectore, — zise Mick, — ce o să facem cu oamenii care sunt în hotel? Ei nu pot să rămână etern acolo și, cum rudele lor trebuie să-i creadă pe toți morți, eu presupun că ar fi mulțumiți să se ducă să-i dezamăgească în credința lor.

— Credeți Dvs. că ar fi prudent să-i lăsăm să plece? — întrebă Gribble pe inspectorul local. Aceștia sunt singurii martori oculari și cu acest Crosby în libertate, eu n'aș fi prea liniștit de soarta lor. Dacă el îi regăsește, eu cred că vom vedea evaporându-se o parte din mărturii.

— Eu sunt absolut de părerea Dvs., — zise Gribble.

— Dar Poliția ar putea să-i ia sub protecțiile ei, — obiectă Mick.

— Nu sunt destul de sigur că asta ar fi deajuns, — replică inspectorul. Se vor putea supraveghea bine atâta vreme cât vor fi aici, dar va deveni mai greu să le asigurăm o protecție adevarată, când ei vor fi risipiți în toată țara. Din punctul meu de vedere, ei ar face mai bine să rămână aici.

— Permite-le cel puțin să comunice cu rudele lor, — insistă Mick.

— Cât despre asta, eu nu fac nici o obiecțiune, — răspunse Gribble, — dar eu cred, de asemenea, că ei ar fi în mai multă siguranță rămânând aici pentru un timp oarecare, încă.

— In acest caz va trebui să preveniți proprietarul hotelului, — zise Mick.

— Mă voi ocupa, — promise inspectorul. Gândesc că vom fi înapoi în trei ore, aproximativ; puteți să vă odihniți în timpul acela.

— Tatăl meu va dormi, încă, dacă vrea; — cât despre mine, eu vreau să iau un pic de ceai, —

zise Mick sărind din pat. — In general, în afară de mâinile mele care mă dor, mă simt foarte bine.

Cei doi polițiști ieșiră din odaie.

— Vrei să mai adormi, tată? — întrebă Mick.

— Nu imediat. Nu uita că avem un birou și clienți care așteaptă raportul nostru. Și apoi vom trebui să telefonăm miss-ei Raynes, pentru a ști dacă totul merge bine.

— Eu am să mă ocup. Odihnește-te puțin până ce telefonez. Dacă e ceva nou voiu veni să-ți povestesc.

— Presupun că pleci pentru a pălăvri cu miss Lasser pe timpul ceaiului, din moment ce ești atât de grăbit să cobori.

— Tată, trebuie să te culci, nu vezi că începi să delirezi!

Și Mick ieși din cameră, alergând. El găsi pe Jeanne gata să vorbească cu Swale în sala de mâncare.

— Allo! — zise ea, — ai o mină mai bună, acuma.

— Da, mă simt mai bine. Vrei să-mi dai un pic de ceai?

— Cu plăcere. Tatăl meu este, încă, culcat. Cred că va trebui să nu se scoale astăzi. El are mereu un aer atât de obosit.

— Și ca o fată devotată ce ești, ai închis ușa cu cheia? Mulțumesc pentru ceai. Te simți mai bine Swale?

— O! foarte bine, numai că aș vrea mult să mă duc acasă.

— Mi-e teamă că n'o să ți se permită pentru moment. In general, câteva ore în plus n'o să facă o mare diferență după acele luni câte le-ați petrecut în pivniță. Aici nu este așa de neconfortabil, aici,

seara veţi găsi un bar, dacă acest lucru vă spune ceva.

— Ce gândeşti să faci, Mick? întnrebă Jeanne.

— De preferinţă, nimic pentru moment. Voiu lua liniştit, un pic de odihnă şi când voi avea destulă energie, voiu visa la plecare. Apropo, în locul D-tale eu nu m-aşi mişca din hotel; trebuie să stai înăuntru.

— Pentru ce?, — întrebă ea, deschizând ochii mari.

— Ai avut deja o gustare din aceea ce Milssom Crosby e capabil să dea? N-ar fi raţional să-l tentezi, încă, căci data următoare o să ieşi mult mai puţin uşor. Ia-ţi cărţi, registre, şi instalează-te confortabil în camera D-tale.

— Dar nu poate, desigur, să fie pericol, acum, când poliţia îl caută, el n'ar îndrăzni să mai încerce ceva.

— Nu crede nimic, Jeanne, nici D-ta nici Swale. E destul noroc că nu s'a întâmplat nimic, dar nu poate nimeni să fie sigur. Milssom Crosby aparţine acestei specii de oameni cărora nu le este frică să risce o lovitură grea, dacă aceasta le-ar fi utilă. Vă cer amândurora să asculţi sfatul meu.

—.Mă voiu supune, — zise tânăra fată.

— Şi eu de asemenea, — adăogă Swale.

Rămaseră să flecărească câtva timp, apoi Mick îşi ceru scuze şi plecă în căutarea hotelierului pentru a intra în cabina telefonică. Telefonă mai întâi reprezentantului Băncii pentru care lucra firma lor.

— Aici Cardby şi fiul, — zise el. Cine e la aparat?

— Ison. Ştiţi la ce oră avem întâlnirea?

— La ora 7 şi jumătate, în Marţea viitoare.

Mick aşteptă ca vorba de lozincă să fie acceptată şi continuă repede:

— Am descoperit pe autorii acestor bilete falșe, desenatorul lor și de ce erau atât de perfecte. Dar n'am găsit încă imprimeria și cu toate că cunoaștem pe omul care este în capul afacerii, l-am pierdut, din vedere pentru moment. Poliția este pe urmele lui și eu cred că vom isbuti în curând.

— E o noutate bună, Cardby. D-vs. spuneți că cunoașteți pe omul care a organizat afacerea?

— Da, dar a fugit.

Ce trebuie să facem acum? Mi se pare că noi ne-am îndeplinit contractul. D-vs., ne-ați angajat pentru a descoperi cine este în fruntea falșificatorilor de monede și cine face clișeele, noi am reușit în ambele cazuri. Desenatorul este nevinovat, el a lucrat sub amenințare; se află, în acest moment în același hotel cu mine.

Eu nu pot să vă spun nimic, Cardby. Trebuie să-mi previn șefii și să iau instrucțiunile lor. Dați-mi numărul D-vs. de telefon și vă voi chema peste o oră.

Mick dete numărul său și, — agață receptorul. Apoi, ceru biroul său și auzi vocea lui Miss Reynes.

— Allo, — zise ea. Cine vorbește?

— Mick Cardby, ce scrisoare ai primit de dimineață?

— Nu era scrisoare, era o telegramă.

— E bine!

Incă odată Mick se felicită de a fi stabilit codul pentru conversațiunile sale de afaceri; foarte adesea străinii încercaseră să obțină unele informațiuni utilizând numele lui, dar ignoranța lor asupra codului i-a trădat în totdeauna.

— E ceva nou, Domnișoară?, — întrebă Mick.

— Nu mare lucru. Când vă înapoiați? —

— Poate puțin mai târziu, diseară. Spune-mi care sunt?

— Au venit doi vizitatori, astăzi. Unul din ei voia să vă însărcinați cu o afacere de contrabandă în districtul Tidal Basin. Al doilea voia ca firma D-vs. să facă cercetări cu privire la locurile unde i se duce nevasta. I-am spus că Dvs., nu vă ocupați de aceste chestiuni.

— Bine ai făcut. Și ce ai spus primului?

— Omul nu voia să-mi precizeze nimic; el pretindea că era foarte confidențial și că ar vrea mai bine să revină. I-am fixat o întâlnire la orele 11 dim. e bine așa?

— Sper, bine, că cine știe ce poate surveni de aici în colo.

— Vreți să-mi dați instrucțiuni?

— Numai aceasta: Doresc mult să intru în relații cu cineva care ar fi văzut pe Milsom Crosby astăzi. Dacă auzi pe cineva vorbind, mă previi imediat. Poți deasemenea să telefonezi mamei mele pentru a spune că suntem bine și că ne va vedea, poate puțin mai târziu, diseară. Eu sunt la Ringwood.

— S'a înțeles, Domnule Cardby, la revedere.

Mick agață receptorul și se reîntoarse în sufragerie.

— Mai este încă o ceașcă de cafea pentru mine?,— întrebă el pe Jeanne. In timp ce bea, Swale înăbuși un căscat și intră în camera lui.

— D-ta n'ai somn Jeanne? — întrebă Mick.

— De loc, Am stat culcată mai multe ceasuri. Arată-mi mâinile.

El i le întinse. Jeanne desfăcu bandajul și examină cu atenție rănile. Ar trebui să mergi la un farmacist și să te panseze curat, — zise ea. Te însoțesc

— Am descoperit pe autorii acestor bilete falșe, desenatorul lor și de ce erau atât de perfecte. Dar n'am găsit încă imprimeria și cu toate că cunoaștem pe omul care este în capul afacerii, l-am pierdut, din vedere pentru moment. Poliția este pe urmele lui și eu cred că vom isbuti în curând.

— E o noutate bună, Cardby. D-vs. spuneți că cunoașteți pe omul care a organizat afacerea?

— Da, dar a fugit.

Ce trebuie să facem acum? Mi se pare că noi ne-am îndeplinit contractul. D-vs., ne-ați angajat pentru a descoperi cine este în fruntea falșificatorilor de monede și cine face clișeele, noi am reușit în ambele cazuri. Desenatorul este nevinovat, el a lucrat sub amenințare; se află, în acest moment în același hotel cu mine.

Eu nu pot să vă spun nimic, Cardby. Trebuie să-mi previn șefii și să iau instrucțiunile lor. Dați-mi numărul D-vs. de telefon și vă voi chema peste o oră.

Mick dete numărul său și, — agață receptorul. Apoi, ceru biroul său și auzi vocea lui Miss Reynes.

— Allo, — zise ea. Cine vorbește?

— Mick Cardby, ce scrisoare ai primit de dimineață?

— Nu era scrisoare, era o telegramă.

— E bine!

Incă odată Mick se felicită de a fi stabilit codul pentru conversațiunile sale de afaceri; foarte adesea străinii încercaseră să obțină unele informațiuni utilizând numele lui, dar ignoranța lor asupra codului i-a trădat în totdeauna.

— E ceva nou, Domnișoară?, — întrebă Mick.

— Nu mare lucru. Când vă înapoiați? —

— Poate puțin mai târziu, diseară. Spune-mi care sunt?

— Au venit doi vizitatori, astăzi. Unul din ei voia să vă însărcinați cu o afacere de contrabandă în districtul Tidal Basin. Al doilea voia ca firma D-vs. să facă cercetări cu privire la locurile unde i se duce nevasta. I-am spus că Dvs., nu vă ocupați de aceste chestiuni.

— Bine ai făcut. Și ce ai spus primului?

— Omul nu voia să-mi precizeze nimic; el pretindea că era foarte confidențial și că ar vrea mai bine să revină. I-am fixat o întâlnire la orele 11 dim. e bine așa?

— Sper, bine, că cine știe ce poate surveni de aici în colo.

— Vreți să-mi dați instrucțiuni?

— Numai aceasta: Doresc mult să intru în relații cu cineva care ar fi văzut pe Milsom Crosby astăzi. Dacă auzi pe cineva vorbind, mă previi imediat. Poți deasemenea să telefonezi mamei mele pentru a spune că suntem bine și că ne va vedea, poate puțin mai târziu, diseară. Eu sunt la Ringwood.

— S'a înțeles, Domnule Cardby, la revedere.

Mick agață receptorul și se reîntoarse în sufragerie.

— Mai este încă o ceașcă de cafea pentru mine?,— întrebă el pe Jeanne. In timp ce bea, Swale înăbuși un căscat și intră în camera lui.

— D-ta n'ai somn Jeanne? — întrebă Mick.

— De loc, Am stat culcată mai multe ceasuri. Arată-mi mâinile.

El i le întinse. Jeanne desfăcu bandajul și examină cu atenție rănile. Ar trebui să mergi la un farmacist și să te panseze curat, — zise ea. Te însoțesc

CAP. XIII.

O întrevedere unică

— Mă așteptam că o să fii surprins, — remarcă miss Reynes.

— Surprins? Dar am sufletul tăiat! Credeți că miss Milsom Crosby era sinceră?

— Da, era prea turburată pentru a-mi povesti minciuni.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că Dvs., momentan, sunteți absent dela birou și că vă voiu transmite mesajul la întoarcere. Ea îmi telefonă din cinci în cinci minute pentru a ști dacă v'ați întors, poate că o și face deja în momentul acesta.

— Bun; spune aceasta: Eu sunt în drum de întoarcere dela Southampton unde am făcut o anchetă și trebuie să mă opresc la Winchester. O voi aștepta în astă seară la ora 7 în hallul hotelului Unicorn. Dacă ea pleacă din vreme cu automobilul, poate foarte bine să ajungă la timp. Adaogă că eu voi fi, probabil, obligat să trec noaptea la Winchester, că nu pot să-i dau o altă întâlnire. M'ai înțeles bine?

— Da, foarte bine; îi voiu transmite mesajul.

— Incă un cuvânt: Dacă vă întreabă prin ce mijloc ar putea să comunice, ea însăși, răspunsul ei,

spune-i că v'am dat instrucțiuni pentru a mi le transmite și că eu nu vreau să vorbesc cu nimeni de această întâlnire, cu nimeni altul decât cu D-ta. In cazul când ca te-ar întreba cum ai putut să intri în relațiuni cu mine, spune-i că am telefonat dela Southampton pentru a cere noutăți dela birou. In tot cazul oricare ar fi răspunsul ei, telefonează-mi imediat. La revedere.

Mick se repezi pe scară, sculă pe tatăl său, și-i povesti tot ce se petrecuse. Bătrânul detectiv se sculă în patul său, când Mick îi explică aceea ce Miss Crosby aștepta dela el.

— Toată afacerea asta este piezișe, Mick, — zise el. Chiar dacă Miss Crosby nu știe, într'adevăr, unde se găsește tatăl ei, e puțin probaibl că ea se adresează nouă, mai degrabă decât s'ar adresa unuia din banda sa pentru a o ajuta să-l caute. Ai uitat micul episod dela Queen's Hall?

— Oh! Nu; ea nu avea aerul unuia care vrea să ni se adreseze nouă în caz de nevoie. Sunt în întregime de părerea ta în ce privește partea bizară a acestei afaceri; dar este, poate, singurul lucru bun, că, prin fiică, vom putea să dăm de tatăl său și eu nu vreau să-mi scape această ocazie. Se poate judeca afacerea din două puncte de vedere: Dacă cu drept cuvânt Miss Crosby nu știe unde e tatăl său, noi îi vom spune că vom încerca să-l găsim și este adevărul adevărat; pentrucă toate sforțările noastre nu tind decât la aceasta; dacă din contra povestea e inventată în orice afirmație și dacă ea știe prin urmare unde se ascunde Crosby, acesta va fi pentru noi un veritabil noroc de a ne găsi în prezența unei persoane posedând această prețioasă informație chiar dacă ea tace. Nu ne putem lipsi de această ocazie, tată!

— Da, se poate foarte bine, — replică Cardby senior cu seriozitate. Milsom Crosby ne-a trimis deja o primă dată pe fiică sa, cu acea poveste dela Barcelona, pentru a se scăpa de prezența noastră. Se poate să ne-o trimită astăzi, de data aceasta pentru o altă rațiune:. Eu cred că nu mai vrea acum să se scape de tine, dar, contrariu, te ia. Mă mir numai că ne-a crezut așa de naivi pentru a cădea în plasă atât de grosolan țesută.

— Eu sunt cu totul de părerea ta, tată. Sunt sigur că ai dreptate, dar vreau să supraveghez de aproape pe această tânără fată; că ea știe unde se găsește tatăl ei sau nu, reprezintă pentru noi cel mai bun mijloc de a avea pe Crosby, căci mai curând sau mai târziu ea va avea, prin forța lucrurilor, noutăți. Dacă o ținem lângă noi, putem să avem și noi.

— Atunci, tu vrei, cu drept cuvânt, să mergi la Winchester, dacă ea acceptă întâlnirea?

— Desigur!

— Ești nebun!

— Da, o știu. Dar poți tu să-mi spui cum putem să găsim urmele lui Crosby?

— Nu știu nimic; Eu m'am răsgândit și, renunț.

— E bine că renunți. Dar eu nu pot să pierd ocazia. Nu cred să risc ceva ducându-mă la Winchester. Crosby nu va îndrăzni să se arate și de fiica sa nu mi-e frică. Și, apoi, să fii liniștit, mă voiu duce înarmat.

— Poți să fii sigur că Milsom Crosby și-a luat dispozițiunile lui pentru a te primi. El a putut să prepare o combinație ca să nu mai ajungi la Winchester, — e foarte ușor să te oprească în drum.

— Crosby, singur, nu e capabil să-și ia dispozițiile; eu pot așa de bine să voiajez cu o excortă,

Tu vei fi într'o trăsură înainte, a mea şi a lui Gribble va închide drumul cu un sergent, D-ta ai să te opreşti de o parte a hotelului şi-l vei supraveghea până ce eu ies. Nu se poate face mare lucru în condiţiunile acestea.

— Bine, fă cum vrei; e inutil să încerc să discut cu tine. Ia-ţi dispoziţiile şi te voiu urma. Numai, eu continui să cred că e o nebunie să mergi.

In acest moment bătăi în uşă şi cineva chemă pe Mick la telefon.

— Vom avea răspunsul! — zise el, repezindu-se către cabină.

Era tot miss Rayne.

— Miss Milsom Crosby a telefonat, — zise ea, — şi i-am transmis mesajul D-vs. Ea m'a întrebat în mai multe rânduri dacă n'ar fi posibil să vă vadă în oraş, dar eu i-am răspuns că nici să nu viseze. Atunci după câteva minute de ezitare, ea a acceptat să fie la întâlnire la ora 7 seara. Alt lucru încă: Ea voia să ştie absolut dacă D-vs. voiajaţi singur şi am spus că nu ştiu nimic. Mai aveţi alte ordine să-mi daţi?

— Nu cred; poţi să-mi spui de unde a telefonat?

— Nu, dar voi încerca să ştiu. La revedere. O! gândesc că va trebui să telefonez mamei Dvs. pentru a o preveni că nu vă întoarceţi acasă astă seară.

— Da, te rog! Eu cred că suntem condamnaţi să rămânem o veşnicie în Hampshire. Puteţi să plecaţi acuma, că vă voi vedea mâine.

Mick trimise un mesaj la Marple, rugând pe Gribble să vină la hotel cu sergentul Wilde atât de repede cât va putea. El relată conversaţia sa tatălui său şi începu a revizui armele căci miss Crosby poate că nu era singura persoană pe care avea s'o întâl-

nească. Gribble sosi cu totul gâfâind, ascultă noutatea și își exprimă imediat părerea.

— E o cursă, Mick, Eu nu văd nimic bun, nu vei putea să găsești niciodată pe Crosby; într'adevăr n'ai noroc.

— E treaba mea; acum vreau să vă spun ceeace aștept dela D-vs.

Mick explică planul și-și aruncă o privire la ceasornic.

— Trebuie să plec în 10 minute, — conchise el.

Intră în curte, umplu cu esență, cu apă și cu ulei mașina, se aprovizionă cu Sandwishes și aștepta restul bandei. Tatăl său sosi primul și în vreme ce flecăreau, Jeanne Lasser intră în hall.

— D-vs., ieșiți?, — întrebă ea, remarcând pălăria și pardesiul de piele al lui Mick.

Acesta n'avu timp să răspundă:

— Da, e o întâlnire cu o doamnă la Winchester, — zise tatăl său.

Tânăra fată se roși și o sbughi în cameră.

Câteva minute mai târziu, lanțul de mașini, porni pe drum cu Cardby senior în frunte, într'un automobil închiriat.

Mick îl urma la 30 de metri și Gribble închidea micul lanț al mașinilor cu Wild. Călătoria se făcea fără încurcătură și la orele șapte fără cinci, trăsurile se întoarseră în High Street; prima depăși, ușor, hotelul și se gară la 12 m., în dosul lui. Mick se opri în fața porții și ultima trăsură se gară la 12 m. înapoi. Mick intră în hall și privi în jurul lui: trei sau patru oameni ședeau în jurul unei mese; dar nu era nici o urmă de miss Crosby. Tânărul comandă o băutură, se așeză și luă un jurnal; Acele orologiului depășiseră cu 10 minute ora fixată pentru întâlnire și, miss

Crosby, nu era 'acolo. Deodată, o idee îi trecu prin gânduri lui Mick; el se ridică dintr'o săritură și se repezi în cabina telefonică, acolo ceru numărul hotelului dela Ringwood și-l rugă pe hangiu să cheme pe miss Lasser la aparat.

— Ascultă-mă Jeanne, — zise Mick, când ea sosise. Când ai terminat cu masa urcă-te imediat în cameră, încuind ușa cu cheia și, nu mișca, până la întoarcerea mea. Dacă cineva vrea să te vadă, sau îți transmite un mesagiu dela mine sau dela tatăl meu, nu ține nici o socoteală. Spune același lucru la cei trei însoțitori.

— Dar ce se petrece, Mick?

— Vă voi spune mai târziu. Pentru moment sunt puțin nervos. Fii amabilă și fă ceea ce-ți cer.

— Prietena D-vs., e bine? — întrebă Jeanne.

— Nu face rău, mersi! Pe curând! Mick întrerupse comunicația și ceru postul de poliție din Ringwood. Inspectorul intrase tocmai în Marple.

— Sunt îngrijorat de acești oameni care sunt la hotel, — îi zise Mick. V'ași fi foarte recunoscător dacă ați putea să lăsați paza acolo, până la întoàrcerea noastră. Tatăl meu, Gribble și Wild, sunt cu mine la Winchester unde cred că suntem pe o pistă.

— Mă duc imediat la hotel.

— Mulțumesc, voiu fi mai liniștit, astfel.

Cardby se întoarse în hall și-și reluă jurnalul; acum când era asigurat de soarta însoțitorilor săi, aștepta cu mai puțină neliniște. Miss Crosby avea deja 20 de minute de întârziere.

Deodată, Mick auzi ușa deschizându-se și văzu, apărând, pe tânăra fată.

D-ra Crosby se schimbase de când o văzuse ultima dată; Puțin, din siguranța ei, făcând loc unei îngri-

jorări care se ghicea din toată atitudinea ei. Ea înaintă cu un pas şovăitor, către Mick, care se înclină uşor. Se aşează într'un fotoliu în faţa lui şi tremură, cu tot mantoul greu de blană cu care era îmbrăcată.

— Nu doriţi să luaţi ceva pentru a vă încălzi?, — reluă Mick. Aşa că, mă gândeam, deja, să plec înapoi. Cred că nu vi s'a întâmplat nimic supărător în drum!

— Şoferul meu s'a înşelat de drumul ce urma, e absurd! sunt mulţumită că n'aţi plecat şi-mi cer scuze de a vă fi făcut să aşteptaţi. D-vs. sunteţi foarte amabil de a fi acceptat această întâlnire, cu toate cele ce v'am spus rândul trecut când ne-am întâlnit.

— Imi aduc aminte foarte bine şi trebuie să vă mărturisesc surpriza mea că D-vs. v'aţi adresat mie pentru a vă ajuta. Aşi fi dorit să-mi daţi unele explicaţiuni în chestiunea aceasta, Miss Crosby.

— N'am mare lucru să vă spun. Tatăl meu a părăsit, ieri, apartamentul spunându-mi că va fi înapoi a doua zi dimineaţă. M'am aranjat ca să petrec noaptea la prieteni şi am plecat în grabă în cursul serii. Am încercat să telefonez acasă, azi de dimineaţă, pentru a preveni că mă voi întoarce, dar n'am putut să obţin răspunsul. Am telefonat de mai multe ori şi, în sfârşit, am trimis un comisionar cu un cuvânt, dar el a revenit în curând spunându-mi că întreaga casă era goală. Am alergat foarte alarmată.

Se opri un moment şi puse paharul la buze. Mick ascultă fără a o întrerupe: până'n prezent povestea ei corespundea cu aceea ce îi spusese Gribble.

Atunci, am telefonat în toate locurile unde credeam să-l pot găsi, — continuă tânăra fată, — dar ni-

meni n'a putut să-mi dea o informație. In după amiaza de astăzi, am început să desperez, când, de odată, mi-am zis că, deoarece tata avusese destulă încredere în firma D-vs. pentru a fi vrut să vă întrebuințeze, cel mai bun lucru pe care aveam să-l fac, era să mă adresez D-vs., pentru a vă cere concursul.

Din nou, tânăra fată, se opri și ridică ochii; părea că așteaptă pe Mick să vorbească, dar tânărul continuă să tacă; povestea începea să-i deștepte neîncrederea: totul îi părea prea inofensiv, prea natural și dădea impresia unei lecții învățate pe dinafară.

— Sunt sigură că D-vs., puteți să mă ajutați, dacă vreți, — insistă Miss Crosby. Pot să vă cer să-mi regăsiți pe tata?

— Mă purprinzi, D-ta, miss Crosby, — replică Mick. Tatăl D-vs., nu este un copil în stare de a se pierde ieșind din casă. Și eu cred că el poate foarte bine să se apere singur. Adaogă la aceasta, că el lipsește numai de câteva ceasuri și vei înțelege dece sunt eu surprins. Chiar în împrejurări mai turburătoare, rudele nu încep să se adreseze poliției sau detectivilor particulari decât după mai mult timp decât așa. Nu, nu-mi explic deloc cererea D-vs.

— Eu văd că D-vs., n'aveți încredere în mine, Domnule Cardby și, o regret. M'am supărat pe D-vs., când am auzit ceea ce ați zis în fața Queen's Hall-ului, dar, acum, vă cer cu toată sinceritatea să-mi veniți în ajutor.

— Tatăl D-vs., poate că este, cu vreunul din prietenii pe care nu-i cunoașteți D-vs.; el a putut, astfel, să fie chemat pentru afaceri și, eu mă scuz de a vă spune, e posibil ca să fie undeva în împrejurări pe care preferă să nu le cunoașteți, Dece să nu așteptați

ca temerile D-vs., să fie justificate și să vă adresați, atuncea, mie? Insărcinându-mă de cercetări, de acum, veți putea jena pe tatăl D-vs.

— Dar D-vs., înțelegeți, deci, — reluă, ea, cu amărăciune, — că tatăl meu nu a lipsit niciodată în felul ăsta. Sunt sigură că i s'a întâmplat ceva supărător.

— Cardby se așează cu coatele pe masă și fixă pe pe tânăra fată cu privirea lui pătrunzătoare.

— Am un mijloc de a vă ajuta, — zise el.

— Vă voi fi recunoscătoare pentru tot concursul pe care mi-l puteți da.

— Voi intra în relațiuni cu prietenii mei dela Scotland Yard. — continuă Mick, încet, fără a o părăsi din ochi; le voi povesti faptele și le voi cere să alarmeze poliția pentru ca ea să lanseze un apel de S. O. S., în toată țara pentru căutarea tatălui D-vs.

Tânăra fată tresări și strânse convulsiv paharul pe care-l ținea în mână; ea își plecă genele, ascunzând privirea, lui Mick, care continuă s'o observe cu atenție. Când îl privi din nou, ochii lui, nu exprimau decât o mare descurajare.

— Vă mulțumesc mult, — zise ea; dar nu credeți D-vs., că aceasta ar fi cam prematur? Vreau să spun că împrejurările trebuie să fie grave în mod particular pentru a se trimite acest mesaj de S.O.S., de către Scotland Yard; nu-i așa?

— Da, e exact. Dar după cele ce mi-ați spus am crezut să înțeleg că era vorba, direct, de un caz foarte turburător. Înțelegeți că atunci când aproape 7 milioane de locuitori vor fi auzit acest apel de S.O.S., vor fi multe șanse ca tatăl D-vs., să es găsească.

Mick se opri, apoi adăogă ca după reflexie:

— Desigur, acei care vor ști ce a devenit tatăl

D-vs., vor proceda, ca deobiceiu, adică vor comunica informațiile lor la Scotland Yard.

Miss Crosby își bea vinul ei, cu mici înghițituri; mâna ei tremura. Mick se răsturnă în fotoliu și așteptă răspunsul ei.

— Eu văd că nu aveți în realitate intenția de a mă ajuta, — pronunță, în sfârșit, tânăra fată. Voi fi obligată să mă adresez altuia.

— D-ta, ești sigură că îmi spui adevărul, miss Crosby?

— Desigur!, — replică tânăra fată cu indignare. Credeți D-vs., că am făcut tot drumul acesta pentru a vă povesti minciuni și că am să vin aici, dacă, cu adevărat, nu aveam nevoie de concurs?

— Viața este atât de stranie și eu n'am încercat, niciodată, să înțeleg ceea ce se petrece în capul unei femei. Dece vă turbură până la un punct așa de înalt, absența tatălui D-vs.? Ce vă face să presupuneți că i s'ar fi întâmplat o nenorocire? De ce pericol este amenințat?

— Nu pot să-mi explic de altfel nici lipsa lui, nici de ce era.

— Are el alte rude, decât pe D-ta?

— Nimeni, atâta pe câte știu.

— Mama D-vs., e moartă?

— Da, a murit la nașterea mea și natural n'am nici o amintire dela ea.

— Ai fost vreodată la proprietatea pe care o posedă tatăl D-vs., în New-Forest?

— New-Forest? Tatăl meu n'are proprietate pe acolo.

— Adevărat? Mă înșel, eu, atunci. Credeți D-vs., că tatăl D-vs., ar fi în acest moment în compania unuia din condamnații pe care îi adună?

— Eu nu cred, căci el trebuia să fie astă seară în oraș pentru a vorbi la o reuniune la Qeen's Hall. Nu este în obiceiurile lui de a lipsi dela aceste reuniuni și știu cât se interesează de aceste chestiuni.

— E posibil ca el să fie, deja, la acest meeting!

— Sunt sigură că nu.

— Cum puteți să fiți sigură când nu știți măcar unde se găsește?

Tânăra fată părea a se turbura din nou, apoi se aplecă spre Mick:

— Vă voi povesti mai multe lucruri pe care D-vs., nu le știți, — murmură ea.

CAP. IV.

Ce povesteşte Miss Crosby

— V'am ascuns nişte lucruri şi văd acuma că am făcut o greşală, — zise miss Crosby; regret şi voi avea să înţeleg că nu puteam să vă păcălesc.

Caruby nu răspunse, — el aştepta urmarea, cu neîncredere.

— Am multe motive de a fi îngrijorată în ce priveşte pe tatăl meu. Vă voi explica. Imi vorbeşte adesea de afacerile sale, cred că sunt singura confidentă a lui. El se ocupă de o grămadă de întreprinderi directe. Ieri, mi-a spus că avea două afaceri foarte importante pe care trebuia, neapărat, să le aranjeze săptămâna aceasta. Luase întâlnire, pentru dimineaţa asta la orele 11, cu un oarecare domn Clews pentru una din aceste afaceri. Am telefonat D-lui Clews şi mi-a răspuns că tatăl meu nu venise la întâlnire, ceea ce nu i se întâmplase niciodată, Dacă nu v'am mai spus-o mai de grabă este pentru aceea că eu nu vream să vorbesc nimănui de afacerile tatălui meu. Văd, acuma, că am făcut o greşală.

— Cine este acest domn Clews şi de ce afacere e vorba?

— N'am nici o idee. Tot ceea ce pot să vă spun, referitor la d-l Clews, este aceea că are un birou în Aldersgate Street No. 37, în ţinut.

— V'a spus, el, de ce tatăl D-vs., voia să-l vadă?

— Nu, desigur. Presupun că s'a gândit că nu mă privește asta.

— Este destul de adevărat. Ce mi-ați mai ascuns, încă?

— Un fapt aproape asemănător; în afară că întâlnirea n'a eșuat, pentrucă trebuie să aibă loc mâine dimineață la orele 11 și, ea face obiectul celei de a doua afaceri. Dacă tatăl meu nu vine la această întâlnire, nu mă voiu mai putea îndoi că i s'a întâmplat ceva, foarte serios.

— Dacă trebuie să vă ajut, faceți mai bine de a povesti tot ce știți în privința celei de a doua întâlnire.

— Nu pot să vă spun decât câteva fapte. Tatăl meu trebuie să se întâlnească cu căpitanul unui vas Milsom-Maid, deasupra lui Hanover Stairs, la Roterhithe și știu că această intrevedere este foarte importantă.

— Milsom Maid... asta trebuie să fie o corabie care interesează mult pe tatăl Dvs. Este a lui?

— Nu sunt sigură, dar e posibil.

— Ai vreo idee de motivul acestei întâlniri?

— Nu, — știu numai că tatăl meu voia necondiționat să fie acolo.

— Înțeleg, Acum puteți să-mi spuneți, cu exactitate, ce așteptați dela mine?

— Dacă într'adevăr vreți să mă ajutați.

— Sunt aproape sigur că tatăl meu n'are să se opună ca firma noastră să se ocupe de a căuta pe tatăl Dvs., dar mai întâi trebuie să vorbesc cu el.

— Și atunci vă veți însărcina?

— Da, dar aș vrea să-mi spuneți cum trebuie să procedez.

— Aceasta vă privește, desigur, mai mult decât pe mine, Domnule Cardby. N'am nici o experiență de acest fel de afaceri; — cum vreți Dvs. ca să dau sfaturi unui expert? Eu vă voiu procura, evident, tot ajutorul meu, dacă Dvs., întreprindeți acest lucru.

— E bine. Ce vreți să faceți plecând de aici?

— De ce mă întrebi?

— Pentrucă dacă primesc misiunea ce-mi încredințezi, aș vrea să pot comunica cu Dv. în orice moment. — Pot fi probleme pe care Dvs., singură, puteți să le rezolvați.

— Da, eu înțeleg aceasta. Nu îndrăznesc, însă, să intru în casă. Aș fi prea nenorocită, singură. Atunci, am luat câteva lucruri personale și m'am instalat la Warwick Hotel la Picadilly, unde voiu sta până ce tatăl meu va fi găsit. Asta vă convine?

— Foarte bine, miss Crosby. Puteți să-mi indicați printre cele mai apropiate relațiuni ale tatălui Dvs., pe acelea care mi-ar permite să intru în contact cu el?

— Eu m'am informat, deja, dela ele; dar, fără rezultat.

— Aș vrea neapărat să am numele lor.

— Bun; voi face o listă pe care vă voiu trimite-o la birou. Mi se pare că Dvs. voiajați mult, Domnule Cardby.

— Da, destul de des.

— In seara asta vă întoarceți la Londra?

— E posibil. N'am s'o știu, însă, decât peste o oră.

— Dvs. sunteți un om misterios!

— Nu atâta cât multe alte persoane. Cunoașteți Dvs. districtul New-Forest, Miss Crosby?

— Am fost în câteva rânduri cu automobilul când eram la Bournemouth.

— Este o foarte frumoasă regiune, sunt colţuri încântătoare. Am descoperit, ieri, un orăşel, cu desăvârşire delicios, care se cheamă Marple, îl cunoaşteţi?

Tânăra fată tresări, apoi îşi reveni şi privi pardoseala.

— Mi se pare că am auzit acest nume, dar nu pot să-l situez, — zise ea.

— E păcat. V'a trebui să vă duceţi şi să vizitaţi cu tatăl Dvs. acest loc de farmec. El ar putea face un mare centru de convalescenţă pentru prietenii lui dela Dartmoor.

Lis Crosby se înroşi şi, îşi muşcă buzele:

— Pentru ce detestaţi Dvs. atâta pe tatăl meu? — întrebă ea.

— Vrei să mai iei ceva, încă, miss Crosby?

— E o manieră destul de stângace de a eluda chestiunea.

— Am făcut-o expres, aceasta previne lumea să nu-şi mai repete întrebarea.

— Bine, am înţeles. Apropo, ce mod de plată vreţi pentru a întreprinde această muncă?

— Vom vorbi altă dată. Sunteţi sigură că nu puteţi să-mi daţi o indicaţie utilă? Nu cunoaşteţi pe nimeni prin care aşi putea să intru în contact cu tatăl Dvs.?

— Mă tem că nu. Eu credeam că firma Dvs. era destul de în curent cu aceste afaceri pentru a nu avea nevoie de ajutorul clienţilor în investigaţiunile acestea. Eu sunt sigură că Dvs. n'aţi avut nevoie de ajutor când aţi regăsit pe fata lordului Morne?

— Eu nu mi-am scris, încă, memoriile din punctul acesta de vedere, — zise Mick. In tot cazul acela nu semăna întru nimic cu dispariţia tatălui Dvs. Aveţi Dvs. intenţia de a nu face nimic şi să mă lăsaţi liber în cercetările mele, sau mai bine veţi încerca şi Dvs. să-l regăsiţi?

— Dar, eu vreau, desigur, să fac tot ce voi putea. De ce-mi puneţi această întrebare?

— Pentrucă mă întrebam cum veţi proceda Dvs. la cercetări?

— N'am cea mai mică idee. Avem aerul că ne măsurăm tot timpul.

— E un bun exerciţiu, miss Crosby.

— Pentru aceia care au spiritul fertil; dar nu-i cazul meu.

— Atunci imitaţia e perfectă.

— Trebuie să mă înclin?

— O perosană aşa de seducătoare, cum eşti D-ta, mult prea obişnuită cu complimentele, să facă reverenţe când le primeşte?!

— Vă bateţi joc de mine, Domnule Crosby!

— Doamne fereşte! Mai e ceva ca să-l putem discuta împreună?

— Dvs. sunteţi grăbit să vă scăpaţi de mine. Din nenorocire voiu fi obligată să rămân aici pentru a cina.

— Regret că nu pot să rămân cu Dvs., am o întâlnire.

— De ce v'aţi scuza? E mai bine, să nu primeşti o masă cu discuţii!, — ceea ce s'ar fi întâmplat sigur.

— Incep să cred că vă sunt antipatic.

— Mi se pare că e, reciproc. Ce ai făcut cu mâinile?

Mick aruncă o privire pe mâinile bandajate.

— Vânătoarea de viezuri; — zise el; e un sport foarte periculos.

— Asta cred că v'a convenit, Domnule Cardby, eu cred că Dvs. vă place pericolul.

— Da, când sunt plătit pentru asta. Pericolul n'are altă semnificație în ochii mei decât pâinea și untul, un pat și o plimbare din timp în timp.

— Toate acestea sunt foarte puțin românești. Vă părăsesc, acum, și vă rog, faceți tot ce puteți pentru mine.

Ea se ridică întinzând mâna; Mick se înclină.

Amândoi surâdeau, dar fără nici o gingășie. Mick cunoștea femeile periculoase; el știa că ele erau mai greu de făcut umile, decât bărbații. Iris, știa că Mick era tot așa de periculos, dar cu farmecul frumuseții ei, bărbații nu-i făceau niciodată frică.

— Ce aleasă conversație am avut noi!, — zise Mick.

— Da, cu totul încântătoare!

— Da, cu adevărat încântătoare! Sper că-mi veți aduce noutăți la prima noastră întâlnire.

— Sper și eu.

Mick își luă pălăria și ieși. Afară, el făcu semn sergentului detectiv, așezat la volanul mașinei sale. Celălalt se ridică și-l urmă în dosul colțului casei.

— Ai remarcat pe această tânără femeie care a sosit la hotel într'o limuzină superbă? Ei, bine, ea spune că va rămâne aici pentru a cina: aș vrea s'o urmărești când va pleca. Eu voiu lua, pe inspectorul Gribble și ceilalți, în mașina mea, și-i voiu duce acasă; dar, mai ales, n'o pierde din vedere. Ea pretinde că locuiește la Warwik Hotel Picadilly dar poate foarte bine să se oprească în drum.

Telefonează-mi, când îți va fi posibil, pentru a-mi spune ce este. Gribble, va confirma instrucțiunile dacă le crezi de folos; spune-i cu aceeași ocazie să vină în mașina mea. Ai înțeles bine, nu-i așa?

— Da, am înțeles. Nu voiu pierde din ochi limuzina.

— Nu uita însă că această mare limuzină este foarte puternică, e foarte greu de ajuns.

— Fiți fără grijă, Domnule Cardby. Squadul meu nu se va lăsa mai prejos.

Cinci minute mai târziu, Mick mergea spre Ringwood cu tatăl său și cu Gribble. Acesta din urmă strîngea dinții cramponându-se pe scaun. Viteza lui Mick, care făcea toate virajele fără să înfrâneze vreodată, îl îngrijora și la toate plângerile lui, Mick răspundea printr'un refren la modă. In sfârșit Mick încetă de a cânta și, povesti întrevederea cu Iris Crosby. Tatăl său și Gribble rămaseră perplexi.

— Toate acestea nu-mi arată nimic vitejesc, — zise bătrânul detectiv. Această tânără fată nu este o inocentă și ea lucrează pentru tatăl său a cărui, cea mai mare dorință este să te vadă mort. Cum puteau ei să-și imagineze că tu ești atât de dobiloc ca să cazi în cursa dela Rotherhite.

— Trebuie că te-au luat drept un mic naiv, Mick, — exageră Gribble.

— Are și ea dreptate poate, — răspunse tânărul făcând un ocol cu toată viteza. In tot cazul nu pierde din vedere întâlnirea dela Rotherhite.

— Ești complect țicnit? întrebă tatăl său.

— E posibil. Dar eu vreau să am pe Milsom Crosby și cel mai bun leac pentru a-l prinde e tocmai acolo unde el mi-a întins cursa. Il voiu găsi.

— Nu fii așa de nebun, — pronunță tatăl cu o

voce gravă, — e un cosciug care te așteaptă acolo. Ai trecut, deja, prin atâtea riscuri, dar asta nu te face să speri că ai să fii întotdeauna învingător; într'o bună zi, norocul se va întoarce și va fi sfârșitul pentru tine.

— Sunt încă viu, tată și e lucru principal. Iris Crosby mă cunoaște destul pentru a ști că nu voiu uita data fixată. Tatăl său, o știe de asemenea. Va fi, poate, o serie de împușcături la Rotherhithe, dar Crosby nu va fi singurul care va uza de revolverul său; și dacă unul trebuie să piară în luptă, asta nu înseamnă, forțamente, că trebuie să fiu eu.

— Poți să fii sigur că el și-a luat toate dispozițiunile pentru ca să fii, tu, cel care moare.

— Planurile lui nu sunt întotdeauna fără greșală. Ne-a sfidat și nu vreau să se poată spune că firma Cardby și fiul, n'a ridicat această sfidare. Am ajuns în capul oamenilor mai periculoși decât el și ceea ce am făcut, deja, vom face, încă.

— Atenție! — strigă Gribble, alunecând pe scaun într'un viraj. Dacă nu faci ocolurile într'un fel mai rațional, vei muri fără intervenția lui Milsom Crosby.

— Nu te necăji, amicul meu, belelele crestează obrajii, fac să păleasscă figura și să albească părul. Totul va sfârși foarte bine, vei vedea. Dar al dracului drum!, lung mai e până la Ringwood! Cred că vei fi mulțumit să bei câte ceva?

— Ceilalți doi se priviră ridicând din umeri.

— Ești descurajant, — zise tatăl.

— Absolut, — adăogă Gribble. Apoi conversația încetă.

Mick se gândi la Jeanne Lasser. De obiceiu femeile îl agasau, mai ales acelea care se arătau cochete, dar era ceva straniu de atrăgător în sim-

plicitatea Jeannei și mișcător în încrederea ce și-o pusese în el.

— Eu cred că tu-ți prepari un sfârșit atroce la Milsom Crosby, — ironiză tatăl său. O văd din expresia feroce a figurii tale.

Mick se înroși și zise, apăsând pe accelerator:

— Tu ai toată dreptatea, tată.

— Am ghicit-o imediat, — replică bătrânul detectiv.

Mick îi aruncă o privire piezișe și, își urmară drumul în liniște. Ajungând la Ringwood, cei trei se îndreptară către bar.

— Aveți noutăți pentru mine? — întrebă Mick pe patron.

— Da, vreți să telefonați la birou, la Dvs.?

— Ce? la ora asta?

— Trebuie să se petreacă lucruri anormale, Mick, — remarcă tatăl.

— Desigur. Am să chem pe Miss Reyne.

Mick ceru comunicația și auzi îngrijorat:

— Aici Mick Cardby, — zise el, — acolo miss Reyne?

— Da, ea însăși.

— Ce scrisoare ai primit în dimineața aceasta?

— Ce vreți să spuneți?

Mick se înăspri:

— Vă întreb ce scrisoare ați primit azi de dimineață.

— Nu știu de ce scrisoare vreți să vorbiți.

Interlocutoarea nu era miss Rayne! Acum înțelegea dece vocea îi apăruse stranie; răspunsul la cod nu mai lăsa nici o îndoială. Reflectă repede:

— Bun, asta n'are importanță. Voi vedea asta la întoarcerea mea. Ce vreți să-mi spuneți?

— Cineva a venit aici acum o jumătate de oră cu un mesaj dela un oarecare Milsom Crosby. Omul m'a rugat să vă comunic că dacă Dvs. nu părăsiți afacerea Crosby veți face o călătorie acolo de unde nimeni nu mai vine vreodată.

— E tot?

— Nu chiar tot, mi-a spus că aveți vreme până la mijlocul nopții să reflectați.

— E tot?

— Nu încă. El a adăogat că dacă nu vă decideți să părăsiți această afacere, vă va da o lovitură din care nu veți reveni niciodată. Nu avea aerul că glumește.

— Cum aș putea să-i dau răspunsul la miezul nopții?

Vă va telefona la Ringwood.

Mick își încruntă sprîncenele, această conversație începea să-l îngrijoreze.

— I-ai dat numărul de telefon dela hotel? — întrebă el.

— Nu, el îl cunoștea deja.

— A mai adăogat altceva?

— A spus că veți face bine dacă nu veți ține nici o socoteală de ceea ce miss Crosby v'a spus în seara asta la Winkester.

— E foarte interesant, miss Reyne. Te duci acum acasă?.

— Da, dacă nu mai aveți nevoie de mine. La revedere.

— La revedere și mulțumesc pentru comunicare.

Mick agață receptorul și, intrând în bar, chemă pe tatăl său:

— Cineva s'a introdus în birou, — murmură el. Una din prietenele lui Crosby mi-a vorbit.

CAP. XV.

Crosby arată un atout

Cardby-senior, se scărpină în cap cu un aer perplex :

— Ce dracu vrea ăsta? Tu crezi că cineva a vrut să treacă drept Miss Reyne?

— Da; și chiar în biroul nostru. Da, a trebuit să se introducă după plecarea lui miss Rayne. E cam o oră. Trebuie că i-a pândit plecarea.

Mick povesti tatălui său, detaliile conversației; bătrânul detectiv era îngrijorat.

— Unde vrea să ajungă Crosby? Mick. Eu nu înțeleg deloc gestul lui. Nici el nu poate să creadă că o să mergem să ne încrucișăm brațele și să stăm așa...

— Dacă el încearcă să ne forțeze mâna, va trebui să scoată câteva atout-uri și, asta nu prinde așa de ușor cu noi. Crosby își imaginează, poate, că noi suntem la sfârșitul nervilor noștri.

— Pentru ce să nu telefonez eu la Bow Street, pentru a cere să trimită un polițist să facă un rond? El va putea să aresteze persoana care se găsește, încă.

— Eu nu sunt de părerea asta, tată. Lăsăm lucrurile liniștite pentru moment; mai de vreme sau

mai târziu, vor fi obligaţi să-şi dea pe faţă jocul. Acest telefon dela mijlocul nopţii mă intrigă, să vorbim cu Gribble. Se va putea, încă, preveni centrala telefonică, ca să ne arate origina: şi, în timp ce vom fi în convorbire, se va trimite poliţia să pună mâna pe cel care vorbeşte.

Tatăl dădu din cap cu un aer de îndoială:

— E aproape imposibil, Mick. Dacă, aşa cum presupun, ne telefonează dela Londra, n'avem deloc timpul să facem să se mişte poliţia, înainte de sfârşitul convorbirii. Crosby a trebuit să prevadă totul, — nu e omul care întreprinde ceva fără a fi sigur de rezultat.

— Cum poate, el, să fie sigur? El poate să ademenească cu vorbe mari, dar nu va reuşi. Eu sper că va veni, personal, la telefon; voiu avea multe lucruri de spus când mi-o vorbi despre soarta mea tristă. Dar eu sunt mirat de Iris Crosby: Pentru ce vrea tatăl ei să nu ţin nici o socoteală de vorbele ei?

— Cred că te pot explica, Mick. El ţi-a transmis acest mesagiu, pentrucă, crede că tu vei veni, încă, mai sigur, la Rotherihthe în cazul că îţi închipui, că prezenţa ta poate să-l jeneze pentru un motiv oarecare. Înţelegi ceea ce vreau să spun?

— Da perfect. E o idee demnă de el. In tot cazul, aceasta nu va deranja cu nimic planurile mele. Aşi vrea numai să cunosc posibilităţile sale; de când colecţionează el criminali, trebuie să aibă o mică armată. Pierderea pe care a suferit-o la Marple nu-l poate jena. N'avem nimic de făcut până la mijlocul nopţii. Hai să intrăm în casă. Voiu pleca către ora 7 de dimineaţă şi voiu avea, astfel, un

timp suficient pentru a ajunge, la vreme, la Rotherithe.

— Sper că nu vei fi trezit la timp. Pentru ce să te duci să te vâri în această vizuine de animale sălbatice.

— Pur şi simplu, pentrucă cred în metempsihoză şi ceva îmi spune că eu am fost Daniel în vieaţa mea anterioară.

— Am gândit, întotdeauna, că leii lui Daniel erau îmblânziţi. Crosby nu este.

— O să fie şi el îmblânzit după câţiva ani la Dartmoor. Şi acolo, are să ajungă! Acolo o să poată să profite de însoţitorii lui, de prietenii lui fără nici o cheltuială.

— O! optimism al tinereţii!

— Spune-o lui Gribble! Haide, acum, la masă, — stomacul meu, strigă de foame!

— Mai ales capul tău mă îngrijorează, — oftă tatăl intrând în sala de mâncare.

Jeanne Lasser prezida masa înconjurată de însoţitorii ei din Marple. Tânăra, avea aerul mai odihnit şi culorile îi reveniseră în obraji.

— Bună seara, la toată lumea, — zise Mick, ridicând mâna; pot să iau loc la festivitatea asta?

Jeanne se dădu puţin înapoi, spre a-i face un loc lângă ea:

— Ce fac mâinile D-tale?

— Nu se poate mai bine. Toată lumea are aerul perfect fericit; fără îndoială bucuria de a fi părăsit Marple? Nimeni nu mai are frică de lupul rău?

Era aproape de ora 10 când se ridicară dela masă.

Cardby senior se îndreptă către bar, Mick se opri lângă uşă.

— Aşi putea să fac câţiva paşi afară? — întrebă

Jeanne. Am fost închisă toată ziua și am poftă să respir puțin aer proaspăt după șederea mea în pivniță. Nu voiu lipsi mult.

— In acest caz eu insist să vă însoțesc, — răspunse Mick. Nu îndrăznesc să vă las să înfruntați singură mișcarea nocturnă a acestui oraș. Imbracă-ți mantoul și ieșim.

Ei se plimbară încet, pe întreg lungul drumului strâmt care traversează cele trei poduri ale Avon-ului. La întoarcere, ei se opriră pe podul central și se rezemară cu coatele pe parapet. Apele sumbre ale Avon-ului reflectau stelele și aerul era plin de miros primăvăratec.

— *Intr'o noapte asemănătoare!...* — începu să declame Mick, făcând un gest circular cu mâna.

— Nu Mick — întrerupse Jeanne. Este: *pe o noapte ca aceea.* Nu jupui capo-d'opera lui Shakespeare.

— D-ta ai memorie mai bună decât mine, eu, aproape, am uitat.

— Nu e de mirare, acest dialog dintre Jessica și Lorenzzo e atât de puțin în raport cu meseria Dvs.

Deveniră din nou tăcuți. Cardby bătea cu degetele pe parapet; această atmosferă romantică îl făcea puțin nervos. Aruncă o privire la Jeanne și îi întâlni ochii fixați asupra lui.

— Ai o mină mai bună, — zise el. In două sau trei zile veți fi uitat pe Milsom Crosby și vă veți începe vieața Dvs. de acolo de unde s'a oprit.

— Cine știe? — răspunse, visătoare, tânăra fată. Mick nu insistă, terenul era periculos.

— Ai frică de o moarte violentă, — Mick?

— Nu, eu știu ce am făcut alegând această profesiune. Tatăl meu, numai, mă îngrijorează; e o

meserie aspră pentru un om de mai mult de 50 de ani.

— Da, de ce nu se retrage?

— N'ar putea. Cercetările Poliției sunt pentru el ca mirosul bătăii pentru un cal bătrân de război. Sunt oameni care se retrag din Scotland Yard pentru a cultiva trandafiri. Tatăl meu n'ar putea s'o facă, — ar fi nenorocit ca o piatră.

— Această cultură nu v'ar conveni. Nu, Mick?

— Nu Jeanne, prefer viața aventuroasă... Dar noaptea devine rece, hai să ne întoarcem acasă. Vrei?

Jeanne oftă și se îndreptă să pornească la drum. Mick privea înaintea lui, când, fu deodată, orbit de farurile unei mașini care trecea podul.

— Acești oameni trebuie să fie grăbiți să intre în oraș, — zise Mick, arătând mașina. Ei...

Nu putu să termine și scoase un țipăt: Mașina făcu o deviere violentă, repezindu-se drept în el. Fără a pierde o clipă, Mick prinse pe Jeanne de umeri și o trecu în partea cealaltă a parapetului. In momentul când sărise și el, mașina trecu brusc trotuarul; — roatele părură a se sparge de zid. Mick, căzu în apă înjurând și se ridică pentru a se arunca asupra adversarului. Dar deja, conductorul, îndreptase mașina, dădu o lovitură violentă accelératorului și dispăru în noapte. Mick palid și cu buzele strânse se întoarse către Jeanne care ieșia din apă la rândul ei. O luă de braț și o ajută să urce pe pod. Ea tremura, p'ânsul o înneca și, se strângea în el.

— Ei bine. Nu e măreț? — întrebă Mick.

— Dar ce s'a întâmplat? — zise ea, sughițând de plâns.

— Maşina a derapat, — răspunse Mick, forţându-se să pară calm.

Când se găsiră din nou pe pod, se scuturară ca niște căței, Jeanne clănțănea din dinți, un tremur o scutura violent.

— Sărmana micuță! — zise Mick. Să ne întoarcem repede la Hotel. Am haine de schimb pentru mine și cred că o să găsim și pentru D-ta. Să ne grăbim.

Pe timpul drumului dela întoarcere, Mick se gândea la pericolul din care scăpase. El avea siguranța că misteriosul conducător nu a fost victima unui derapaj, mișcările sale fiind prea precise pentru a fi involuntare. Dar, cum știa acest om, că ei erau la Ringwood? Cum puteau ei să știe că el, Mick, se plimba pe pod? Poate că voia să se debaraseze de Jeanne Lasser? dar asta nu părea probabil, căci tânăra fată nu prezenta nici un pericol în ochii lui Milsom Crosby.

— Sunt complet speriată, Mick, — murmură Jeanne.

— Revino-ți în fire, Jeanne! Ar fi putut fi și mai rău. După toate astea, noi suntem achitați pentru o baie neașteptată și ne vom reface repede din emoție.

— Dar pentru ce, acest om, nu s'a oprit, când a văzut ce face?

— Poate că i'a fost frică! Unii conducători devin laşi, mizerabili, când nu nimeresc să strivească două persoane.

— N'ai nervi deloc, Mick?

— Mă gândesc să nu se fi ascuns undeva. Indată ce vom fi la hotel, te vei duce în camera D-tale. Iți voiu trimite o băutură caldă. Ai face bine să

faci o baie cu muştar şi ţi se vor aduce vesminte uscate.

— Te gândeşti la toate, — zise Jeanne tandru.

Mick se întoarse către ea şi observând strălucirea din ochii ei, începu să meargă mai repede.

— Eu nu cred în derapajul acestui automobil, — afirmă deodată Jeanne.

— Nu te mai gândi, răspunse Mick. Conducătorul poate că băuse prea mult... Aceasta este fără îndoială cea mai bună explicaţie.

— D-ta ştii că n'o crezi, Mick. O spui ca să mă calmezi pe mine. Niciodată un om beat, n'ar fi putut executa o manevră atât de complicată fără să cadă în apă. Poate nu sunt eu prea inteligentă, dar nu pot să cred aceasta. Eu cred că acest om a încercat să ne omoare, sunt chiar sigură.

— Cum vrei, draga mea: Această baie făcută în Avon a dat fără îndoială un şoc şi acuma ai idei nostime.

Indată ce ajunseră la hotel, Mick chemă pe tatăl său, în timp ce Jeanne urca scara. Cum vechiul detectiv se apropia de fiul său, Jeanne se întoarse înapoi şi întinse mâna lui Mick.

— Scuză-mă, — zise ea; — am fost atât de înspăimântată că nu m'am mai gândit la nimic. Am uitat să vă mulţumesc că mi-aţi salvat vieaţa.

Cardby senior deschise ochii mari şi observă figura încă palidă a tinerilor, ca şi vesmintele ude.

— E bine Jeanne, — zise Mick. Du-te repede şi schimbă-te.

Ea se îndepărtă cu un pas încet şi obosit; tatăl se întoarse către Mick.

— Ei bine, ce s'a întâmplat, băiatule?

— Vino cu mine. Iți voi povesti, aceasta, schimbându-mă. Am făcut să mi se aducă hainele.

In camera sa, Mick povesti, tatălui său strania poveste cu automobilistul ucigaș.

— Incep a regreta că m'am angajat în această afacere, — zise bătrânul detectiv. Noi am deșteptat un adevărat viespar. Cum se putea ști că voi vă plimbați pe drum? De unde venea acest automobil?

— Mi-ar plăcea să pot răspunde la întrebările tale, tată. Dacă ar fi ajuns pe pod un minut mai degrabă, ne-ar fi omorît pe amândoi. Ședeam cu coatele pe parapet și ne-ar fi stâlcit între zid și mașină, dar am avut noroc. Vrei să te dai jos și să ceri o băutură caldă și îmbrăcăminte pentru Miss Lasser? Viu și eu în câteva minute.

Era ora 11 și jumătate, când Mick coborî în hall. Toți tovarășii dela Cresset Lodge se retrăseseră pentru noapte; numai patronul și Cardby-ii rămăseseră, încă, în încăpere.

— Veți rămâne încă, câtva timp, aici? — întrebă patronul.

— Tatăl meu poate că va rămâne o zi sau două, — răspunse Mick; eu trebuie să plec mâine de dimineață, în zori. E posibil să reviu după aceea, pentru a pescui cu undița.

— N'așI fi crezut că acesta este unul din gusturile Dvs., Domnule Cardby.

— E un bun calmant pentru nervi.

Ei păstrară multă vreme tăcerea, cufundați în meditațiile lor. Deodată soneria telefonului îl făcu să tresară. Mick sări în picioare:

— Nu vă deranjați! e pentru mine.

Tatăl Cardby ridică îngrijorat receptorul; se în-

treba ce o să se întâmple și trebui să facă sforțări pentru a-și stăpâni vocea care-i tremura puțin:

— Allo, cine e la aparat?

— Aș fi vrut să vorbesc cu d-l Michel Cardby, — răspunse o voce pe care Mick o recunoscu.

— Cu el vorbești, Domnule Milsom Crosby, — răspunse el.

O ușoară rânjeală, răsună în aparat:

— Mă gândeam eu că puteți să-mi recunoașteți vocea. Bună seara. In seara asta v'am sfătuit printr'unul din amploiații mei să înceta,i de a vă interesa de afacerile mele. Sfatul privește, în mod egal și pe tatăl D-tale. V'am lăsat un timp suficient pentru a reflecta la acest avertisment, și acum aștept răspunsul Dvs.

— Nu o să aveți mult timp de așteptat, Milsom Crosby. Eu sunt sunt gata să abandonez această afacere în momentul voit. Acest moment va sosi atunci când veți pleca la Dartmoor, și când grilajele închisorii se vor închide peste Dvs. Sper că o să mă înțelegeți, nu-i așa?

— Nu ești decât un tânăr imbecil, Cardby, dacă crezi că poți să mă ai așa!

— Alte personagii ca D-ta mi-au spus-o la fel, dar cât de straniu ar putea să pară, spusele aceste nu dau nici un folos. Te voiu avea în mână, Milsom Crosby.

— Foarte amuzant! Eu prevăzusem deja, acum orice s'ar întâmpla va fi propria Dvs. greșală. Cine se pune în calea mea, e suprimat, s'o știți Cardby! Este ceea ce are să vi se întâmple, pur și simplu, în împrejurări obișnuite. Dar, acuma, vă prepar ceva mai bun. Ora D-tale va suna, dar înainte, vreau să mă joc cu viața D-tale și cu tot ce vă este scump;

deci, de tot ce înseamnă pentru Dvs. raţiunea de a fi. Apoi, când vei deveni sdreanţă mizerabilă, te voiu suprima, dar înainte nu.

— Sper să nu te împiedic în programul D-tale. Unde eşti în acest moment.

— Incă în Englitera. Vă acord încă un ultim termen, D-tale şi tatălui D-tale; dacă refuzaţi, încă, atunci...

— Nu te obosi, — întrerupse Mick, Ai răspunssul meu la fel cu al tatălui meu: Nu ne vei scăpa, niciodată, Crosby.

— Mă îndoiesc, Cardby. Am toate atout-urile în mână şi, îţi spun să mă lăsaţi liniştit; dacă primiţi, sunt dispus să mă arăt generos şi să fac pace cu voi.

— Eu nu numesc acest lucru generozitate: D-ta ai totul de câştigat şi nimic de dat. Vrei să mă ademeneşti cu vorba.

— Crezi D-ta? Ascultă-mă bine, Cardby, şi înţelege că Milsom Crosby nu ademeneşte niciodată. Am chibzuit că, dacă Dvs. stăruiţi în hotărîre, voiu întrebuinţa pentru Dvs. o armă care vă va pune în genunchi în faţa mea. Vă previu că totul este gata.

— Eu nu sunt în genunchi şi, nu voiu cădea niciodată.

— Adevărat? Chiar şi atunci când vă voiu spune că dacă nu vă schimbaţi părerea, o persoană, care vă e foarte scumpă, va suferi?

— Ce persoană? Nu văd unde vrei să ajungi.

— Pentru a fi cu desăvârşire clar, iată ce vă spun:

— Am hotărît ca mama D-tale să vină la mine, ca invitată, şi este, deja, aici.

Mick se sprijini de zid, pălind,

CAP. XVI.

In căutarea unei căi

Cardby senior se aplecă îngriojrat către fiul său, vru să vorbească, dar Mick dădu din cap:

— Vrei să spui că ai furat pe mama mea? — întrebă el cu o voce uscată.

Tatăl său scoase un geamăt, privind pe Mick cu ochii plini de groază.

— Da, așa este, — răspunse Crosby cu o voce liniștită. Dacă îmi promiteți să nu vă mai amestecați în treburile mele, niciodată, voiu fi dispus să vă redau pe mama Dvs. sănătoasă și teafără; dacă nu, nu vă pot garanta că o s'o mai vedeți vreodată. Ce gândești de asta?

— Eu, gândesc, Milsom Crosby: *Dacă atingi, numai,* pe mama, într'un fel oarecare nu vei ajunge nici la Dartmoor; căci în ziua când vei atinge-o, îți vei semna sentința de moarte.

— Asta are aerul unei amenințări, dar mie nu mi-e frică. D-ta nu ești în măsură să pui condițiuni și știi lucrul ăsta. Vreau să fiu mărinimos și, vă dau încă 12 ore de gândire. Mâine la dejun vă voi telefona. Până în momentul acela mama Dvs. va fi în toată siguranța; iar de aci, totul va depinde de răspunsul Dvs. In locul Dvs. eu aș cântări

bine lucrurile înainte de a mă hotărî să-mi asasinez mama, cum ai face D-ta, refuzându-mi oferta. E tot ce aveam să vă spun.

— Eu am un cuvânt să adaog: Știam că ești un mizerabil, dar nu te-am crezut capabil de o astfel de lașitate și, ți-o repet, încă, Milsom Crosby, că dacă te atingi cu ceva de mama mea, vieața ta nu valorează o centimă. N'am omorît pe nimeni înainte, vei fi primul și o vei face fără nici un regret. Dar, înainte de a ajunge acolo, îți voiu procura o vieață de infern.

— Nu-mi faci nici o frică Cardby. Am toate atout-urile în mână și o știi, ți-o repet. Poate că ai impresionat alți oameni; dar nu vei reuși s'o faci cu Milsom Crosby. Mai mulți au încercat-o înaintea Dvs., dar întotdeauna eu am fost acel care râde cel din urmă.

— Se va vedea, — răspunse Mick sălbatic. Nu uita că am pus totul pe o carte. Este însăși vieața care este în cauză și dacă mergi prea departe, mă voiu însărcina să te conduc la mormânt.

Milsom Crosby isbucni într'un râs sardonic și Mick auzi receptorul care tăia comunicația. Se întoarse către tatăl său și îl bătu prietenește pe umăr:

— Nu te îngrijora, tată. Am văzut noi și pe alții!

— Da; dar nu pe ăsta, Mick.

— Știu... dar de azi până mâine la prânz se pot produce anumtie fapte. Mai întâiu, vreau să încerc să găsesc de unde venea această comunicare telefonică. Gribble, este el, la postul de poliție?

— Trebuie să fie.

Mick ceru comunicația cu postul și ceru pe Gribble,

— S'a putut găsi proveniența chemării telefonice, — declară inspectorul; ea venea dela Southwarth 64893,; o să vi se dea adresa dintr'un minut în altul. Ce mai e nou?

— Crosby a răpit pe mama mea, D-na Cardby, ca zălog; ne amenință de a o face să sufere dacă nu părăsim urmărirea lui.

— Doamne! Și ce vrei să faci Mick?

— Incă nu știu nimic. Spui că dela Southwarth venea comunicarea, e curios! Southwarth este o mahala vecină cu Rotherhithe unde Crosby are cu siguranță o întâlnire mâine dimineață. Eu mă voiu duce, sigur, la Hanover Stairs.

— Eu vă găsesc la hotel, îndată ce am adresa. Spune tatălui tău să nu-și piardă cumpătul.

— Mulțumesc prietene!

Mick agață receptorul și adresându-se tatălui lui îi zise:

— Vreau să-mi fac valiza, tată. In timpul acesta telefonează, deci, acasă, pentru a vedea dacă Crosby nu ne-a spus povești.

Câteva minute mai târziu, Mick cobora, alergând, scara. Ducea cu el valiza pe care o puse în mașină și se întoarse către tatăl său; acesta îl aștepta încă mai îngrijorat decât înainte.

— Grosby nu mințea de loc, Mick. Am întrebat bona: Mama ta s'a dus la cinematograf la orele 8 și nu s'a mai întors. Bona voia să ne găsească ca să știe ce s'a întâmplat. Dacă pun odată mâna pe Crosby îl voiu jupui de viu.

— Asta numai dacă nu pun eu mâna pe el înaintea ta.

După matură chibzuială, eu cred că lucrul cel mai bun este să lucrăm prin încercuire.

— Ce vrei să spui?

— Eu nu pot să găsesc pe Crosby direct, dar îl voi găsi prin intermediul lui Buch Davies sau a unui altul din criminali, voiu cădea în calea lui. Cunoaştem mai mulţi care ne datorează şi care nu vor cere altceva decât să lucreze pentru noi, mai ales dacă ştiu că noi îi acoperim. Vreau să fac apel la toţi acei pe care-i cunoşteam, le voi povesti ce aştept dela ei şi dacă pot să intru în contact cu unul din oamenii lui Crosby, acela îmi va furniza toate informaţiunile pe care le caut. Indată ce voiu fi la Londra, voiu intra în vorbă cu aceşti oameni. Cum Milsom Crosby lucrează cu o mică armată de criminali, noi îl vom combate cu propriile sale arme. Ce zici de asta?

— E o idee bună, Mick. Dar crezi tu că aceşti băieţi, primesc riscul? Nu ştiu ei bine ce-i aşteaptă dacă urmăresc pe Crosby?

— Fii fără grijă, tată: ei vor consimţi să ne ajute. Dar dacă refuză, — aici, Mick clipi dintr'un ochi, şi gestul lui se arătă ameninţător, — n'am decât să deschid gura şi ei vor relua drumul spre Dartmoor. N'am să mă jenez de flăcăii aceştia. Este o luptă de tot pentru tot, pe care o angajăm. Vreau să găsesc pe Crosby şi nu mă îngrijesc de ceea ce se va întâmpla în timpul cercetărilor, ori dacă vreunul se lasă prins în timpul treburilor. Numai el să nu pună mâna pe mine ca pe primul prins, şi atunci Milsom Crosby va vedea că respectabila firmă Cardby şi fiul ştie tot aşa de mult ca şi el, metodele criminale şi că îndată ce noi luptăm pentru aproapele nostru, nimic nu ne poate opri.

— Înţeleg foarte bine sentimentele tale, Mick,

şi n'aşi vrea să fiu în locul aceluia care ar încerca să-ţi oprească drumul. Noroc bun şi cu Dumnezeu înainte!

— Poţi să-mi indici numele câtorva oameni hotărîţi? Eu posed deja o listă, dar tu ai putea să adaogi, încă.

Bătrânul detectiv reflectă o clipă:

— Inscrie pe aceştia, — zise el în fine: Snow Curry 34 A. Surey Lane, Battersea; Harry Tame 7655 V Verney Road, South Bernmondsey, Smasher Gates, Frith Hotel, Wendsmister Bridge Road, etc.

— E de-ajuns; îi cunosc pe toţi trei şi o jumătate de duzină de alţii, încă. Ii voiu lansa pe noui piste şi voiu arunca un laţ peste toată Londra; cu ajutorul locurilor joase ale ţinutului vom ajunge cu bine la scopul nostru.

— Ce trebuie să fac eu dacă rămân aici?

— In locul tău eu nu m'aşi mişca; Crosby ar putea să revină în aceste paragini şi mi-ar plăcea să te ştiu aci... sună telefonul. Acesta poate să fie Gribble.

Mick ghicise exact. Gribble îl informa că Crosby telefonase dintr'un antrepozit din Drummond Road Southwark, după ce adormise pe gardianul de noapte.

— Ce drac de om! — murmură Mick între dinţi; el vede întotdeauna foarte departe, nu face manopere false. Vrei să vii să întâlneşti pe tatăl meu la hotel, Gribble?

Mick se asigură că revolverul lui se găsea în buzunar şi se îndreptă către uşă. Intâlni pe hotelier şi-i spuse că tatăl său se va ocupa de chestiunea plăţii; apoi se urcă în maşină. Hoteilerul remarcă cu uimire că Mick era mai palid şi că părea

necăjit; el cunoştea deja destul de bine pe tânăr pentru a înţelege că se petrecuse ceva grav. Cardby senior însoţi pe fiul său până la maşină şi îl urmări multă vreme din ochi.

Mick nu păstră decât o amintire foarte confuză de expediţia lui la Londra. Işi aduse aminte, numai în mod vag de virajiile făcute de maşină, trecută în toată viteza, de smucituri de frâne brusce şi mai ales de acceleraţii. Trecu mai întâiu pe acasă pentru a constata dacă bona nu mai ştia nimic asupra dispariţiei mamei sale, apoi se duse la Snow Curry, la Battersea.

Aşteptă destulă vreme în faţa uşii până ce o femeie bătrână cu aspect respingător se hotărî să-i deschidă.

— Vreau să vorbesc cu Snow Curry, — zise Mick intrând în vestibul fără să aştepte a fi invitat. Arătaţi-mi camera lui.

— Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta, — răspunse femeia.

— Ascultă-mă, eu nu sunt un poliţist, n'aveţi, deci, de ce vă teme: arătaţi-mi drumul.

Bătrâna, nu mai protestă şi îi arătă camera în fundul culuarului. Mick apăsă pe clanţa uşii şi îşi aprinse lampa lui de buzunar. Un om întins pe pat se sculă mormăind. El avea părul sur, tăiat scurt şi figura lui slabă era brutală.

— Ce dracu... începu el.

— E bine Snow, — întrerupse tânărul. Eu sunt Mick Cardby şi vreau să-ţi vorbesc.

— Nu puteaţi să veniţi mai târziu? Mă culcasem.

— Această oră îmi convine mai bine şi, în general şi D-ta preferi munca de noapte.

Nu erai bine adormit când te-ai introdus în bi-

roul lui Conway la ora 4 de dimineață, omorînd gardianul de noapte ca să nu te jeneze. Eu am memorie bună vezi și am nevoie să-ți vorbesc.

Mereu mormăind, omul luă un chibrit și aprinse gazul. Mick îi explică ce aștepta dela el și cum Crosby trebuia să fie prins.

— Asta înseamnă să te joci cu focul, Domnule Cardby.

— E posibil, dar dacă refuzi să-mi ajuți o să te joci cu dinamita. Ai de ales: Ori mă ajuți, sau dacă nu, eu te bag la închisoare.

— Dar, dacă eu nu cunosc pe Butch Dawies și pe nimeni altul din bandă?

— Asta ar fi cu atât mai rău pentru tine, Snow. Eu ți-am făcut servicii, e datoria ta să dovedești acuma că-ți aduci aminte.

— Ei, bine. Mă voiu duce să fac un ocol pela foștii tovarăși, chiar de dimineață.

— De loc! Te vei scula imediat; sunt prea grăbit; vreau să am noutăți către orele 10 de dimineață. Grăbește-te!

— Ce-mi oferiți Dvs., dacă fac ceea ce-mi cereți?

— Promisiunea de a tăcea și 100 Livre dacă-l găsești pe Milsom Crosby. Dar dacă văd că n'ai făcut ceea ce trebuia să faci, te voiu găsi eu pe undeva și te voiu da pe mâinile poliției pentru afacerea cu Conway.

— Voiu face tot ce va fi posibil.

— Mulțumesc.

Mick se repezi afară, își luă mașina, se îndreptă către postul de poliție din Cannon Row. Acolo, el găsi un sergent de noapte, îi povesti repede faptele și-i ceru permisiunea de a telefona lui Miss Reyne,

— Miss Reyne, aşi vrea să te duci la birou cât mai repede unde te voiu găsi la orele 8. Ia-ţi provizii pentru două persoane. Nu e nimic serios pentru moment, dar e posibil să primeşti mesagii foarte importante. Grăbeşte-te.

Mick se întoarse către poliţist: E posibil să alarmăm toate posturile de poliţie, pentru a căuta pe Milsom Crosby?

— D-ta poţi să ceri confirmarea cererii mele inspectorului Gribble la Ringwood. Dacă poţi să aranjezi treaba, aşi vrea să se ia notă de acei care lucrează cu el. Mulţumesc, sergent, — trebuie să plec acum.

Câteva minute mai târziu, el se opri în faţa hotelului rith şi sună: El voia să vadă pe Smasher Gates. Avu din nou dificultăţi cu proprietarul hotelului; la sfârşit, fu introdus Smasher. Mick aprinse lumina; surprins, un om mic, sări jos din pat; dar scoase un loftat de uşurare recunoscând pe Mick.

— M'ai speriat Domnuel Cardby, eu credeam că a venit cineva să mă ducă la dubă. Ce doriţi?

Mick închise uşa şi-i spuse ce aştepta dela el.

— Nu ştiu, dacă voiu putea să fac ceva pentru Dvs., Domnule Cardby.

— Adevărat?... fii atent Gates, ştii că eu n'am decât să deschid gura şi să povestesc câteva fapte care te privesc, pentruca imediat să spui adio libertăţii.

— N'o să faceţi asta, Domnule Cardby; asta ar fi spânzurătoarea, pentru mine.

— Ei bine, nu-ţi rămâne decât să primeşti ceea ce propun şi să începi cercetările de acum. Aştept

noutăți dela D-ta foarte repede. O să-mi telefonezi la birou către ora 10. Ești gata?

— Mă duc, — zise Gates cu un aer resemnat, începând să se îmbrace.

— Ești un om cuminte, Gates. La revedere și grăbește-te.

Când ceasornicul suna 7, Mick făcuse deja 11 vizite și mica lui armată începu să lucreze. Era vorba să găsească pe Milsom Crosby, cuvântul de ordine fusese dat în tot centru înconjurat.

CAP. XVII.

Mick își schimbă părerea

Mick își opri mașina la Piccadilly și intră în marele hall al Hotelului Warwick. El își aranjă, mașinal, cravata și aruncă o privire dezaprobatoare asupra vestonului său jerpelit și asupra pardesiului său vechi; ținuta lui nu convenea pentru un hotel luxos din West End. Portarul de noapte era fără îndoială de aceeași părere, că îl privea cu neîncredere; dar el trecu drept prin fața lui și se adresă direct biroului.

— Bună ziua Domnișoară, — zise el surăzând.

Acest surâs schimbă aerul amploiatei a cărei figură se destinse.

O oarecare Miss Iris Crosby a tras la hotelul Dvs.? Aș vrea să-i vorbesc cu toată graba. Sunteți bună s'o preveniți că, D-l Michael Cardby, dorește s'o vadă?

— La ora aceasta matinală? — întrebă tânăra fată, ridicându-și sprîncenele smulse.

— Da, de sigur, dacă n'am ales altă oră.

— Mă tem că miss Crosby ar fi nemulțumită.

— Regret, dar afacerea care mă aduce nu suferă amânare. Telefonați-i în camera ei și sunt sigur că nu veți avea nici o dificultate.

— Tânăra amploiată nu era decât pe jumătate convinsă, dar ea legă comunicația, transmise mesajul și trecu receptorul lui Mick.

— Aici Michel Cardby, — zise el. Puteți să vă îmbrăcați și să veniți să mă întâlniți? Am noutăți pentru Dvs.; nu pot să vi le comunic prin telefon și am nevoie de prezența Dvs. în birou.

— E vorba de tatăl meu?

— Desigur, am venit îndată ce am cunoscut noutatea.

— Aveți cu adevărat nevoie de mine, imediat? M'am culcat foarte târziu, poate că ați putea să așteptați puțin; ne vom întâlni în cursul dimineții.

— Mă tem, atunci, ca să nu fie prea târziu. Evident, dacă nu mai doriți ajutorul meu, nu aveți decât să mi-o spuneți și mă duc. Regret că te-am deranjat.

— Este cu adevărat așa de urgent?

— Natural.

— Am înțeles, Domnule Cardby.

Mick auzi un căscat.

— Cobor în 20 de minute.

— Mulțumesc!

Mick se așeză într'un fotoliu și luă un jurnal. O jumătate de oră mai târziu, miss Crosby apărea învelită într'un mantou de blană. Cu toată toaleta ei grăbită ea era, încă, mai frumoasă ca de-obicei și aerul ei de siguranță n'o părăsea deloc. Aruncă o privire disprețuitoare pe vesmintele lui Mick și înclină ușor capul. Tânărul se ridică, se înclină la rândul lui și o conduse până la mașină; plecară fără să spună nimic. După câteva minute, miss Crosby rupse tăcerea.

— Ce este, oare, acest mister?

— O surpriză vă aşteaptă la biroul meu!
— Ce surpriză?
— O veţi şti în două minute.
— Cu adevărat, nu eşti prea flecar.
— N'aşi putea să fiu, cu profesiunea mea.

Tânăra fată nu mai insistă, se răsturnă pe spate, aprinse o ţigară. Mick îşi opri maşina în faţa biroului şi ajută pe Iris Crosby să coboare.

— Bună ziua, miss Reyne! — zise el secretarei, prevenind-o cu un clipit din ochi, pe când ea se dădea laoparte pentru a lăsa să treacă, pe miss Crosby. Sunt al D-tale în câteva minute. Pe aici Miss Crosby.

Iris îl urmă cu mersul ei indolent şi privi, curios, în jur. Odaia n'avea decât o singură fereastră mică situată foarte sus în perete; un covor gros acoperea pardoseala, două fotolii şi un divan confortabile erau aproape de cămin, câteva jurnale ilustrate aţârnau pe masă.

— Aveţi un birou straniu, — remarcă tânăra fată.
— Intr'adevăr. Instalaţi-vă comod.
— Nu voiu rămâne multă vreme aici. Vreau să mă întorc să mă culc. Spune-mi pentru ce, tot, acest mister? Aţi găsit pe tatăl meu?
— Nu!

Mick închise uşa şi se întoarse către miss Crosby. Ea ridică capul şi tresări. Niciodată ea nu-l văzuse cu o expresie atât de sălbatecă, nici cu o privire aşa de aspră.

— Ce este? — întrebă ea. Dece mă priveşti aşa?
— Am să ţi-o spun. Milsom Crosby este un criminal şi Dvs., o ştiţi, fără nici o îndoială. Până acum treburile sale nu mă interesau decât pentru meseria mea care este aceea de a aresta pe cri-

minali. Dar, de acum înainte, el a depășit orice margine. Noaptea trecută, tatăl Dvs., a răpit pe mama mea.

Tânăra fată scoase o exclamație înăbușită, ochii ei exprimau stupoarea. Mick o privea fix, voia să știe dacă uimirea ei nu era prefăcută; dar miss Iris Crosby era tot așa de greu de ghicit ca și un sfinx.

— Tatăl D-tale m'a amenințat că o să se răsbune pe mama, dacă nu părăsesc afacerea lui și dacă nu-i voiu promite să nu mă mai ocup de el în viitor. Dar el uită că arma lui este cu două tăișuri.

— Ce vreți să spuneți? — întrebă tânăra fată.

— Numai asta: Tatăl D-tale deține pe mama mea. Eu te țiu pe D-ta. Tot ce se poate întâmpla mamei mele ți se va întâmpla D-tale. Dacă ea moare, vei muri și D-ta.

Iris reținu un strigăt și privi pe Mick cu ochii măriți peste măsură:

— Vrei să spui că m'ai răpit?

— Desigur, draga mea, — răspunse Mick, cu o voce sardonică. Această ușă este de fier și pereții sunt construiți în felul de a nu lăsa să treacă nici un sunet; noi am amenajat această cameră ca celulă. Dvs. sunteți invitata noastră și veți rămâne aici până ce tatăl Dvs., ne va da pe mama. Dacă nu vine ea, nici D-ta nu te mai duci.

— Păi doară nu mă veți asasina?

— Înțelege-mă bine: Dacă se întâmplă ceva supărător mamei mele, eu vă voi omorî pe Dvs. și după Dvs., pe tatăl Dvs. Nu pot să vă spun nimic mai mult. Știu că D-ta cunoști ascunzătoarea tatălui D-tale, sunt atât de sigur, că nu vă voi da nimic să beți nici să mâncați, până ce nu vă de-

cideți să vorbiți. Ai făcut bine că ți-ai adus țigarete, aceasta te va ajuta să-ți treacă timpul. Aveți ceva să-mi spuneți înainte de a vă părăsi?

Ea întoarse către Mick fața ei contractată de mânie și îl privi cu ochii strălucitori de ură:

— Da, am ceva să-ți spun, pocitanie ce ești!

Ea își pierduse tot controlul asupra ei înșiși, tot lustrul bunei educații dispăruse și se vedea, acum, ce era, ea, în realitate.

— Sper că te duci să întâlnești pe Milsom Crosby și asta va fi ultima întâlnire pe care vei mai da-o vreodată, căci nu ești demn nici să-i văcsuești ghetele. Nu vei putea niciodată să-l învingi, căci el este un om!

— Vrei să spui un bandit!

— Nu încerca să faci spirite! Și, acum, lasă-mă în pace.

— O să aveți să-mi spuneți cuvinte multe și rele până ce, în sfârșit, voiu termina cu Dvs.

— Când Milsom Crosby o sfârși cu D-ta, n'o să mai poți spune nimic, căci morții nu vorbesc.

— Mă voiu întoarce să vă văd la ora 10; eu cred că o să vă decideți să flecăriți în momentul când voiu veni.

— Lasă-mă în pace.

— E, chiar, intenția mea. La revedere. Dormi bine și nu te enerva de loc: este foarte rău pentru sănătate și vătămător pentru o persoană distinsă.

Iris Crosby își mușcă buzele, apoi se aruncă în fotoliu.

Mick surâse închizând ușa cu cheia în urma lui. Miss Crosby era fără îndoială una din acele persoane dela care se pot obține informațiuni utile

după ce le-ai mâniat; el se hotărî să lucreze astfel la viitoarea lor întrevedere.

— Auzi pentru ce să mă facă să vin aici la mijlocul nopții? — întrebă miss Rayne.

— In ce stare ați găsit biroul când ați sosit?

— Ca deobicei; de ce?

— Cineva s'a introdus în această noapte aici. Aveți un mesagiu pentru mine?

— Da, doi oameni au telefonat. Unul se cheamă Snow, avea aerul distrus; a telefonat de o oră aproximativ. Celălalt cu numele Gates voia să vorbească personal cu Dvs.; luând cunoștință că nu sunteți aci, a promis că are să vă recheme. De atunci nu mai am nici o noutate dela nici unul din ei.

Mick avu aerul satisfăcut.

— Am impresia că începe a mișca ceva, — zise el. Ascultă-mă copilul meu, miss Crosby va rămâne aici până o voiu lăsa eu liberă. Am închis-o în camera din fund și D-ta nu trebuie să intri la ea sub nici un pretext; în mod general, nu-i da nici o atenție. M'ai înțeles?

— Vreți să spuneți că o sechestrați? — strigă tânăra fată cu stupoare.

— Da, chiar așa. D-ta n'ai decât să uiți că ea este aici.

— Mai aveți alte instrucțiuni să-mi dați?

— Da; telefonați tatălui meu la Ringwood și cereți-i să vină aici imediat; el va putea să lase pe tovarășii noștri sub supravegherea lui Gribble dela poliția locală. Revin în curând.

Mick intră într'un magazin la Strand și alese mănuși destul de mari pentru a intra mâinile lui bandajate. Apoi se îndreptă spre Scotland Yard.

și ceru unui detectiv din prietenii săi să-i dea o recomandație la poliția din Rotherhithe. Detectivul telefonă la Rotherhithe și făcu o descripție atât de elogioasă despre Mick că tânărul se înroși. Erau gata să înceapă să flecărească, când un alt detectiv intră în încăpere și apropiindu-se de colegul său îi murmură câteva cuvinte la ureche.

— Trebuie să plec. Zise acesta lui Mick. S'a găsit corpul unui om sub podul dela Blakriars; e un asasinat dar nu-i o mare pierdere.

— Victima era un criminal? — întrebă Mick.

— Da, poate că ați auzit vorbindu-se de el; este Smasmer Gates.

Mick își mușcă buzele și strânse pumnii în buzunar. Sărmanul om fusese prins în propria lui cursă.

— Aveți amănunte? — întrebă el.

— Nu multe; medicul legist a făcut mărturia: omul a fost isbit, strangulat, apoi aruncat în Tamisa; crima s'a făcut la ora 4.

— Dacă pui mâna pe Buch Dawies să-l ținești pe culpabil, — pronunță cu încetineală Mick. Această afacere poartă semnătura acestui individ.

— O credeți, cu drept cuvânt? — întrebă detectivul.

— Da, — Smasher lucra în secret pentru mine încercând să prindă pe Buck Dawies și Milsom Crosby în plasa întinsă. El a telefonat la biroul meu. Credea a fi pe o pistă. Probabil că a procedat imprudent sau a fost denunțat de cineva lui Dawies care l-a suprimat; Acest Buck Dawies e specializat în meseria de a strangula. Sărmanul Smasher! Dacă puteți obține numele părinților săi, trimiteți-mi-le la birou; aș vrea să-i ajut. Cum Dvs. vă

duceți să procedați la această anchetă, alarmați deci toate posturile pe chestiunea lui Buck Dawies, dar previn-o pe toată lumea să fie prudentă, căci B. Dawies e teribil, de o forță atletică și nimic nu l oprește.

— Eu cred că treaba asta va fi greoaie.

— Da, dacă cădeți pe B. Dawies. In tot cazul nu ezitați de a întrebuința revolverul. E mai prudent. Dacă găsiți ceva în buzunarele lui Smasher, preveniți-mă.

— Desigur; tot aveți a scotoci Dvs. pe Buck, Mick ?

— Da, dar mai ales pe stăpânul său vreau eu să-l găsesc.

— Mi se pare că nu prea ești prieten cu Crosby.

— Da, de sigur că nu. E o ușoară lipsă de acord între noi. Pe curând!

Detectivul urmă din ochi pe Cardby care cobora, alergând, pe scară. Ei se întrebară ce s'ar fi petrecut dacă tânărul său prieten ar fi întâlnit pe Buck Dawies. Gândea că ar fi o întâlnire cu adevărat interesantă de văzut.

Mick trecu repede pela biroul său înainte de a se duce la East End.

— Ce e nou, miss Reyne? — întrebă el.

— V'a lăsat un cuvânt. Eu voiam să-l întreb dacă n'avea alt lucru de spus dar n'am putut să obțin nimic mai mult. Părea îngrozit și i-au trebuit cinci minute înainte de a se hotărî să lase acest cuvânt pentru Dvs.

— El ar fi fost încă și mai îngrozit dacă știa ce știu eu acum, — murmură Mick care se gândea la Smasher Gates.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, — remarcă tânăra fată.

— Nici eu, asta n'are importanță; să vedem mai de grabă ce conține acest mesagiu.

El deschise plicul grosolan și citi cele ce urmează:

„Dragă Domnule Cardby,

„Banda lui Crosby trebuie să fie împrăștiată „sau din contra, stăpânul lor i-a adunat și i-a „mobilizat întru'n loc oarecare. Am încercat să „intru în contact cu mai mulți; dar ei părăsiseră „cu toții locuințele din ajun. Unde sunt acum „nu știu nimic. Nu ajung să-i găsesc. E tot „ceea ce pot să fac pentru D-ta.

(ss) SNOWE".

Mick puse hârtia în buzunar oftând. Acest bilet nu-i aducea nici o soluție; el nu mai avea nici o speranță. Crosby, el singur, era deja; destul de periculos, dar dacă-și mobiliza toată armata, riscul devenea încă mai mare. Prin urmare în mijlocul acestor banditi se găsea mama lui!...

Mick nu avea frică pentru el; el văzuse moartea foarte aproape și aceasta nu-i cauzase nici o emoție, iar acum împrejurările erau foarte diferite; o înspăimântătoare neliniște îi strângea inima.

— Invitata noastră a dat semn de viață, miss Rayne?

— N'am auzit nimic; cred c'a adormit; are aerul de a avea mult sânge rece.

— Da, câte odată. Ai luat contact cu tata?

— Da, trebuie să fie în drum spre Londra, mi-a spus că va veni direct la birou.

— E perfect. Mă duc să vorbesc cu încântătoarea noastră invitată.

Mick scoase cheia din buzunar și deschise ușa. Iris Crosby era așezată într'un fotoliu ținând un jurnal în mână; ea nu întoarse capul la sgomotul pe care-l făcu ușa, deschizându-se.

Mick luă un fotoliu și se așeză în fața ei.

— Intotdeauna sunteți așa de mută? Sau vă hotărîți să vorbiți? — întrebă el.

Iris își continuă lectura și părea că ignorează prezența tânărului.

— Gândeam să merg la Hanover Stairs, miss Crosby, — urmă tânărul.

Un surâs disprețuitor apăru pe buzele tinerei fete și dispăru pe loc. Mick o privi cu un aer perplex, ceva în expresia sa îl îngrijora și tot continuând să vorbească, el începea să aibă convingerea că această întâlnire dela ora 11 țesea un mare pericol.

— Dar mi-am schimbat părerea, — continuă el, cu un aer indiferent. In loc să mă duc la Rotherdhithe mă voiu duce să găsesc pe tatăl Dvs. Eu nu sunt născut de ieri, o știi. Să nu crezi, însă, că ai să mă duci mult cu poveștile D-tale.

Ea se întoarse ușor către el lăsând în jos jurnalul și-l fixă cu ochii ei verzi.

— D-ta nu poți să fi întotdeauna viclean, — zise ea.

— D-ta crezi că eu cred în poveștile D-tale?

— Și D-ta îți închipui că ești atât de inteligent pentru a găsi pe Milsom Crosby?

— N'am nevoie să fiu inteligent, l'am găsit; acuma îl voiu prinde.

— Va fi departe înainte de a te mișca D-ta, — proferă ea printre dinți.

— Va trebui, atunci, să se grăbească, căci plec imediat, — răspunse Mick.

CAP. XVIII.

In sfârșit, o indicație

Mick reînchise ușa cu cheia și se duse în birou. Era preocupat; în prezent era aproape sigur că întâlnirea aceasta dela Hanover Stairs era trucată, că i se indicase expres pentru a-l reține un moment la Rotherithe. Deci, trebuie că jena pe Crosby, ...dar unde era acesta din urmă cu periculoasa lui echipă de pehlivani. Ce voia el să facă la ora 11 ca să dorească, astfel, absența lui? El mergea din lung în larg, meditând aceste chestiuni pe care nu ajungea să le rezolve, când miss Rayne apăru la ușă.

— Cineva vă cheamă la capătul firului, — zise ea. Vreți să vă trec comunicația?

— Desigur.

Mick luă receptorul și așteptă; o voce care nu era aproape decât un șoșotit nervos îi parveni la ureche.

— Aici, Pith Mobley. Sunt cinci ore de când alerg pentru Dvs.; cred că sunt în sfârșit pe pistă, dar vreau să-ți comunic ce s'a întâmplat sărmanului Smasher Gates și ce destul.

— Cum ai aflat asta? — întrebă Mick.

— Cum cunoașteți Dvs., lucrurile, Domnule. Bătaia este începută, iată totul.

— E bine Pitch. Nu te mai gândi. Spune-mi ce ai nou?

— Am aflat că Phil Carey era cu Buch Dawies și am putut să-i urmăresc în toate manoperele. I.-am văzut tocmind încă doi tipi cunoscuți prin îndrăzneala lor și de trecutul cărora se spune mult. Au luat o trăsură și s'au îndreptat către Ormond Street aproape de Russel Square. I-am urmărit și acum sunt într'o cabină telefonică în fața casei unde au intrat; aș fi vrut mult să veniți imediat aici pentru a lua afacerea în mână. Acești doi tipi sunt asasini și nu am poftă să-i întâlnesc.

— Ești un tip chic, Pith, — zise Mick. Așteaptă-mă, voiu veni în cinci minute. Dacă ei se salvează înainte de sosirea mea, urmărește-i și telefonează-mi din nou. Nu mă părăsi, fiindcă vei vedea că n'am să uit niciodată ajutorul D-tale. Ascunde-te și așteaptă-mă, viu, îndată!

Mick traversă, alergând, prin birou.

— Spune tatălui meu că-i voiu telefona, — strigă la miss Rayne și previn-o poliția din Rotherthithe să supravegheze Hanover Stairs la orele 11; vor putea să vadă pe Milsom Crosby sau pe unul din banda lui.

El porni cu toată viteza, cu masina către Qingsway; după cinci minute el era în Ormond Street în căutarea cabinei telefonice. In sfârșit el zări pe Pith palid și agitat care-l aștepta cu nerăbdare în cabină. Mick făcu un semn cu ochiul fără a opri mașina și făcu câțiva metri, încă, înainte de a frâna. Mobley îl ajunse imediat.

— N'au ieșit, încă, — zise omul fără să privească pe Mick. Ei sunt în a treia casă după colț,

Fii prudent; acești oameni au mai multe crime pe conștiință.

— N'am frică. Sunt hotărît, astăzi. Mulțumesc Pith, ai fost brav. Vino să mă vezi mâine.

— Dacă veți fi viu, încă, mâine.

Pith Mobley se îndepărtă cu mâinile în buzunare într'un mod nesilit. Mick știa că groaza lui nu era decât prefăcută pentrucă de multe ori arătase el că nu era îndrăzneț.

Mick aprinse o țigaretă, se ascunse în dosul jurnalului său și începu a supraveghea casa arătată de Pith; el aruncă o privire la ceas. Era 10 și un sfert.

Timp de 10 minute, Mick nu văzu pe nimeni. Incepu a se teme că, un polițist să nu-i spună să circule. El n'avea teamă de oamenii de care îi vorbise Pith, căci din fericire nu-i întâlnise niciodată și în consecință nu putea să fie recunoscut.

In sfârșit, către ora 10 și jumătate, Mick lăsă jurnalul, se pregăti să plece, tocmai când poarta imobilului se deschise cu precauțiune și o siluetă apăru la intrare.

Era un om mărunt, corect îmbrăcat, purtând o umbrelă sub braț. Mick nu-l văzuse niciodată. Un alt om urma, tot așa de bine pus, dar mult mai mare și puternic; atitudinea lui părea plină de siguranță și privirea lui nu exprima nici o ezitare. Un al treilea personagiu ieși din casă. Mick făcu o strâmbătură, îl cunoștea că era Butch Dawies.

Butch purta o pălărie de fetru cu borduri largi, care-i ascundeau ochii și un paredsiu mare îi învelea corpul puternic. Maxilarul greu, gura brutală, mâinile late nu lăsau nici o îndoială. Acest trio inspectă strada timp de câteva secunde, apoi

unul din ei făcu semn unui taxi, unde luară loc toți trei.

Mick așteptă fără să se miște cu piciorul pe accelerator; regretă că-și luase mașina lui în loc de un taxi care ar fi trecut neobservat. Dar, nu mai era timp să schimbe: taxi-ul se puse în mișcare și Mick îl urmă de aproape. O luară la drum pe străzile mărunte și Mick, jenat că mașinile îi împiedicau mersul, se temea la fiecare clipă să n'o piardă sau să fie observat de ei. In sfârșit, la încrucișarea străzilor Florida Street și Robert Street, taxi-ul se opri; Mick merse până la colțul apropiat, sări din mașină și venind înapoi, văzu pe cei trei oameni opriți pe trotuar. Butch plătea șoferul.

Ascunzându-se după trecători, Cardby urmă pe cei trei oameni care se îndreptară spre Pollard Road. In colțul străzii stăteau doi oameni sprijiniți de zid, fumând țigarete. Aveau aerul de vagabonzi fără importanță. Dar Mick își schimbă părerea când văzu unul din ei luând țigara și aruncând-o cu violență în fața celor trei oameni. In ciuda acestui gest, trio care mergea nu se mișcă deloc.

Mick traversă strada, căci nu dorea să treacă înaintea acestor pândari; simți ochii lor fixați asupra lui, dar nu întoarse capul. Deodată cei trei începură să traverseze strada; Mick își pipăi revolverul așteptându-se la un atac. Cei trei oameni, trecură la câțiva metri de el și-și continuară drumul către Saint-Peter Street. Mick începu să se întrebe dacă această plimbare prin oraș se va sfârși odată. Pe partea opusă a trotuarului, un om părea cufundat în lectura jurnalului său, pe care-l lăsă să cadă jos, apoi îl ridică și-și reluă lectura! In mo-

mentul când jurnalul căzu Butch Dawies scoase o batistă şi o trecu pe frunte.

Cei trei oameni, traversară, brusc, trotuarul şi dispărură. Mick îşi urmă drumul, o luă oblic, către margine în felul de a-şi menaja mai mult spaţiu penuru a lucra, în momentul când oamenii la pândă, într'o străduţă, ar fi vrut să-l atace.

Tânărul strânse în mână revolverul; ajungând la colţul străzii aruncă o privire repede la stânga şi zări pe cele trei persoane mergând la câţiva metri înaintea lui printr'o trecere strâmtă. Mick nu îndrăzni să-i urmeze. Această fundătură strâmtă părea o piedică prea periculoasă; tot înjurând îşi continuă drumul până la Hackney Road. In acest loc el traversă strada şi o luă înapoi. Scoase atunci un plic din buzunar şi începu să inspecteze casa, oprinduse din când în când pentru a-şi îndrepta, alternativ, privirea la numele de firme pe care le scria pe plicul ce ţinea în mână. Când ajunse la fundătură, examină cu atenţie casele care o mărgineau. Intr'o parte era o firmă „Samuel and Co." Import; şi pe cealaltă casă o firmă care purta „Forest et Fils", imprimerie.

Mick remarcă" trei paznici care păreau a o su-"praveghea şi, trebuia să ia o decizie rapidă înainte de a le părea suspect. El îşi repeta numele de „Forest şi Fiul" tipografi şi se întreba dacă nu era aceasta, soluţiunea problemei pe care o căuta. O mare firmă de imprimerie putea să acopere cu numele ei mici afaceri murdare şi chiar o afacere de falsă monedă; era posibil ca aceasta să fi fost imprimeria lui Milsom Crosby. Dar principala chestiune nu se rezolva niciodată: Unde era Cardby şi unde era Milsom Crosby, el însuşi?

— Trebuia să se mişte; dacă Mick rămânea încă să se plimbe aşa fără scop aparent, paznicii lui Crosby l-ar fi remarcat cu siguranţă şi ar fi prevenit pe complicii lor. Tânărul ar ti dat mult pentru a găsi un restaurant sau o cafenea prin împrejurimi ca să poată să supravegheze, fără pericol, casa care-l interesa. Dar în acest cartier nu era nimic din acestea.

Deodată, Mick, zări un camion care sosea în stradă şi se lopri în faţa imprimeriei; el notă numărul şi întorcând capul observă în acelaşi timp pe imobilul în faţa căruia se găsea o pancartă: *De închiriat*. Deodată intră în casă şi se apropie de gardian.

Văd că aveţi un birou de închiriat, — zise el; dacă localul dă la stradă, aşi vrea să-l vizitez.

Trei încăperi dau efectiv la stradă; vă arăt drumul, — răspunse gardianul precedând pe Mick. Ei luară ascensorul şi sosiră la etajul al II-lea. Tânărul intră grăbit în birou şi se apropie de fereastră. Tocmai în acest moment patru oameni ieşiau din imprimeria din faţă, purtând o cassă mare pe care o coborîră în camion, după care reintrară în casă.

— Chiria acestor trei piese face 500 Livre pe an, — zise gardianul. Pentru ce vă trebuie Dvs.?

— Înţeleg întrebarea Dvs., — răspunse Mick continuând să privească pe fereastră. Mă întrebam, tocmai, dacă acest birou ar putea să-mi convină. Nu observasem că e o imprimerie în faţă şi mi-e teamă ca această vecinătate să nu fie jenantă pentru mine.

— Adevărat?

— Da, eu sunt reprezentantul unei mari firme

de imprimerie din Birmingham. Vedeți Dvs.? Ce știți Dvs. de această imprimerie din față?

In acel moment, o a doua cassă mare fu scoasă din imobil și așezată la rândul ei în camion.

— Nu știu mare lucru, nu știu cine este în capul afacerii. Mi se pare de altfel că nu merge bine.

Mick vru să răspundă, dar ceea ce văzu în stradă îi opri respirația:

Oamenii ieșiau cu noui pachete pe care le încărcau în camion și pe treptele scării supraveghind încărcarea, era un personaj pe care Mick îl credea să fie la hotelul din Ringwood: era Persis Swale, imprimerul...

Mick scoase batista și își șterse fruntea: Acum putea să-și explice bine lucrurile.

CAP. XIX.

O altă pistă

Gardianul continua să vorbească, dar Mick nu-l asculta. Persis Swale dădea ordine cărăușilor și Mick putea să distingă mișcarea buzelor lui. Tânărul înțelegea acuma cât de bine era informat Milsom Crosby de toate câte se petreceau la Ringwood. Dar dacă Swale lucra cu Crosby, de ce tăcuse când chiar acest Crosby încercase să-i asasineze pe toți? De ce nu vorbise când înțelesese că stăpânul lui nu ezita să-l sacrifice împreună cu celelalte victime?

Cărăușii aduseră o altă cassă și intrară înăuntru cu Swale. Mick hotărî că era vremea să iasă pentru a nu pierde plecarea camionului pe care voia să-l urmărească.

— Trebuie să mai văd încă și un alt apartament, — zise el gardianului; vă voiu da în curând răspunsul.

Îi strecură ceva bani în mână și coborî repede, scara. Când făcuse câțiva pași în stradă, el chemă un taxi și se urcă în el, nu fără a remarca cu satisfacție că un tub acustic îi permitea să comunice direct cu șoferul.

— Vei urmări încet drumul și când acest camion

pe care-l vezi, se va urni din loc, îl vei urmări peste tot unde va merge. Eu mă voiu așeza pe jos în mașină și mă voiu ascunde. Se va crede astfel că d-ta mergi gol. Nu te îngrijora dacă contuarul lucrează, — că te voiu plăti larg dacă nu pierzi camionul din ochi.

După oarecare ezitări, șoferul primi oferta lui Mick și merse să se posteze la o mică distanță de camion în care se continua încărcarea. Mick se ghemui jos și își luă tubul acustic.

— Unde sunt? — murmură el.

— Incărcatul e terminat, Domnule, — răspunse șoferul. Trei oameni s'au urcat în camion și l-au închis. Pleacă acum.

Mick simți mașina mișcându-se și, în curând, pierdu orice noțiune a direcției în care era dus.

— Suntem în Caledonian Road și ne îndreptăm către Nord, — șopti conductorul. Camionul e la 30 de metri în fața noastră și până acum cred că nimeni nu ne-a remarcat.

— Bine, nu-l pierde, mai ales, din ochi.

Mick luă un creion și începu să sgârie câteva note. Primul lui mesaj era pentru tatăl său; îi spunea să ceară la Scotland Yard să facă o percheziție la imprimerie și îl preveni că Persil Swale era din bandă și trebuia să fie tratat ca atare. Al doilea mesaj conținea aceleași informațiuni pentru Scotland Yard. Mick lipi plicurile cu note și așteptă o ocazie favorabilă pentru a le trece conductorului mașinei.

— Am traversat Hollovay și suntem în Archway Road, — murmură șoferul; cred că ne îndreptăm către Bighgate... nu! Iei încetinează mersul și se întorc la stânga.

Mick auzi scrâșnitul frânelor și taxiul se opri.

— Stați liniștit, — șopti șoferul. Camionul s'a oprit în fața unei duble porți deschise la stânga și unul din oameni bate la poartă... poarta se deschide... omul face semn camionului care intră în curte, porțile se reînchid... nu mai e nimeni acum.

— Bine, înaintează încă și oprește-te după colțul cel mai apropiat, am să-ți spun câteva cuvinte.

Șoferul conduse taxi-ul într'o străduță și Mick după ce se asigurase că nu era urmărit, ieși din mașină.

— Ați auzit vreodată vorbindu-se de firma Cardby și fiul? — întrebă tânărul.

— Vorbiți de detectivii Cardby?

— Da, sunt aceiași. Ei, bine, eu sunt Mick Cardby, cel mai tânăr din firmă. Am aici două mesagii importante: unul pentru tatăl meu, celălalt pentru Scotland Yard. Vă cer să le duceți la adresă. Vă veți duce mai întâi acasă la tatăl meu. Vă dau două lire sterline pentru această cursă, dar vă rog să reveniți cel mai repede posibil.

— Dar aș putea să vă și telefonez?

— Nu, nu vei fi crezut; trebuiesc duse mesagiile mele. Noroc bun și mulțumesc pentru concursul D-tale.

Șoferul luă cele două mesage și plecă spre centrul orașului.

Mick traversă strada pentru a se îndepărta de imobilul care-l interesa, când zări o cabină telefonică tocmai în fața lui. Aruncând o rapidă privire în jurul lui pentru a se asigura că nimeni nu-l urmărea, el intră în cabină; era un excelent post de observație. Telefonă la Whithehall 1912 și ceru un inspector pe care-l cunoștea personal.

— Aici Mick Cardby. Eu lucrez în aceeași afacere cu Gribble. Poți să-mi trimiți, degrabă, o mașină foarte rapidă la Nr. 437 Archway Road? Am urmărit până aici banda lui Crosby și eu nu mai am mașina mea. Nu-mi trimite mai mult decât un om, dar alege unul din cei foarte buni. Dacă această bandă se mișcă înainte de sosirea agentului D-tale, voiu fi obligat să iau unul din cele două automobile care sunt aici aproape de mine: unul poartă Nr. 7846 celălalt Nr. 8252. Dacă am plecat când mașina Dvs. Squand va sosi, învață pe agent că va trebui să mă caute în împrejurimi și că eu voiu fi într'o mașină purtând unul din aceste două numere. E foarte grabnic. Ai înțeles nu-i așa? Mulțumesc.

Inspectorul nu mai puse întrebări inutile. El cunoștea îndeajuns pe Mick pentru a ști că tânărul nu cerea niciodată ajutor fără să aibă realmente nevoie.

Mick telefonă de asemenea la birou unde află că tatăl său se întorsese dela Ringwood; îi rezumă conținutul mesajului pe care i-l trimisese și-l rugă să telefoneze deasemenea la Yard.

— Ai noutăți dela mama ta? — întrebă bătrânul detectiv.

— Nu, încă, tată; dar, am speranță. Crosby ți-a telefonat?

— Nu, dar am vorbit cu fiică-sa. Ai avut o idee fericită, Mick. Este adevărat, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Când vrei să viu cu tine?

— Intr'adevăr, nu știu. Tu ai putea să treci pe aici după percheziția dela imprimerie, dar e și mai probabil că eu n'o să fiu acolo; în tot cazul poți

să încerci. Sunt aproape sigur că ceea ce căutăm se găsește în camionul pe care-l urmărești.

Ce vrei să faci cu Iris Crosby?

— Nimic, dacă tatăl său telefonează, spune-i că eu lipsesc și nu știi unde sunt; spune-i de asemenea că fiica lui este la noi și că ea va suferi exact același tratament ca cel pe care îl aplică mamei mele.

— S'a înțeles, dar fii atent, dragul meu. Pe curând!

Mick agață receptorul și așteptă. Era de peste 20 de minute la postul lui de observație, când un Squad apăru în stradă și se opri în fața casei cu Nr. 437 Archway Road. Mick lăsă să treacă câteva minute, apoi ieși ușor și se îndreptă către mașină. Conducătorul îl privea cum vine fără să se miște și pândea un semn de recunoaștere. Cardby aruncă o privire în jurul lui și se apropie și mai mult de automobil.

— Viu acuma, — murmură el fără a întoarce capul.

Făcu câțiva pași, se asigură că nimeni nu-l supraveghia și revenind înapoi, sări pe scaun lângă șofer.

— Allo, allo, Sandy, — zise el; trăgându-și pălăria pe ochi. Tu n'ai pierdut timpul!

— Mi se pare că mi s'a spus să ne grăbim, — răspunes tânărul detectiv cu calm. Unde ai ajuns, Mick?

— Am să-ți povestesc în timpul cât îți vei fuma țigareta. Timpul va părea mai lung.

Mick îl puse în curent, apoi așteptară în liniște. Un sfert de oră trecu; timp în care poarta dublă rămânea mereu închisă.

— Dacă nu se deschide într'un ceas, mă voiu duce să văd ce se petrece în interior. Ceva îmi spune că această încărcătură nu a ajuns la destinația ei definitivă.

Mie nu-mi plac prea mult aceste așteptări, Mick.

— Nici mie, mai mult.

La câțiva metri de aici, am văzut placa unui doctor; apropie acolo mașina Sandy; un automobil în fața porții unui medic nu e suspect. Am să iau pardesiul care este în spatele D-tale, căci costumul meu de sport ar putea să atragă atentia bandei.

Sandy conduse mașina în fața porții indicate și își reluară așteptarea.

— Ai aerul obosit, Mick; ar trebui să tragi un pui de somn; dacă se întâmplă ceva, atunci te trezesc.

— Nu Sandy, eu nu voiu închide ochii până ce nu voiu fi regăsit pe mama mea și nu voiu fi băgat pe Crosby la pușcărie. După aceea, am să dorm o lună în șir... atenție! se deschid porțile, fii gata!

Un om mărunt, cu figura uscată apăru în întredeschizătura ușii, inspectă cele două părți ale străzii, aruncă o privire rapidă asupra masinii detectivilor și dispăru în dosul porții. Sandy apăsă pe pornitor și Mick își ridică gulerul pardesiului. Omul mărunt se arătă din nou, ieși în stradă și făcu un semn cu mâna: spatele unui furgon ieșia pe poartă.

— Drace! nu este acela pe care îl așteptam, — murmură Mick între dinți. Furgonul coborî în stradă și Mick citi inscripția pe părțile lui: „Compania Electrică de Nord". Furgonul făcu o manevră și drumul spre Highgate.

— Ce facem noi? — întrebă Sandy.

— Așteaptă puțin și apoi vei trece prin fața acestei porți.

Ea era, deja, aproape închisă când trecură pe lângă ea, dar Mick avusese timpul să vadă destul.

— Accelerează Sandy și urmărește furgonul.

— Ce este, Mick? pentru ce această urmărire?

— Am zărit camionul în curte și era descărcat. Am gândit că nu era ultima destinatie a încărcării sale, a fost transportat în acest furgon. De data aceasta, Sandy, n'au putut să ne înșele.

Furgonul trecu Highgate și luă drumul dela New Cabridge. El nu înceta deloc viteza, dar puternicul Squad nu se lăsa mai prejos. Nu era departe de Alcombury Hill, când conducătorul furgonului întinse brațul pentru a face semn că el va înceta viteza; Sandy lăsă acceleratorul și așteptă. Intorcându-se la stânga, furgonul dispăru în dosul unui grilaj masiv.

— Oprește-te puțin mai departe de marginea drumului. — zise Mick

Un zid înalt preceda grilajul și coama lui era acoperită din sârmă ghimpată. Un om închidea porțile după trecerea furgonului, alții doi erau pos'ați de fiecare parte a zidului puțin mai departe. Locul era păzit ca o fortăreață.

— Vezi, dară, — zise Mick, — împingând cu cotul pe însoțitorul său. Ii arătă pe grilaj, repetată de mai multe ori și pe zid această inscripție: „Colonia de vacanță dela Alconbury. Strict particulară. Contravenienții sunt urmăriți".

— Ce gândești de asta? — murmură el.

— E mai mult decât de bănuit, — răspunse Sandy.

CAP. XX.

O colonie stranie

— Zăresc o bifurcație puțin mai departe, — zise Mick. Hai până acolo și vom putea să facem o mică inspecție.

— „Colonie de vacanță!“ — isbucni în râs Sandy. Ciudată colonie: Am recunoscut pe portarul Smich Flowers; l-am trimis altă dată să facă o cură de cinci ani la Dartmoor pentru o afacere.

Ciudată colonie, într'adevăr. Ei întrebuințează acest furgon pentru a înșela lumea și a o face să creadă că livrează aparate de raze ultra-violete sau altele în acest stabiliment. Intr'adevăr acest Crosby e departe de a fi prost.

Sandy întoarse mașina și se opri pe marginea șoselei. Cei doi oameni coborîră și Mick arătă un câmp situat pe partea stângă!

— Am să trec pe acolo și să văd dacă nu se poate sări peste ziduri, — zise el. Nici gând nu este să se poată intra pe poarta principală. D-ta rămâi aici, cu mașina.

— Ah! nu. De exemplu! Mă iei drept un șofer.

— Știi bine că nu vreau să spun asta, Sandy. Numai această colonie de vacanță mi se pare prea periculoasă și mă tem că acel care intră nu mai

poate ieși niciodată și cum această afacere mă privește personal, nu vreau ca să riști și D-ta.

— Ascultă-mă, Mick, — răspunse tânărul detectiv; mă cunoști deja de trei sau patru ani, de când mă iei pe mine, drept un fricos?

— Nu te iau drept un fricos, Sandy. Și eu știu că, atunci când ai de făcut ceva, reușești foarte bine, dar în mod precis această afacere nu te privește. Rămâi aici cu mașina.

— Niciodată! Am intrat în horă, trebuie să joc până la sfârșit. E adevărat, la urma urmei am tot atâta drept ca D-ta asupra acestei colonii de vacanță.

— Ești descurajant, Sandy. Ai cel puțin o armă?

— Da, pumnii mei. D-ta?

— Am un revolver și am și măciucă mea, Dar cu drept cuvânt, aș prefera să nu vii. Ai face mult mai bine să te duci până la Stamford să găsești pe șeful poliției locale pentru a-i cere să ne trimită întăriturii. In timpul acesta, eu voi explora locurile. Cunosc acest fel de oameni și știu că nu se va putea realiza treaba numai cu mine. Fă cum îți spun, te asigur.

Tânărul detectiv ezită încă și zise în sfârșit:

— Văd că ai dreptate. Mi-e penibil să te părăsesc. Dar mă voi întoarce cât mai repede posibil. De ce nu aștepți sosirea întăriturilor?

— Se pot întâmpla multe lucruri în timpul acesta. Și cum am convingerea că mama mea este închisă în această casă, eu nu pot să aștept, înțelege-mă. Dar repede, Sandy!

Detectivul se urcă în mașină, și plecă cu toată viteza în direcția Stamford. Mick se îndreptă către câmp, spre colonia de vacanță. Își ținea mâinile în

buzunar, gata să scoată măciuca sau revolverul, după împrejurări.

După 10 minute, el ajunse la piciorul zidului proprietății. Intorcând capul, zări un om care venea în întâmpinarea sa.

Aspectul lui nu era prea asigurător, dar Mick se simțea liniștit la gândul că nu-l văzuse niciodată înainte. Omul ținea un retevei gros în mână și expresia feței sale era brutală.

— Pleacă de aici!, — ordonă el. Intrarea e oprită.

— Eu nu intru, — replică Mick, — și câmpul nu vă aparține.

— E posibil, dar acei care se apropie prea mult de proprietate se căiesc în totdeauna.

Omul se apropie de Mick ridicând reteveiul. Ochii săi mici erau injectați de sânge:

— M'ai înțeles! — grohăi el; pleacă sau îți sparg capul!

Mick înălță din umeri și se dădu înapoi ca și cum ar fi vrut să plece; omul lăsă în jos reteveiul, rânjind. Sigur că raza de lumină, brațul lui Mick se ridică și măciuca isbi în tâmpla omului care se prăvăli, scoțând un gemăt surd. Mick îl privi cu răceală, nu mai avea nici o milă pentru oameni de specia aceasta. După un minut de reflexie, își scoase pălăria ca și pardesiul lui Sandy și le înlocui prin șapca și mantaua uzată a victimei, apoi examină din nou zidul; era prea înalt și în afară de asta deasupra avea sârmă ghimpată. Escaladarea era imposibilă.

— Mick se îndreptă, prudent, în lungul zidului și întâlni în curând o poartă. După ce încercase să o deschidă, înțelese că acolo sforțările lui erau za-

darnice; ușa era de ștejar solid și era pe dinăuntru barată cu fier.

Merse continuându-și drumul când de odată auzi un sgomot de pași grei apropiindu-se de el; se lipi de perete și așteptă. Pașii erau cu totul aproape și de odată un om apăru în fața lui Mick. Se văzură amândoi în acelaș timp; ridicând reteveiul, omul se aruncă asupra lui Mick înjurând dar Mick era așa de prompt ca și el. El evită lovitura și lansând brațul său, lovi cu măciuca pe adversar care căzu în nesimțire. Tânărul surâse, progresiunea era înceată, dar batalionul lui Milsom Crosby începea să se reducă.

Puțin mai departe, el văzu un crânguleț și făcu o strâmbătură:

Era acolo o ascunzătoare favorabilă pentru cineva dar ar fi vrut să supravegheze drumul fără a fi văzut. Mick își puse măciuca în buzunar și scoase revolverul care, pentru moment, părea o armă mai sigură.

El se întreba ce avea de făcut, când deodată un lătrat furios porni din crânguleț. Uitând orice prudență tânărul se repezi în crâng pentru a face pe câine să tacă. Un dog colosal îi ieși înainte; el lătra cu furie, părul său era sbârlit, balele curgeau din gură, și lanțul la care era legat era întins la extrem. Mick avu o secundă de ezitare; nu-i plăcea să omoare animalele, apoi suspinând apăsă pe trăgaciul revolverului. O detunătură surdă, și animalul muri. Mick se îndreptă și ascultă; nici un sgomot nu venea să turbure liniștea crângului. El dete laoparte ramurile și privi în jurul lui; crângul ascundea întreg piciorul zidului în acest loc. Nu remarcase din prima dată marele crâng din jurul zidului care dădea un acces ușor și ale cărui ramuri se încrucișau cu acelea ale unui ulm situat în interiorul proprietății.

Fără să mai ezite, Mick repuse revolverul în buzunar, alergă către stejar şi începu să se caţere cu agilitate. Ajuns destul de sus, el părăsi trunchiul principal şi înaintă pe o ramură puternică care se intindea pe deasupra zidului. Operaţia nu era uşoară şi Mick se felicită încă odată de a fi putut să treacă atâtea ore, exercitându-se pe barele paralele. Aşa că atinse o ramură a ulmului, o înşfăcă şi prinse trupul pomului. Acolo se opri pentru a respira, aboi lăsându-se să alunece până la pământ se găsi în interior; voiajul aerian era terminat. Se găsea acum într'o pădurice de ulmi peste care vedea în depărtare o pajişte şi clădiri de cărămidă roşie.

Mick făcu câţiva paşi şi se opri. Cinci sau şase oameni, mergând la 10 metri unii de alţii, se plimbau prin faţa pajiştei. Milsom Crosby îşi mobilizase mica lui armată cu serioase intenţii; colonia de vacanţă era păzită ca şi când ea deţinea giuvaerurile coroanei.

Mick se sprijini de un arbore şi reflectă. Nu vedea decât un noroc şi un mijloc de a încerca: la zidul mare al peluzei, unul din oameni împrejmuia un zid la fiecare din ocolişurile lui; dacă Mick putea să-l atace în momentul când n'ar fi văzut de camarazi, asta i-ar permite să se apropie de casă.

Ascunzându-se pe după arbori, Mick înaintă din ce în ce către om; el se aşeză pe vine un moment, când acesta era la marginea peluzei întorcându-i spatele; tânărul aruncă o privire în jurul lui pentru a se asigura că nimeni nu-l vedea şi în două sărituri trecu în dosul zidului. Acolo se opri, ascultă să audă scoţându-se strigăte de alarmă, dar totul rămase liniştit. Mick îşi luă repede hotărîrea:

Dacă putea să capete un adăpost înainte de întoarcerea gardianului, el prefera să nu-l omoare pe acesta pentru a nu risca să atragă atenţia. Porni, deci,

spre casă şi se introduse într'un hangar, tocmai în momentul când omul urma să vină înapoi. Mick avusese grija de a socoti paşii pe care gardianul îi avea de făcut înainte de a dispare din nou. El ştia, deci, în ce moment îi va fi posibil să iasă din ascunzătoare fără a fi văzut. Numărând până la 30, el scoase capul, zări spatele omului care înconjura zidul şi făcu o nouă săritură care îl conduse într'un hangar de cărbuni. In sfârşit o a treia săritură îl duse în faţa unei portiţe practicată la colţul casei. Uşa cedă sub presiune şi Mick se strecură în vestibulul întunecos. Orice ar fi putut să se întâmple acuma, el era în fortăreaţa lui Crosby!

Timp de câteva clipe, rămase fără mişcare, cu degetul pe trăgaciul revolverului, dar totul era liniştit şi el se îndreptă către o uşă mare acoperită de postav verde pe care o văzu în faţa lui. Nu trebuia să mai temporizeze, po'iţiştii vor sosi, fără îndoială, în curând şi el voia să fie în locul lui dacă încerca greutăţi pentru a intra.

Deschizând uşa, Mick descoperi un coridor la sfârşitul căruia o altă uşă dădea în hall. Mick se apiecă şi privi prin gaura cheii. Butch Dawies era aşezat pe un scaun cu spatele întors spre perete privind fix intrarea. Mâna sa dreaptă căzuse pe genunchi şi văzu că în ea ţinea un revolver. Tânărul oftă; Butch Dawies se plimbase deci prin maha'a. Nu mai trebuia să piardă un moment; Dacă Mick rămânea în contemplarea lui Dawies putea să-l atace, pela spate, altul şi dacă se întorcea pe culuar era Butsh, acela care ar fi sărit asupra lui. N'avu timp să reflecteze. Auzind paşi în urma lui, el se întoarse; ochii lui întâlniră privirea înspăimântată a unei femei care înainta pe culuar cu un pahar şi o sticlă de bere. Fără să înceteze de a o fixa, Mick îi făcu

semn să tacă și să se apropie. Ea înaintă câțiva pași tremurând, sub privirea aspră a lui Mick și sub amenințarea revolverului.

— Este, aici, o femeie pe care au adus-o ieri sau în dimineața asta, — murmură el; spune-mi unde este dacă nu, te omor!

— Este la primul etaj în camera din fund, — bâigui ea.

Mick o privi neștiind ce avea de făcut. Ar fi vrut să facă economie cu această femeie, dar trebuia cu orice preț să obțină tăcerea dela ea și el nu avea alegerea mijloacelor.

— Pune această sticlă și acest pahar jos, — ordonă el în timp ce scotocea buzunarul pardesiului.

Ea se supuse și în timp ce era încă aplecată, îi administră pe ceafă o lovitură de măciucă; o reținu în brațe în momentul când trebuia să cadă în nesimțire și o depuse într'un colț pe culuar.

Acum, Mick trebuia să lucreze foarte repede. La fiecare clipă cineva putea să descopere pe feméia lesinată și planul lui ar fi dat greș. El respiră adânc; se apropie de ușă, o deschise brusc și dintr'o săritură se găsi în hall. Butsch Dawies se întoarse cu vioiciune.

— Stai liniștit, Butsch, — zise cu blândețe Mick. Eu am venit aici să mă exercitez la tragere. Dacă miști încep cu tine. Ridică-te!

Banditul avu un surâs și șchiță un gest din mâna dreaptă.

— Dacă e moartea pe care o dorești Butsch, vei fi servit imediat.

— Știam că ne vom reîntâlni, Cardby, — tipă Butsch. Dacă d-ta...

— Ridică-te și lasă arma în pace.

Vocea tânărului detectiv era imperioasă și amenințătoare. Nu era timp de glumă.

CAP. XXI.

Ultimul rond

— Nu mă voi întoarce la Moor, Cardby; mai bine să fiu omorît.

— Dorința ta va fi împlinită dacă nu te scoli într'o clipă!

Butch privi țeava revolverului țintit asupra lui de o mână fermă, apoi întâlni ochii lui Mick; nu citi în ei nici milă nici teamă; învins, el se ridică încet, lăsând să-i cadă arma.

— Impinge, acum, cu piciorul acest revolver înspre mine, — ordonă Mick; dar dacă faci o mișcare ca să te apleci să o iei, eu te împușc.

Fără a-l părăsi din ochi pe adversarul lui și fără a coborî arma, Mick luă revolverul și-l puse în buzunar. Butch era roșu de o furie care-i injecta sângele în ochi.

— Butch, — pronunță Mick cu o voce aspră; știu că mama mea este la primul etaj, în camera din fund, arată-mi drumul și dacă vei încerca să mă îngeli îți vei găsi moartea în acel moment.

Banditul strânse dinții; picături de sudoare îi perlară fruntea, el ridică mâna pentru a se șterge.

— Nu face asta! — strigă Mick. Nu-ți permit să miști brațul căci n'am nici o încredere. Te previn că

nervii mei au ajuns la culme şi te sfătuiesc să fii atent cu vieaţa ta! Urcă scara asta!

Dawies porni cu un pas târîtor; Mick se uită.

— Grăbeşte-te Dawies; n'am intenţia să-mi trec toată ziua aşteptându-te.

Adu-ţi aminte şi gândeşte-te că nu mai e Milsom Crosby care comandă, ci unul care nu ezită să vă suprime.

In timpul acela, banditul continuă să meargă foarte încet contrar de ceeace voia Mick. Ajunseră în sfârşit la palierul primului etaj, totul părea liniştit şi pustiu. Fără îndoială era destulă încredere în garda exterioară şi se judeca inutil să se ia în interior alte precauţiuni. Ajuns în fundul culuarului, Bùtch se întoarse:

— Veţi găsi pe mama Dvs., aici, — zise el indicând o uşă.

— Deschide D-ta, şi intră, — ordonă Mick.

— Eu nu pot.

— De ce?

— Uşa este închisă şi eu n'am cheia.

Mick îl privi fix; Butch îi văzu expresia ochilor, paloarea feţei şi mişcarea degetelor sale pe trăgaciul revolverului. El tremură, îşi trecu limba peste buzele uscate. Mick tăcea mereu; Butch declară:

— E posibil ca să pot s'o deschid.

— E posibil ca să te fac să nu mai trăieşti, dacă nu o deschizi, — răspunse cu răceală Mick.

Butch ştia că Mick nu glumea; fără a mai protesta, el scoaes o cheie din buzunar şi deschise uşa.

— Intră, primul, Dawies!, — şi aşează-te lângă zid. Ştii ce te aşteaptă dacă încerci să faci vreo mişcare.

— Copilul meu!, — murmură din fundul camerei, vocea slabă a D-nei Cardby.

Mick surâse la început fără a răspunde, căci pentru o clipă era în mod singular ocupat să urmărească pe Dawies.

— Mamă, — zise el, în sfârşit, — mai e cineva în camera D-tale aici?

— Nu, — răspunse D-na Cardby înaintând şi luându-l de braţ.

— Nu te apropia, mamă dragă, — zise repede Mick. Vino repede, ia cheia care a rămas pe dinafară şi să ne închidem aici.

Butsch rânjea.

— Şi D-ta începi, chiar, să ai frică Cardby? Acum când aţi regăsit pe mama, nu mai aveţi curajul s'o faceţi să iasă de aici?

De altfel eu nu sunt mirat căci mă aşteptam.

— Te înşeli Butch. Mai stau încă un moment aicea, pentrucă dacă plecăm trebuie să vii de asemenea cu noi.

— Asta e mai uşor de spus decât de făcut.

— Nu, nu este greu de făcut, când eşti înarmat cu un revolver bun şi când eşti decis ca să te serveşti de el. Inţelegi că mi-e cu desăvârşire egal, dacă ieşi de aici pe picioare sau într'o maşină de ambulanţă. Cum ai tratat tu, pe sărmana mea mamă?

— Nu mi-a dat nimic, nici să mănânc nici să beau, de ieri, şi, mă simt foarte slăbită.

— Cineva de aici va suferi acelaşi tratament, — zise Mick cu un aer sălbatec. Cine te-a adus aici?

— El, — răspunse D-na Cardby, arătând pe Butch. El m'a arestat în momentul când ieşiam din cinematograf şi m'a împins cu forţa într'o maşină. Ce face tatăl tău şi unde este?

— E foarte bine. O să fii acum, în curând la el. Eu văd că îți mai datoresc ceva, Butsch; credeam că am să vă trimit pur și simplu la Dartmoor pentru vreo 10 ani, dar acuma voi căuta ceva mai bun.

— Și eu, de asemenea, voiu putea să vă găsesc ceva mai bun, Cardby. D-ta îmi vorbești cu atâta siguranță pentrucă ești înarmat dar dacă vreodată vă găsesc fără armă, vă voiu arăta eu atunci în ce apă mă scald.

— Adică?

— Eu vă voiu da cea mai frumoasă chelfăneală pe care a putut s'o primească vreodată un om.

— Sper să-ți furnizez ocazia, știi bine că eu nu voi da înapoi în fața unui bandit ca tine. Când voi fi găsit pe unul pentru a supraveghea pe complicii tăi, voi vedea ce-mi va fi posibil să fac pentru tine ca să-ți procur norocul de a mă bate.

Butsch Dawies avu un surâs urât, ridicând umerii lui Herculiani;

— Băieții n'ar trebui să vorbească așa oamenilor mai mari, — rânji el.

Doamna Cardby ședea tremurătoare și palidă sprijinită de pereți. Până acum, ea rămăsese cu totul străină de vieața periculoasă a bărbatului și a fiului ei; acum privea figura bestială a lui Butsch și expresia întinsă a lui Mick și se întreba dacă ea nu trăiește un coșmar.

Deodată, Butsch aplecă capul într'o parte. Mick remarcă mișcarea și ascultă: un sgomot de voci venea de afară.

— Cred că prietenii mei dela poliție au sosit, — zise Mick, banditului. Presupun că complicii tăi n'au să fie satisfăcuți de a relua drumul la Dartmoor. Și

de rândul acesta Milsom Crosby nu va veni ca să vă aştepte la ieşire, fiindcă el va fi printre voi.

— N'o să-l aveţi niciodată pe Milsom Crosby, — răspunse Butsch a cărui faţă pălea pe măsură ce vocile se apropiau.

Mick avu un surâs sarcastic.

— Eşti în întârziere dragul meu, noi îl avem, deja, în mână.

— Nu vă cred, Cardby.

Tânărul ridică din umeri:

— Că o crezi sau că nu o crezi, asta nu schimbă cu nimic treaba; ceea ce importă, este că stăpânul vostru el însuşi o crede, cum o credeţi şi voi şi este obligat s'o creadă. Mari bătăi în uşă, scuturară uşa:

— Deschide! — ordonă o voce.

— Cine-i acolo? — întrebă Mick.

— Eşti D-ta, Cardby, — strigă Sandy. Totul merge bine, deschide.

— Deschide, mamă, — zise Mick fără a părăsi pe Butsch din ochi.

Uşa se deschise şi Sandy intră urmat de un inspector, de un sergent şi de trei alţi poliţişti.

— Pune-l în lanţuri, — zise Mick arătând pe Butsch, — şi povesteşte-mi ce s'a întâmplat jos.

— Noi am sosit cu o adevărată mică armată, am înconjurat toată lumea pe care am întâlnit-o în jurul casei ca şi pe femeia leşinată în culuar.

— Veţi mai găsi alţi doi, în câmp aproape de zid. A trebuit să mă scap de ei ca să ajung până aici. Unde aţi pus voi toată această bandă?

— In hall; au toţi fiare şi nu par prea mulţumiţi. Cred că va trebui să coborîm la ei.

— Un moment, aşi vrea ca cineva să conducă pe mama mea într'una din camerele de jos, în timp

ce eu voi spune două vorbe lui Butsch Dawies. Sergent, trebuie să fie provizii undeva în casă. Incearcă de găsește ceva de mâncare pentru mama.

Unul dintre polițiști, luă pe D-na Cardby de braț și sprijinind-o, ieși din cameră cu ea.

— Și acuma Butsch, între noi amândoi, — zise Mick. Cred că te întrebi cum am descoperit colonia voastră de vacanță.

— Eu nu mai mă mir de nimic.

— E bizar!... în general când eu trimit pe unul din voi la Dartmoor, primul lucru pe care el trebuie să-l știe. este cine l-a vândut. Tu nu ești ca ceilalți, Butsch.

— Nimeni nu ne-a trădat, — răspunse banditul ridicând capul. Mick înălță din umeri: Nu eș'i decât un sărman prost. Te crezi inteligent și capabil să faci lucruri mari și când colo nu ești decât un cap fără creeri. De altfel, pentru aceea te-a luat Milsom Crosby; lui nu-i place să aibă ajutoare prea viclene,

— Eu nu văd unde vreți să ajungeți, Cardby.

— Desigur că n'o vezi. Și aveam dreptate să spun că nu ești inteligent. Crosby preferă să fii așa, privește-ți tovarășii, ei șunt toți idioți; pentru acest motiv îi vezi în totdeauna la Dartmoor. Crezi că Milsom Crosby ar accepta un om care vrea să fie cu drept cuvânt plătit pentru munca lui, care ar gândi, în loc să se supună orbește, care ar ști să se apere de poliție și mai ales de a se pune la adăpost în momentul când stăpânul lui îl va da afară?

— Ce? Vreți să spuneți că patronul ne-a vândut?

— Dar judecă și tu. Desigur că este el. Ați făcut tot ce aștepta dela voi și acum se prepară să plece numai că trebuia, înainte, să împartă prada cu cei care l-au ajutat. Evident că aceasta nu-i prea

place și uită că i-ar fi fost imposibil să facă altfel. Cum este un tip viclean, foarte viclean, el cunoaște un loc apropiat pentru voi și pentru prietenii voștri. El știe că îndată ce veți fi închiși la Dartmoor pentru cel puțin 10 ani va putea să doarmă liniștit. Așa că azi de dimineață Scotland Yard a primit o informație misterioasă; se prevedea că toată banda care interesează, se găsește reunită în „Colonia Vacanțelor" și restul îl știi. Sărman idiot ce ești. Acuma grilajul dela Dartmoor se va închide peste voi; n'ați fi căzut în această cursă dacă ați fi avut măcar un creer de vrabie în timp ce, în prezent, aveți de plătit cu 10 sau 12 ani de închisoare, ambiția voastră de a fi egali cu Crosby!

— Murdarul! îmi va plăti asta, — țipă Butsch,

Mick surâse cu compătimire:

— Atunci va trebui să aștepți ca să vie cu tine la Dartmoor că de asta n'o să scapi și n'o să ieși așa de vreme.

— Bine o să-l aștept! — spuse Butsch cu o voce surdă.

— Presupune că noi, n'avem destulă cădere și motive contra lui pentru a-l aresta, — insinuă Mick,— și că el se plimbă în libertate în timp ce voi toți veți fi la Dartmoor. Ce gândești de asta, Butsch?

Banditul rămase un moment să reflecteze, ridurile îi îndoiseră fruntea. Mick avea dreptate: în afară de oarecare abilitate criminală, Butsch nu era inteligent.

— O să mărturisesc contra lui, — zise, în sfârșit, banditul.

Mick făcu semn polițiștilor să-l lase singur cu Butsch și Sandy.

— Ascultă-mă Butsch, — pronunță tânărul pu-

nând revolverul în buzunar. Voi fi foarte sincer cu tine. Eu pot să te ajut mult, și în schimb, poți să ne faci servicii. Totodată eu am fost aspru cu tine fiindcă gândeam că ești în curent cu trădarea lui Crosby. Am fost surprins să văd că nici măcar nu-l bănuiești; acuma îți voi povesti exact ce s'a întâmplat.

„Un om a telefonat, în dimineața asta, la Scotland Yard, cerând pe inspectorul Gribble; Negăsindu-l acolo, el a făcut depoziția sa unui alt inspector. A spus că dacă vrem să punem mâna pe banda lui Crosby n'avem decât să ne ducem la această „Colonie a Vacanțelor" cu o forță de poliție și că vom putea, cu ușurință, să vă adunăm pe toți cu excepția lui Crosby. Această declarație, uimi pe inspector care cunoștea bine vocea lui Crosby și era aproape sigur de a-l recunoaște la capătul firului.

— Acum, pentru a dovedi că patronul D-tale este cel care ne-a pus pe această pistă, îți mai povestesc și asta: omul adăugă că putea să ne ajute în cercetările noastre care îl priveau pe Crosby. Ne spuse că acesta din urmă vroia să se salveze plecând în străinătate și ne-a indicat portul și corabia pe care socotea să plece. Mă urmezi?

— Da, — răspunse Butsch, ai cărui ochi străluceau feroce.

— Bine, continui: Indată ce am aflat acest mesaj am spus la Scotland Yard să nu țină nici o socoteală de informațiile privind pe Crosby în persoană. Cunoșteam deja duplicitatea lui și știam deasemenea că el dădea aceste falșe informații pentru a putea pleca liniștit într'un alt loc. Acest om e așa de viclean ca diavolul și încep a'i cunoaște procedeele.

Aveam perfectă dreptate: el v'a denunțat pe vol;

cât despre corabie, înainte de a pleca din Weest-Bay, n'avea un cuvânt adevărat, în ce spunea. Scotland Yard trimise oamenii pentru a verifica şi ei nu găsiră absolut nimic. Crosby ştia bine ce făcea, denunţându-vă; Voi aţi vrut să vă jucaţi cu focul asociindu-vă cu acest om. Aţi făcut greşală de a vă pune încrederea în el, aţi fost nedrepţi. Acum cu toţii veţi plăti această naivitate.

— Tot astfel, el a comis o eroare, acordându-mi încrederea, replică cu linişte Butsch, nu voi fi singurul care plătesc.

— Ce vrei să spui? — întrebă cu neglijenţă Mick.

— Simplu: Milsom Crosby nu este singurul om care poate să denunţe. Eu cunosc un altul care poate tot aşa să procure indicaţii foarte necesare; numele său este Butsch Dawies. Acum ascultă-mă bine Cardby...

CAP. XXII.

Povestea lui Butsch Dawies

Mick şi Sandy se instalară pe pervazul ferestrei pentru a urmări din ochi pe Butsch care mergea din lungul în latul camerei.

Vechiul criminal era palid de mânie; el uitase pe Cardby şi nu gândea decât să se răsbune pe Crosby. In sfârşit vorbi:

— Când eram încă la Dartmoor, am primit un cuvânt dela Crosby, informându-mă că va veni să mă caute la ieşire. Puţin importă cum îl ştiam, chiar la Princetown, ai urechi să auzi. Deci, ne-am întâlnit la ieşire şi Crosby mi-a propus să lucrez pentru el. Mi-a promis 1000 Lire Sterline dacă mă voi supune în totul. L-am întrebat de ce fel de lucru e vorba şi după câteva ezitări mi-a mărturisit că era o afacere de monede falşe. Mai întâiu nu voiam să ştiu nimic, căci acest lucru, e mult riscant, dar al a reuşit să mă convingă că imitaţia era perfectă şi că băncile vor accepta-o fără să suspecteze ceva. El îmi povesti de asemenea că avea un gravor, un chimist şi un imprimeur de primul ordin, aşa că vreo 30 de gazde, se însărcinară să facă a circula biletele. Am terminat prin a primi.

Dela început, firma Dvs., îl îngrijora şi a ordonat

mai multora dintre noi să ne pregătim a vă suprima din drumul său. Era furios în ziua când i-aţi spus să dea drumul unora din excondamnaţi şi a telefonat la Cresset Lodge să se ducă acasă; dar în acelaşi timp, el dete unuia din oamenii lui instrucţiuni ca acest băiat să n'ajungă până acasă. Am ştiut mai târziu că un automobil îl strivise dar n'am ştiut care dăduse lovitura, şi la drept vorbind aceasta nici nu mă interesa.

Crosby mi-a ordonat, după aceea, să plec la Cresset Lodge să văd dacă totul merge bine, căci el se temea că Dvs., nu ştiaţi adresa victimei şi că n'o să hotărîţi a vizita locurile. Ştiţi restul. Când Crosby află că sunteţi în pivniţă, el isbucni în râs şi declară că va termina cu toţii. El închise toate ieşirile de jos şi puse foc casei. In momentul când văzurăm că focul era bine aprins, noi am plecat la Londra. Acolo, Crosby ne indică adresele unde trebuiam să ne ascundem până ce ne cheamă. El însuşi dispăru din circulaţie. Eri după masă vine şi mă găseşte. Imi spune că hotărîse să rămână liniştit pentru moment, şi că el credea că Swale nu va sta pe gânduri faţă de acei care îl lăsaseră să moară în pivniţă. El găsi neapărat mijlocul de a-i vorbi, declarând că nu ştia de prezenţa sa în pivniţă în momentul când incendiul se declarase. El îl preveni în acelaşi timp că se va transporta tot materialul de imprimerie într'un alt loc. Swale primi tot şi Crosby îmi dete instrucţiuni asupra modului de a proceda la mutat.

Aşa că noi am ajuns aici. Crosby ne-a povestit că acest loc exista de luni de zile şi că el îl întrebuinţa ca ascunzătoare; acolo, de altfel, se depuneau biletele false aşteptând posibilitatéa de a le

pune în circulație. Chiar Crosby reuși în mod secret să facă niște achiziții de indivizi. El îi deține aici, așteptând prețul lor de răscumpărare. A trebuit să facă multe alte lucruri pe care le trec cu vederea.

— Swale a crezut el, cu drept cuvânt, că Crosby n'avusese intențiunea de a-l asasina? — întrebă Mick.

— A crezut-o sigur. Crosby e foarte viclean când vrea să convingă oamenii, știu eu ceva!

— In afară de această convorbire cu Crosby, v'a spus el ce avea să facă și unde conta să se îmbarce?

Butsch Dawies privi pe Mick cu un aer smecher și rânji:

— Mi-ați spus că nu aveam creer, Cardby, că Crosby o știa bine și că era faptul pentru care mă întrebuința. V'ați înșelat amândoi și e rândul meu să râd.

— Sunt fericit s'o aud. Butsch, dar explică-mi.

— Crosby nu mi-a spus nimic asupra proectelor. O, de sigur, nu! Dar s'ar putea ca Butsch Dawies să nu fie așa de simplu, așa de naiv pe cât îl credeți; el n'așteaptă poate, în fiecare zi, ca oamenii să-l informeze de intențiile lor; i se întâmplă adesea ori să se informeze el însuși fără să spună nimic la nimeni.

— Incep să te admir, Butsch, — zise Mick privindu-l ca și când în adevăr ar fi fost lovit de uimire, la revelația unei atât de mari abilități. Cum dracu ați putut avea un om ca Milsom Crosby?

— Eu nu sunt așa de prost cât am aerul, — urmă Dawies mulțumit de succesul său. Crosby mă lua drept un imbecil, nu-i așa? Ei bine! Veți vedea dacă sunt atât de puternic pentru a mă juca cu un murdar ipocrit ca el! Deci, el vine să mă vadă astăzi,

chiar la orele 2 dimineața. Cineva îl însoțea și amândoi se retraseră într'o odaie de alături în timp ce eu mă îmbrăcam.

Ei, credeau că ușa care ne separa, era bine închisă; dar îndată ce se instalară bine, eu am avut grija s'o întredeschid, profitând de perdeaua care o acoperea de partea unde se găseau. Acesta, nu era nici un noroc pentru acest inteligent drac de Crosby! Am așteptat și am ascultat ce spunea însoțitorului său că el trebuia să plece cel mult în două ore din momentul prevăzut. Eram curios să știu mai mult și așteptam, încă.

Insoțitorul său răspunse că se va putea, cu ușurință, să ajungă la Wantage în două ore și de aci nu vor mai fi decât trei mille de parcurs. Atunci Crosby replică: „Nu vreau să merg cu nici un risc. Dacă nu ești gata să pleci la ora 4 după amiază, cu atât mai rău pentru D-ta". „Nu vă îngrijorați, — asigură omul, — vom părăsi pământul la ora 4 precis". Atunci Crosby: „Timp de câte ore vom sbura în timpul nopții?". „Nu mai mult de o oră și jumătate". Toate acestea mi se păreau stranii, dar cum nu credeam pe Crosby atât de ipocrit pentru a ne denunța, nu mai m'am gândit.

Ochii lui Micd Cardby străluceau de un interes pasionat și Sandy nu mai putea să stea pe loc.

— Mi se pare că Crosby va încerca să se pună la adăpost afară din Englitera, acum când Dvs., sunteți toți acolo unde voia să fiți, — remarcă Mick.

— Vă confirm urmarea, — zise Butsch cu un aer dușmănos. V'am făcut un mare serviciu și n'aveți decât un fel de a recunoaște: Luați pe Milsom Crosby și închide-ți-l la Dartmoor. Eu voi fi atunci deplin satisfăcut,

— D-ta îl aştepţi acolo? — întrebă Mick.

— Eu, am să-l aştept, — răspunse Butsch cu un surâs sinistru.

Mick se uită la ceas, erau orele 2; el şi Sandy luară pe Butsch, fiecare de un braţ şi-l coborîră la etajul inferior, unde erau şi ceilalţi poliţişti.

— Inspectore, cunoşti prin împrejurimi un pilot care ar consimţi să facă un tur de 100 de km., pe calea aerului? — întrebă Mick, E foarte urgent.

— Nu cunosc pe nimeni pe aici, dar veţi găsi atâţia câţi vreţi în jurul Cambridge-ului.

— Bun. Telefonează poliţiei te rog, preveniţi că sosim, inspectorul Sandy Collins dela Scot and Yard şi eu şi că noi vrem să avem un avion. Spune-i să aranjeze cu cel care e gata de a sbura şi să nu aştepte, recomandând bine de a alege un pilot nu prea nervos, care nu are frică de risc. In mod natural se înţelege că pilotul va fi plătit. Spune-i, numai, că e foarte urgent.

Inspectorul se îndreptă către telefon şi Mick ajunse la mama lui.

— Unul din aceşti agenţi se va duce să caute o maşină pentru a te conduce la Londra. Vreau să te duci direct la birou şi să mă aştepţi cu tata. Spune-i că totul merge bine şi că în curând voi avea să-i dau noui veşti. Mai ales nu te îngrijora, scumpă mamă; acum nu mai e nimic de temut.

— Dar pentru ce ai tu nevoie de un avion? Mick.

— Fiindcă mă sufoc aicea, am nevoie de aer curat. Anunţă pe tata să nu facă nici o depoziţie la Poliţie în ce îl priveşte pe Butsch Dawies înainte de a se fi văzut cu mine şi apoi să nu dea libertatea acelei tinere, Iris Crosby. Voi avea câteva explicaţiuni de schimbat cu ea. Ei, bine! Inspectore ce-i nou?

— Inspectorul Mayley mi-a promis că vă pregătă totul pentru Dvs.; el crede că, cu puţin noroc, la sosirea Dvs., va fi avionul gata.

Mick şi Sandy se repeziră către ieşire.

— Noroc bun!, — zise inspectorul.

— Noroc bun!, — strigă Butsch cu un ton vesel.

Călătoria la Cambridge fu un adevărat record de viteză.

Squardul mergea cu toată iuţeala şi Sandy cânta, vesel, la volan. Mick îl privea de alături şi gândea în sine, că, aceasta, ar fi o excelentă achiziţie pentru firma Cardby şi Fiul.

Ajunseră la Cambridge la ora două şi jumătate şi se opriră în faţa postului de poliţie.

Inspectorul local, care îi aştepta, veni întru întâmpinarea lor.

— Am găsit omul care vă trebue, zise el; este Pat Corfe, un tânăr care este încântat să facă această expediţie cu Dvs., şi care vă aşteaptă în avionul gata de plecare. Vă însoţesc şi eu până la aerodrom.

La cinci sute metri de oraş, ei intrară într'un câmp, în mijlocul căruia era un hangar; în faţa hangarului şi gata de plecare se găsea un avion mic de patru locuri. Un tânăr mărunt, îmbrăcat în întregime în piele, ridică mâna şi alergă în întâmpinare.

— Pat, — zise inspectorul, — iată pe faimosul Mick Cardby.

Tânărul întinse mâna; ochii săi străluceau.

— Asta-i ceva frumos! — strigă el; e multă vreme de când doream să vă întâlnesc, D-le Cardby!

— Numeşte-mă pur şi simplu: Mick. Şi iată şi pe Sandy dela Scotland-Yard.

— O cerule drept!, — esclamă Pat — iată-mă

printre marii acestei lumi! Spuneți-mi, acum, ce așteptați dela mine?

— Ei bine, iată: cel mai îndemânatec dintre falsificatorii de monede din Englitera a hotărît să se salveze pe calea aerului. La ora patru după amiază— adică într'o oră și un sfert — trebue să-și ia drumul într'o direcție oarecare, din apropiere de Wantage. Nu știu exact unde, și de aceasta nu am vrut să mă duc cu mașina, dar mi se pare că sburând deasupra ținutului vom putea descoperi locul precis, nu-i așa?

— De sigur; sunteți gata de plecare?

— Așteaptă puțin. Locul acesta trebue să se găsească după Wantage, și, examinând harta mi s'a părut că trebue să descriem un triunghi. Uită-te și D-ta; vei vedea foarte bine ceea ce vreau să-ți spun.

— Am înțeles. Doriți un echipament de aviator?

— Da, a-și vrea șapcă și lunete și poate că vom putea lua deasemenea și parașute. Mergem la vânătoare după un caraghios de individ, cred că știi...

Cinci minute mai târziu, avionul decolă în hăuitul motorului și se ridică cu repeziciune deasupra pădurilor învecinate. Mick își puse parașuta; nu avea frică, dar el cunoștea destul pe Milsom Crosby pentru a nu neglija nici o precauțiune; își scoase revolverul îl examină cu atenție și-i dădu lui Sandy pe cel a lui Butsch Dawies. Pat care urmărea gesturile ca omul ce vede pe la spate dădu din cap cu un aer aprobator.

Avionul sbura acum la circa două mii de metri deasupra solului și frigul era viu. Sandy întonă un cântec, căruia îi zicea *ultimul rond*, al cărui refren Mick și Pat îl luară în cor.

La ora patru fără două zeci, Pat se întoarse către însoțitorii săi și, arătând un punct dedesubtul lor:

— Iată Wantage, — strigă el făcând să vireze avionul.

Cei doi tineri aplecară capul pentru a privi, în timp ce avionul cobora ușor.

Minutele treceau, în timp ce ei se învârteau pe deasupra ținutului Wantage. Mick începea să se enerveze; era ora patru fără cinci și el încă nu zărise avionul care-l interesa.

Deodată, prinse un strigăt lângă el și văzu pe Sandy care întindea mâna, înfrigurat, spre dreapta; privi și el, la rândul său. Un avion decola la doi kilometri lângă ei și pornea cu viteză în direcțiunea răsăritului. Mick se aplecă spre pilot, dar Pat îi făcu esmn că înțelesese și dând drumul gazelor la fund o porni în urmărirea avionului.

Timp de câteva minute Mick avu impresia că nu înaintau de loc, apoi remarcă imediat că avionul urmărit nu mai părea atât de îndepărtat ca înainte. Mick fixă cu îngrijorare planșa de bord regretând că nu învățase să piloteze. Acum ei câștigau, văzând cu ochii, teren, avionul nu era decât la un kilometru de ei.

— Se pare că se îndreaptă către Olanda, — strigă Sandy.

— In cât timp crezi că putem să-l ajungem?, — întrebă Mick. Pilotul ridică din umeri:

— In două zeci de minute, poate; avionul nostru nu este mult mai rapid decât al lor.

Sburară peste Swindon; avionul urmărit se îndreptă către sud și Pat îl urmă. Sandy se agita în scaun.

Suntem prea sus!, — strigă Mick, — coboară niţel.

Pat coborî vertical şi îşi îndreptă avionul când fu la o mie de metri deasupra solului, abia o sută de metri mai separa aparatele.

— Bristol!, — strigă Pat, arătând un oraş sub ei.

Ei se apropiară de avionul celălalt ai cărui ocupanţi observară atunci pe urmăritori. Un glonte fluieră în aer; o sută de metri despărţeau pe adversari şi Milsom Crosby începea lupta. Ei sburară în această clipă peste canalul Severn la două sute metri deasupra apei şi avionul lui Pat nu era decât la patru zeci metri de celălalt. Mick îşi luă revolveru', ochi şi trase; el nu putea vedea unde loveau gloanţele sale dar el trăgea fără încetare, când fu, încă, mai aproape, el descărcă o încărcătură în motorul duşman, acum putea să distingă figura omului care-l ţintea cu arma, la rândul său.

— Ah!, — urlă, deodată, Pat, — au luat foc.

Intr'adevăr un fum gros ieşia din avion. Două siluete se ridicară în carlingă şi după o clipă de ezitare se aruncară cu capul în jos, în apa de dedesubtul lor. Mick îşi muşcă buzele, apoi ridicându-se pe bordul avionului desprinse paraşuta şi sări strigând:

— Vreau să am pe acest om viu! Invârteşte-te mereu deasupra mea!

Sandy păli urmărindu-l cu ochi în, căderea lui, rapidă.

CAP. XXIII.

In drum spre Dartmoor

Mick închise ochii o fracţiune de secundă; aerul îl sufoca. El trase de sfoara de comandă temându-se că paraşuta nu s'a deschise la timp, dar un froufrou de ştofă îl înştiinţă că aparatul funcţionase bine, el distingea, deja, micile talazuri ale canalului când imediat văzu pericolul de a se scufunda în apă cu această masă de ştofă pe care o reprezenta paraşuta şi care îl încurca în cutele ei. Cum ajunse la suprafaţă reuşi să se libereze; corpul său se afundă în apă.

Inotător extraordinar el se întoarse pe un şold dădu din picioare şi întinse braţele; afundarea încetă. Bâzâituri îi umpleau urechile, când, însfârşit, capul ieşi din apă şi putu să deschidă gura spre a respira. Tot menţinându-se la suprafaţă, reuşi să-şi scoată încălţămintea. Apoi îndreptându-se în poziţia de înnot, privi în jurul lui: La câţiva metri un cap brun mergea pe valuri dar recunoscu imediat că nu era Milsom Crosby, ci, piloiul său. Se întoarse pentru a scurta canalul.

In acest moment, Mick zări la două zeci de metri, abia, pe Milsom Crosby, care se sbătea. Innotă către el; îşi dădea seama că duşmanul lui nu mai putea să se ţină multă vreme la suprafaţă, căci părea

la sfârşitul suflării şi, mişcările sale erau desordonate.

In momentul când Mick era gata să-l atingă, el văzu pe Crosby ridicând braţul deasupra apei şi lăsându-se să cadă drept la fund. Mick se coborî şi, după câteva eforturi, reuşi să apuce pe acela pe care voia să-l prindă viu. Crosby era leşinat şi nu mai rezista. Continuând să-l ţină, Mick privi în jurul lui şi fu fericit să vadă o barcă-automobil care se îndrepta către el cu toată viteza. Văzu, în acelaşi timp, avionul lui Pat, întorcându-se în rotocoale aproape de faţa talazurilor; Sandy îi făcu semn din mână trecând pe deasupra lui.

Când tânărul fu ridicat pe bordul bărcii cu motor, leşină.

— Readuceţi la vieaţă pe acest om, murmură el arătând pe Crosby, — şi căutaţi pe celălalt în apă; nu poate fi departe, el, înnoată.

Intră în cabină şi respiră, penibil, tot urmărind mişcările omului ocupat cu aducerea la vieaţă a lui Crosby. După câteva minute, pilotul lui Crosby fu, la rândul său, scos din canal.

Mick se apropie de salvatori.

— Aceşti doi oameni sunt criminali periculoşi, — zise el arătând pe Crosby şi pilotul său; ei pot să încerce să sară peste bord când sunt constrânşi; supraveghiaţi-i de aproape.

Imbarcaţia porni şi Mick remarcă rămăşiţele avionului lui Crosby, care pluteau la oarecare distanţă. Când se apropiară de ţărm, văzură pe Pat şi Sandy care îi aşteptau, cu patru poliţişti. Avionul lui Pat aterizase într'un câmp vecin. Curioşii alergaseră pentru a asista la sosirea vasului.

Sandy prevenise poliţia şi îndată ce barca fu trasă la ţărm, un sergent se apropie de Crosby pentru a-i

pune menotele. Milsom Crosby își recăpătase cunoștința dar părea lovit de stupoare; el privea pe Mick ca și când îl vedea pentru prima dată.

— Cum te simți Mick?, — întrebă îngrijorat Sandy.

— Exact ca o veche dărămătură. Nici o importanță dealtfel pentrucă am terminat ultimul nostru rond.

— M-ai speriat teribil, sărind, — declară Pat; Mi-era frică să sbor prea jos pentru parașută.

— Mă temeam și eu deasemenea, — zise Mick; dar nu puteam să dau voie lui Crosby să se înnece, pur și simplu.

O mașină de ambulanță se opri pe țărm și polițiștii instalară pe Crosby și pe pilotul său. Mick, îi urmă încet.

— Dacă acești oameni trebue să locuiască câteva ceasuri la spital, trebue să fie neapărat supravegheați de patru polițiști cel puțin, — zies el. Pat și Sandy veți face bine să vă așezați de fiecare parte a patului lui Crosby. Nu vreau să risc să-l pierd după cursa pe care ne-a făcut s'o întreprindem.

Sandy, Mick și Pat, urcară la rândul lor în ambulanță.

— Vreau să mă repauzez puțin, Sandy, — zise Mick; va trebui să telefonați tatălui meu pentru a-i povesti ce s'a întâmplat.

Apoi încercați de-mi găsiți haine; n'are importanță cine o va face. In timpul acesta, Pat se va însărcina cu supravegherea lui Crosby, el și polițiștii. Nu-i dați să bea nimica decât în cazul de ordonanță a medicului, acest om preferă acuma moartea, vieții.

Mick se trezi la ora șapte fără două zeci de minute și rămase câteva clipe fără să se miște. Apoi el își aduse aminte întâmplările și se așeză pe

pat. Era în sala unui spital particular şi purta o pijama care nu era a lui, iar hainele noui îi erau puse pe un scaun. Mick apăsă un buton de sonerie: un infirmier intră în odae.

— Ei bine, — întrebă el, — acest somn a făcut bine?

— Desigur, mă doare, numai, puţin capul. Dă-mi un calmant oarecare în timp ce mă îmbrac.

— Cu plăcere. Veţi fi, fără îndoială, mulţumit de a afla, că cei doi prizonieri a-i Dvs., şi-au revenit, cu toate că cel mai în vârstă este încă destul de prăpădit.

— El va fi încă şi mai mult în două luni de zile; — zise Mick printre dinţi.

La ora şapte, el intră în sala vecină şi sprijinindu-se pe bara patului, privi pe Milsom Crosby. Mai multe minute se scurseră înainte ca unul din ei să fi rupt tăcerea; ochii lui Crosby străluceau de ură, Mick surâdea cu răceală.

— Eu sunt un om care-şi ţine promisiunile lui, Milsom Crosby, — zies el înfine.

— Lasă-mă în pace Cardby, — bârîi falsificatorul.

— Te-ai fi gândit că voi sări după D-ta când ai sărit în apă, şi că, te voi prinde?

— Preferam să mor decât să fiu arestat. De ce nu m'ai lăsat să mă înnec?

— Trebuie s'o ştii: Nu puteam să privesc cum te înneci nici să asist la sinuciderea D-tale. A părăsi vieaţa în felul acesta, ar fi fost cu mult mai uşor pentru un om ca D-ta. Să te ascunzi în canalul Severn şi să eviţi astfel puşcăria, nu era acesta programul pe care ţi-l-am anunţat.

Acum câtăva vreme îţi spuneam că ai să faci o călătorie la Dartmoor pentru a nu mai veni multă

vreme, mi-am ţinut promisiunea, Milsom Crosby. In două luni vei fi judecat, personal, nu poţi să fii condamnat pentru omor, deci, nu vei fi spânzurat. Dar vei fi condamnat pentru toate celelalte crime existente; asta îmi face mai mare plăcere decât de a te fi văzut murind. Prima dată când vei mai merge la Princetow vei avea paisprezece ani de reflectat la tot ce ai făcut; paisprezece ani în timpul cărora vei fi înconjurat de prietenii D-tale; paisprezece ani pentru a regreta că nu te-ai înnecat astăzi, paisprezece ani care te vor sfărâma, care nu vor lăsa din D-ta, decât urma omului arogant care a fost, care vor ruina, astfel, sănătatea D-tale, încât să ceri moartea.

Chiar aceia care înconjurau patul, păliră auzind vorbele răsbunătoare pe care le pronunţa Mick. Crosby se aruncă pe perna lui şi îşi ascunse ochii în mâini.

Mick fără milă continuă:

— Ştiam bine că voi vedea, într'o zi, tremurând pe fanfaronul care eşti. Milsom Crosby mania D-tale, de a colecţiona criminalii ţi-a procurat multă satisfacţie şi profituri. Acum puşcăria te va colecţiona şi pe D-ta. Mă îndoesc că vei trăi atâta vreme ca să mai ieşi, dar dacă ieşi, nimeni n'o să vină cu automobilul ca să te caute!

Crosby lăsă mâinile în jos şi privi pe tânărul detectiv:

— N'am făcut nici un rău, mamei D-tale, — zise el.

— Nu. Dar D-ta n'ai făcut nimic pentru a împiedeca ca să i se facă rău. In tot cazul, prefer ca mama mea, să stea acasă la noi. Dacă te-aşi fi prins acum douăzeci de ore te-aşi fi omorît. Acum scoală-te şi îmbracă-te, căci te vei întoarce cu mine la Londra.

Mick luă pe Sandy la o parte;

— Telefonează la Ringwood și spune lui Gribble că am arestat toată banda; el poate acuma, să libereze oamenii dela hotel. Ce n'a spus tatăl meu?

— Aproape nimic, în afară că vă așteaptă la postul de poliție din Canon Row, că el a trimes pe mama Dvs., la prieteni și că Iris Crosby este mereu sub cheie în biroul Dvs. Am să cer la Ringwood.

O jumătate de oră mai târziu Mick luă pe Pat de umeri și, ieși cu el în coridor.

— Ai fost foarte bine și îți mulțumesc pentru ceea ce ai făcut. Dacă ai, vre-odată nevoie de o mână de ajutor, previne-mă. Și nu uita că îți aștept factura.

— Să se ducă dracului această factură. Ar trebui să fiu nebun ca să nu mă mândresc de a fi lucrat cu D-ta, Mick. Nu uita că vechiul „zinc" și pilotul lui sunt intotdeauna la dispoziția D-tale. La revedere și sper, pe curând!

— La revedere Pat!

Mick îi strânse mâna cu putere. Pat își scutură șapca în semn de adio și alergă să-și ia „zinc-ul" său pentru a se întoarce la Cambridge.

Două mașini duseră toată lumea la Londra; pilotul lui Crosby luă loc între cei doi polițiști; Milsom Crosby, abătut și plictisit, urcă în cealaltă, încadrat de Sandy și de Mick. Cariera lui era terminată și știa acest lucru. Din timp în timp o frământare lungă îl parcurgea dela picioare până la cap; el se gândea la localul ursuz și întunecos care-l aștepta cu porțile închisorii deschise, la Princetown.

Mick se retrase și scoase un oftat de ușurare când mașina cotind in Whitehall trecu de Westminster și o porni pe strada strâmtă ducând la Scotland-Yard și la postul de poliție din Canon Row.

— Doamne, Dumnezeule, — gemu Milsom Crosby, apoi tăcu.

Indată ce maşina se opri în faţa porţii Poliţiei, poarta se deschise şi o mulţime veni în întâmpinarea lor. Era inspectorul Gribble, Cardby-senior, un comisar şi alţi doi inspectori. Prizonierii fură acuzaţi ca falşificatori de monede — prima crimă care vine după spiritul lui Gribble — şi închişi în celulă.

Mick era înconjurat, i se strângea mâna şi auzea ca printr'o negură cuvintele de felicitare care i-se urau. In sfârşit, tatăl său, îl luă de braţ.

— Haide să mergem în birou pentru câteva minute, Mick; şi apoi vom merge acasă. Gribble, D-ta ai face bine să vii cu noi; nu ştiu ce am să fac cu Iris Crosby.

— Eu ştiu, — zise Gribble; o s'o arestez. Pot găsi atâtea sarcini în contra ei. Apropo, Mick, tatăl tău mi-a spus ceva în ce-l priveşte pe Butsch Dawies. Ce este?

Trebue să vă cer o favoare, prietenul meu. Când veţi fi chemat să mărturisiţi şi să povestiţi vieaţa lui Butsch Dawies faceţi tot ce puteţi ca să-i uşuraţi pedeapsa. El mi-a făcut un foarte mare serviciu.

S'a înţeles Mick n'aş putea să vă refuz ceva.

— Am o altă raţiune pentru care aşi vrea ca el să fie în bună stare sosind la Dartmoor; — continuă Mick, înăbuşindu-şi un râs. N'aş vrea să-i vie rău, întâlnind pe Milsom Crosby.

Miss Rayne era încă în birou când sosiră ei, ea nu voia să lase pe Iris Crosby singură. La intrare ei avură surpriza de a întâlni pe Edwin Lasser cu fiica sa şi pe Gordon Talbot. Mick se înclină în faţa lor şi lăsându-se să cadă pe un scaun, chemă pe tatăl său.

Ce s'a întâmplat lui Percy Swale?, — întrebă el.

El a mărturisit totul. S'au descoperit în imprimerie multe bilete falșe și o parte din mașinărie. Tu ai ghicit cu adevărat când era vorba de camion. El era plin cu material destinat pentru a se imprima bilete. Vei fi poate fericit de a ști că Swale a mărturisit de asemenea că este omul care a încercat să te omoare cu un automobil la Ringwood. Gribble l'a arestat pentru tentativă de omor.

— Mi se pare că am lămurit totul. Acum eu voi spune un cuvânt Jeannei și apoi voi vedea pe Iris Crosby înainte de plecarea ei.

Jeanne Lasser înaintă să-l întâlnească pe Mick.

— Am aflat puțin din ceea ce ai făcut, Mick și te găsesc absolut minunat. Mă întrebam, tot timpul, ce ți se va întâmpla, mi-ar plăcea să-mi povestești tot.

— Vă voi spune mâine draga mea prietenă. Telefonează-mi la birou ca să mâncăm împreună. Am impresia că nu m'am culcat de un an.

— Înțeleg aceasta. Mă duc acum, dar aștept nerăbdătoare, momentul de a te revedea, Mick.

Și eu de asemenea, — răspunse el cu o privire tandră. Somn ușor, Jeanne.

Lasser și Talbot ne mulțumiră cu căldură. Mick îl auzi ca într'un vis și se îndreptă către camera din fund. Iris Crosby era ghemuită într'un fotoliu, pe jumătate adormită.

— Bună seara, — zise Mick. Trebue să vă spun că Milsom Crosby s'a găsit. In după amiaza asta el a încercat să fugă cu un avion; a căzut în canalul Severn și l-am pescuit. E acum la postul de poliție din Cannon Row cu pilotul său. El va merge de aci la Dartmoor. Prevăd multe dezagramente pentru Dv. Gribble vrea să vorbească cu Dvs. Nu regretați de

a-mi fi întins acea cursă cu rendez-vous-ul dela Hanover Stairs?

— Tu vorbeşti, zise ea. Regret numai că nu te-ai dus.

Mick o privi câteva secunde şi apoi părăsi odaia fără să adaoge un cuvânt.

— Ce s'a petrecut la Rotherhihe, tată, întrebă el? Au fost arestaţi doi tipi care te aşteptau ca să te ducă în China. Pentru ce?

— Puţin importă. Vino cu mine Gribble.

El se întoarse cu inspectorul în odaia unde se găsea Iris şi asistă la interogatorul ei. Totodată tânăra duse, cu neglijenţă, o mână la gură ca pentru a opri un căscat. Mick, sări, îi prinse degetul; o pastilă mică albă se rostogoli pe jos; Iris Crosby, nebună de turbare, scuipă în faţă pe tânăr.

— Ce creatură distinsă, — zise Mick.

— Dece nu mă lăsaţi să mor? — strigă ea. Luându-mi soţul, îmi luaţi vieaţa. Mick o privi aiurit:

— Iris, — pronunţă el după un moment, — dacă Milsom Crosby este bărbatul D-tale, eu ţi-am făcut cel mai mare serviciu pe care un om putea să-l facă unei femei. Am scos o mare greutate din vieaţa D-tale.

— El era totul pentru mine, — răspunse ea.

— Nu eşti singura, — o tăie, brutal, Gribble. Ştiţi dece vă făcea să treceţi drept fiica lui?

m primit-o pentru că mi-a cerut-o, — declară ndrie.

ulte motive pentru aceasta, — zise cu torul. Am aflat în după amiaza asta, de patru ani pentru bigamie.

sughiţuri convulsive de plâns şi o mână în direcţia ei, D-ta tre-

bue să te încarci cu ea, Gribble. Eu las pe Milsom Crosby să reflecteze la apropiata sa călătorie la Dartmoor şi mă duc, din partea mea, să fac o călătorie în ţara visului. Eşti gata tată să mergi?

— Sunt gata, te aştept de totdeauna.

Atunci eşti tu, care plăteşti taxiul. Haidem.

— SFÂRŞIT —

TIPOGR. „FINANŢE ŞI INDUSTRIE“

...vă spun
...ăza asta el a
...n canalul Se-
...stul de poliţie
...va merge de aci
...mente pentru Dv.
Dvs. Nu regreţi de